Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Kipling, Rudyard.; Aut. Overs. for Danmark og Norge ved A. Halling ; Omsl. af Valdemar Andersen.
Titel | Title:	Stilk & Co.
Udgavebetegnelse | Edition Statement:	3. Oplag.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : V. Pios Boghandel, 1912
Fysiske størrelse | Physical extent:	324 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

58, - 112

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 05275 5

REX/S

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Stalky & Co

Rudyard Kipling

V PIOS BOGHANDEL

STILK & CO.

1912 L2559

RUDYARD KIPLING

STILK & CO.

AUTORISERET OVERSÆTTELSE
FOR DANMARK OG NORGE
· · · VED A. HALLING · · ·

TREDIE OPLAG

KØBENHAVN
FORLAGT AF V. PIOS BOGHANDEL
— POVL BRANNER —
1912

6.—8. Tusinde.

J. COHENS BOGTRYKKERIER
(GEORG A. BACH)

INDHOLD

	Side
Et Baghold	9
Lampens Aander. Første Del	52
Et uappetitligt Intermezzo	82
Indtryk	124
Moralreformatorerne	159
Lektielæsning	192
Deres Fædrelands Flag	227
Sidste Semester	261
Lampens Aander. Anden Del	294

At oversætte Kipling er aldrig let. At oversætte denne Bog, hvis Sprog er fyldt med Slang- og Jargonudtryk, og som jævnlig handler om Ting og Forhold, til hvilke intet dansk Ækvivalent findes, har været særlig vanskeligt. Jeg har kun indladt mig paa det efter direkte Opfordring fra forskellige Sider.

Jeg har saa vidt muligt undgaaet at belemre Bogen med kedsommelige oplysende Anmærkninger. Jeg tror ikke, at der findes noget i den, som en opmærksom Læser ikke umiddelbart vil kunne forstaa, selv om han er fuldstændig ukendt med engelske Skoleforhold. Og Drengenes ravgale Latin og Fransk vilde ganske tabe sin Pudsighed ved at blive oversat og forklaret i en Anmærkning.

Med Hensyn til Hovedpersonens Øgenavn, som giver Bogen dens Titel, ønsker jeg kun at bemærke følgende:

I et Indledningskapitel, som ikke blev medtaget, da „Stalky & Co." udkom i Bogform, men som findes trykt i Windsor Magazine for December 1898, har Forfatteren

selv defineret Ordet „Stalky" saaledes: „„Stalky" betød i Skolens Sprog fiffig, velovervejet, snedig, og brugtes om Slagplaner." Det er altsaa et selvlavet Slangord og maatte paa Dansk gengives med et lignende. Om jeg har været heldig i mit Valg, derom vil man jo altid kunne tviste. Men det forekommer mig, at en Sætning som: „Den er stilket" eller lignende ikke vilde lyde unaturligt i en dansk Skoledrengs Mund.

Overs.

Et Baghold.

Om Sommeren byggede alle rigtige Drenge sig Hytter paa den tornbladklædte Bakke bagved Skolen. Det var smaa Huler, der var trampede til midt inde blandt de piggede Buske, fulde af Stubbe, Rødder og Torne, men saasom de var strængt forbudte, var de Paladser for Fryd og Herlighed. Nu var det femte Sommer i Træk, at Stilk, M'Turk og Beetle (dette hændte, førend de havde opnaaet den Værdighed at bebo et af Studereværelserne) som Bævere havde bygget sig et Tilflugtssted, hvor de kunde spekulere og ryge i Fred.

Efter Hr. Prouts, deres Lærers og Husforstanders Mening var der intet Træk i deres Karakter, som fremtvang Agtelse; og Foxy, den snedige, rødhaarede Skolepedel og forhenværende Sergeant, stolede heller ikke paa dem. Til hans Forretninger hørte at liste om paa Tennissko med en Theaterkikkert i Lommen og slaa ned som en Høg paa ulydige Drenge. Hvis han var draget i Marken alene, vilde Hytten snart være bleven jævnet med Jorden, thi Foxy var en Jæger, som kendte sit Vildts Sædvaner. Men Forsynet gav Hr. Prout, et af hvis Øgenavne i Skolen var

„Hovdyret" paa Grund af hans Fødders Størrelse, den Indskydelse, at han skulde anstille Undersøgelser paa egen Haand. Og saalunde gik det til, at den forsigtige Stilk fandt sin Lærers Fodspor paa Gulvet i deres Hule en fredelig Eftermiddag, da Stilk allerhelst vilde have forjaget Tanken om Prout og alle hans Gærninger ved Hjælp af en Morskabsbog og en ny Shagpibe. Robinson var ikke raskere til at handle, da han fandt de Vildes Fodspor, end Stilk var. Han gemte Piberne, fejede alle afbrændte Tændstikker sammen og forsvandt for at advare Beetle og M'Turk.

Men det var karakteristisk for Drengen, at han ikke opsøgte sine Forbundsfæller, førend han havde truffet og talt med lille Hartopp, Formanden for Skolens naturhistoriske Forening, en Institution, for hvilken Stilk nærede den dybeste Foragt. Hartopp blev mere end overrasket, da Drengen i den ydmyge Tone, som han saa godt forstod at anslaa, bad om, at han selv, Beetle og M'Turk maatte blive optagne som Medlemmer, tilstod at nære en længe dulgt Interesse for tidligblomstrende Planter, unge Sommerfugle og nyankomne Trækfugle, og tilbød, dersom det maatte passe Hr. Hartopp, straks at begynde sit nye Liv. I sin Egenskab af Lærer var Hartopp naturligvis mistænksom; men han var tillige begejstret Naturforsker, og hans blide lille Sjæl var mere end een Gang bleven irriteret af Bemærkninger, som han tilfældigvis havde hørt de tre og navnlig Beetle komme med. Derfor tog han naadigt imod den angrende Synder og indførte de tre Navne i sin Bog.

Da, og først da, opsøgte Stilk Beetle og M'Turk i deres Klasseværelse. De var netop i Færd med at lægge deres Bøger til Side og gøre sig i Stand til en fredelig Eftermiddag ude paa Bakken.

„Nu er det Bal forbi," sagde Stilk roligt. „Jeg har lige været ude ved Hytten og fundet Spor af Heffys Alfefødder. Det er endda et Held, at de ere saa store."

„Saa for Satan! Du gemte vel Piberne?" udbrød Beetle.

„Næ bevares. Jeg lod dem naturligvis ligge midt i Hytten. Hvad du dog er for et blindt Asen, Beetle! Tror du, ingen andre end du selv kan tænke? Naa, den Hytte kan vi ikke bruge mere. Hovdyret holder naturligvis Øje med den."

„Saa gid da ogsaa og saa videre!" sagde M'Turk tankefuldt, idet han halede de Bøger frem, som han havde stoppet ind paa Brystet. Drengene havde deres Bibliotheker mellem deres Bælte og deres Krave. „Det er en nydelig Historie! Det vil sige det samme som, at vi er mistænkte hele Resten af Halvaaret."

„Nej, hvorfor? Alt, hvad Heffy har fundet, er en Hytte. Nu vil han og Foxy passe paa den. Men det kommer jo ikke os ved; vi maa bare ikke lade os se i den Retning i den første Tid."

„Jamen hvor skal vi ellers gaa hen?" sagde Beetle. „Det var dig, der havde valgt det Sted, og — og — jeg skulde have læst saa meget i Eftermiddag!"

Stilk sad paa en Pult og trommede med Hælene paa Bænken.

„Du er et forknyt Bæst, Beetle. Jeg tænker virkelig undertiden paa, at jeg bliver nødt til at lade dig sejle din egen Sø helt og holdent. Har du nogensinde oplevet, at Onkel Stilk har glemt dig? *His rebus infectis* — efter at jeg havde set Heffys Spor traske rundt om vor Hytte, gik jeg hen og fandt lille Hartopp — *destricto ense* — svingende et Sommerfuglenæt. Jeg gjorde mig gode Venner med Hartopp. Fortalte ham, at du vilde holde Foredrag i Væggelusejægerklubben, hvis han vilde optage dig som Medlem, Beetle. Fortalte ham, at du holdt meget af Sommerfugle, Turkey. Paa den Maade fik jeg Hartoffles i godt Humør, og nu er vi Væggelusejægere."

„Hvad skal det nytte til?" spurgte Beetle.

„Aa, Turkey, spark ham!"

I Videnskabens Interesse var Skolereglementets Bestemmelse om, hvor langt Drengene havde Lov til at fjærne sig fra Skolen, blevne ophævede for den naturhistoriske Forenings Medlemmers Vedkommende. Naar de blot holdt sig borte fra alle Huse, kunde de, saa at sige, strejfe om, hvor de lystede, idet Hr. Hartopp paatog sig Ansvaret for deres gode Opførsel.

Dette begyndte at gaa op for Beetle, da M'Turk begyndte at sparke ham.

„Jeg er et Fæ, Stilk!" sagde han og dækkede den angrebne Legemsdel. „Hold op, Turkey! Jeg indrømmer, at jeg er et Fæ."

„Bliv bare ved, Turkey. Er Onkel Stilk ikke en stor Mand?"

„Stor Mand," sagde Beetle.

„Det er nu lige meget, dette Væggelusejageri er og bliver en beskidt Forretning," mente M'Turk. „Hvordan Fanden skal vi fange an?"

„Saadan," svarede Stilk og vendte sig mod nogle af „de Smaas" Skabe bagved sig. Smaa Skoledrenge er altid ivrige Naturforskere. „Her har vi lille Braybrookes Botaniserkasse." Han hældte et Virvar af tørre Planterødder ud og lukkede Laaget. „Den giver en et voldsom videnskabeligt Udseende, ikke sandt? Her har vi Clay den yngres Geologhammer; den kan Beetle tage. Turkey, se du at faa fat i et Sommerfuglenæt et eller andet Sted."

„Næ saagu om jeg gør," sagde M'Turk jævnt men med dyb Følelse. „Beetle, giv mig Hammeren."

„Værs'go. Jeg er ikke fin paa det. Lang mig det Næt deroppe paa Skabet, Stilk."

„Her har du det. Det er sgu oven i Købet til at folde sammen; lavet ligesom en Medestang. Det er skrækkeligt, saa de Smaa er flotte. Al Landsens Parykker, hvor vi ligner rigtige Væggelusejægere! Naa, hør nu efter, hvad Onkel Stilk siger. Vi vil gaa langs Skrænterne for at fange Sommerfugle. Det er meget sjældent, at der kommer nogle af Drengene den Vej. Og vi tager Benene med os. I gør bedst i at lade jeres Bøger blive liggende herhjemme."

„Nej, du kan tro nej!" svarede Beetle bestemt. „Jeg vil ikke lade mig snyde for min Fornøjelse for nogle elendige Sommerfugles Skyld."

„Saa kommer du til at svede forskrækkeligt. For Resten kan du i saa Fald gærne bære min Bog med; den gør dig vel ikke varmere."

De kom alle til at svede, thi Stilk førte dem i rask Trav vestpaa langs Skrænterne nedenfor Bakkerne og tværs over den ene kratbegroede Kløft efter den anden. De tog ingen Notits af flygtende Kaniner og flagrende Sommerfugle, og Turkeys Bemærkninger om Geologi lader sig umuligt gengive.

„Skal vi til Clovelly?" pustede han endelig, og de kastede sig ned paa det korte, elastiske Grønsvær, mellem Havets Brusen for deres Fødder og den lette Sommerbrises Raslen i Træerne længere inde i Landet. De havde her Udsigt til en Kløft, der var halvt opfyldt af gamle, høje Tornbladbuske i den pragtfuldeste Blomstring, og som løb op mod et Brombærkrat og en tæt Skov af forskellige Træer og Kristtorn. Det saa ud, som om Halvdelen af Kløften var fuld af gylden Ild helt op til Skrænten's Rand. Den Side, der var nærmest ved dem, var aaben og græsbevokset og ligefrem propfuld af Opslagstavler.

„Det er en essig gammel Krabat, han her," sagde Stilk, mens han læste det nærmeste Opslag. „Vil blive tiltalt efter Lovens yderste Strænghed. G. M. Dabney, Oberst og Fredsdommer" og saa videre. Jeg synes ikke, at man kunde tænke sig, at noget fornuftigt Menneske vilde begaa Overgreb paa hans Ejendom, vel?"

„Man maa bevise, at der er sket Skade, førend man kan tiltale nogen. Man kan ikke tiltale nogen, bare fordi han gaar paa ens Mark," sagde M'Turk, hvis Fader var en stor Jordegodsbesidder i Irland. „Det er det bare Sludder!"

„Glæder mig at høre, for dette her ser ud til at

være noget, vi kan bruge. Ikke lige tværs over, Beetle, din idiotiske Muldvarp! Paa den Maade kan jo alle Mennesker se os i en halv Fjerdingvejs Afstand. Denne Vej; og slaa det forbandede Sommerfuglenæt sammen."

Beetle tog Ringen af Stangen, stak Nættet i Lommen, foldede Stangen sammen til en to Fod lang Stok og smøgede Spanskrørsringen ned om sit Liv. Stilk førte dem ind i Landet henimod Skoven, som begyndte nogle hundrede Alen fra Stranden, og naaede Brombærkrattet.

„Nu kan vi gaa lige ned gennem Tornbladene, uden at nogen kan faa Kig paa os," sagde Taktikeren. „Beetle, gaa i Forvejen og spejd. Pyh! Her stinker forbandet af Ræve!"

Beetle borede sig ind mellem Buskene paa alle fire, undtagen naar han maatte have en Haand op for at redde sine Briller, og meddelte snart under megen Ømmen sig, at han havde fundet et bekvemt tilgængeligt Rævespor. Det var et Held for Beetle, at dette skete saa snart, thi Stilk kneb ham bagi. Ned gennem Tunnelen kravlede de; den var øjensynligt Alfarvej for Kløftens Beboere, og endte til deres usigelige Glæde lige ved Skrænten Rand med nogle faa Kvadratfod tørt Grønsvær; Vægge og Tag dannedes af uigennemtrængelige Tornbladbuske.

„Naadadada! Vi behøver ikke at gøre nogetsomhelst andet end ganske simpelt at lægge os ned," sagde Stilk og stak sin Kniv i Lommen igen. „Se her!"

Han bøjede de sejge Grene til Side, og det var,

som om et Vindue blev aabnet med Udsigt til Lundy-Øen i det fjærne og det dybe Hav, der langsomt rullede Smaastenene frem og tilbage paa Stranden et Par hundrede Fod under dem. De kunde høre Allikeungerne kvække paa Skrænten Terrasser og en Hvæsen og Pludren fra en Høgerede et eller andet Steds ude af Syne. Stilk spyttede med stor Sindsro en Kaninunge paa Ryggen, mens den solede sig langt nede paa et Sted, hvor kun en Klippekanin havde kunnet finde Fodfæste. Store graa og sorte Maager skreg op i Munden paa Allikerne; de stærktduftende, blomsterklædte Buske rundt om dem var fulde af Fuglereder, hvis Beboere kvidrede eller tav, alt som Skyggerne af de kredsende Høge gled forbi eller vendte tilbage; og paa den aabne Græsmark hinsides Kløften sprang Kaniner omkring og legede.

„Puh! Her er storartet! Dette her kalder j e g nu Naturhistorie," sagde Stilk og stoppede sig en Pibe. „Er her ikke brillant? Den dejlige Sø! "

Han spyttede igen tilfreds og tav.

M'Turk og Beetle havde faaet Bøgerne frem og laa paa Maven med Hagen i Haanden. Havet snorkede og gurglede; Fuglene, som i første Øjeblik var flygtede til alle Sider ved Synet af disse nye Dyr, vendte tilbage til deres Forretninger, og Drengene læste og læste i den herlige, varme, søvndyssende Stilhed.

„Halløj, der kommer en Skovfoged," sagde Stilk, lukkede forsigtigt sin Bog og spejdede gennem Krattet. En Mand med en Bøsse var kommen til Syne

mod Horisonten i Øst. „Gid Fanden havde ham, jeg tror, han kommer denne Vej!“

„Saa vil han naturligvis bande paa, at vi er her for at stjæle Æg,“ sagde Beetle. „Men hvad Glæde har man af Fasanæg? De har jo altid en Tanke.“

„Jeg tror, vi gør klogest i at søge op i Skoven,“ mente Stilk. „Det er da ikke Meningen, at G. M. Dabney, Oberst og Fredsdommer, skal have Ulejlighed af os saa snart. Kryb op ad Stien og hold Bøtte! Det kan jo være, at han er fulgt efter os. “

Beetle var allerede langt oppe i Tunnelen. De hørte ham udstøde et ubeskriveligt Gisp; saa lød der Støj af et tungt Legeme, som foer af Sted gennem Krattet.

„Aha, din lille, røde Slubbert! Jeg ser dig nok!“ raabte Skovfogeden, kastede Bøssen til Kinden og affyrede begge Løb henimod dem. Haglene piskede de tørre Grene omkring dem, mens en stor Ræv foer mellem Stilks Ben og løb ud over Randen af Skrænten.

Ingen af dem sagde noget, førend de naaede Skoven — forrevne, forpjuskede, glohede, men uopdagede.

„Det var nær gaaet galt,“ sagde Stilk. „Jeg forsikrer jer, jeg følte nogle af Haglene suse gennem mit Haar.“

„Saa du den?“ sagde Beetle. „Jeg var lige ved at røre ved den. Sikken en Tamp det var! Og hvor den stank! Hov, Turkey, hvad er der i Vejen med dig? Er du bleven ramt?“

M'Turks magre Ansigt var kridhvidt, hans Mund,

der i Reglen stod halv aaben, var fast sammenbidt, og hans Øjne flammede. Kun een Gang tidligere, under en sørgelig Borgerkrig, havde de set ham se saadan ud.

„Ved I vel, at det var akkurat ligesaa slemt som Mord?“ sagde han med hæs Stemme, mens han børstede Torne ud af sit Haar.

„Naah, han traf os jo ikke,“ svarede Stilk. „Jeg synes nærmest, det var Sjov. Hov, hvor skal du hen?“

„Jeg skal op til Huset, hvis der er et Hus,“ svarede M'Turk, mens han banede sig Vej gennem Kristtornkrattet. „Jeg vil fortælle dette her til Oberst Dabney.“

„Er du gal? Han vil bande paa, at vi fik, hvad vi havde fortjent. Og saa melder han os, og det bliver til Klø i hele Skolens Paasyn. Turkey, gør nu ingen Dumheder! Tænk paa os andre!“

„Idiot!“ sagde M'Turk og vendte sig rasende imod ham. „Tror du, det er o s, jeg tænker paa? Nej, det er Skovfogeden!“

„Han er skør,“ sagde Beetle i en ynkelig Tone, mens de fulgte efter ham. Dette var en helt ny Turkey — en stolt, ubehagelig Turkey med Næsen i Sky — hvem de traskede bag efter gennem en Have op til en Plæne, hvor en gammel, hvidskægget Herre med en Golfkrog i Haanden afvekslende pirrede ved Kuglen og bandede paa det kraftigste.

„Er De Oberst Dabney?“ begyndte M'Turk med sin nye, underligt skærende Stemme.

„Ja — ja, jeg er, og —“ hans Øjne maalte Dren-

gen — „hvem — hvad Fanden vil De mig? De har skræmmet mine Fasaner. Prøv ikke at nægte det. Der er ingenting at le af.“ (M'Turks lidet yndige Træk havde fordrejet sig til et frygteligt Haansmil ved Ordet „Fasaner“.) „De har været ude efter Fuglereder. De behøver ikke at skjule Deres Hat. Jeg kan se, at De hører til Skolen. Prøv ikke at nægte det. De gør det! Deres Navn og Nummer, og det straks! De ønsker at tale med mig — hvad? Har De set mine Opslag? De maa have set dem. Prøv ikke at nægte det. De har set dem! Skandaløst! Skandaløst!“

Hans Stemme knækkede over af Hidsighed. M'Turk trampede i Græsset med Hælen og stammede en Smule — to sikre Kendetegn paa, at Arrigskaben var ved at tage Magten fra ham. Men hvilken Grund havde han, den fornærmende Part, til at være vred?

„Hø-hør nu, Hr. Oberst. Sky-skyder De Ræve? For om De ikke gør det, saa gør Deres Skovfoged det. Vi har selv set det! Jeg er ligeglad, hvad De siger til os — men det er forfærdeligt. Det ødelægger alle nabovenlige Følelser. Man bør virkelig staa ved sine Anskuelser om Fredning. Det er værre end Mord, thi det kan ikke paatales efter Loven.“

M'Turk citerede imellem hinanden Brudstykker af, hvad han havde hørt sin Fader sige, mens den gamle Herre stod og hvæsede.

„Ved De, hvem De taler til?“ gurglede han tilsidst.

Stilk og Beetle rystede.

„Nej jeg ved ikke, og jeg er ligeglad, om De er aldrig saa fornem. Svar mig nu, som en Gentleman svarer en anden. Skyder De Ræve eller skyder De ikke Ræve?"

Nu talte M'Turk Irsk! Og for fire Aar siden havde Stilk og Beetle omhyggeligt sparket hvert eneste Spor af Dialekt ud af ham! Han var sikkert nok gaaet fra Forstanden eller havde faaet Solstik, og ligesaa sikkert vilde han blive myrdet — først af den gamle Herre og saa af Rektor. Klø i hele Skolens Paasyn til alle tre var det mindste, de kunde vente. Og alligevel — hvis de kunde tro deres Øjne og Øren — lod det til, at den gamle Herre var i Færd med at give sig. Maaske det kun var et Havblik før Stormen, men alligevel —

„Nej jeg gør ikke." Han hvæsede endnu.

„Saa maa De give Deres Skovfoged Afsked. Han er ikke værd at leve i Nærheden af en hæderlig Ræv. Og det var en Hunræv oven i Købet — paa denne Tid af Aaret!"

„Gik De herop ene og alene for at fortælle mig det?"

„Ja naturligvis, De tossede Menneske," med en Stampen i Jorden. „Vilde De maaske ikke have gjort det samme, hvis De havde set sligt ske paa min Ejendom?"

Forglemt — forglemt var Skolen og den Ærbødighed, der skyldtes ældre Folk! M'Turk vandrede atter paa den regnfulde Vestkysts nøgne, røde Klipper, hvor han i Ferierne var Herre over tre tusind Tønder øde Land, eneste Søn af en tre hundrede

Aar gammel Familie, Ejer af en skrøbelig Fiskerbaad og Afgud blandt sin Faders forarmede Fæstebønder. Det var Jorddrotten, der talte til sin Ligemand, og den gamle Herre anerkendte Standsfællens Røst.

„Jeg gør Dem en Undskyldning," sagde han. „Jeg gør Dem en uforbeholden Undskyldning — Dem og vort fælles Fædreland. Og vil De saa være saa venlig at fortælle mig Historien?"

„Vi laa nede i en Kløft paa Deres Grund," begyndte M'Turk og fortalte sin Historie snart som en Skoledreng og snart, naar Tanken om Forbrydelsen overvældede ham, som en indigneret Herremand. Han sluttede med følgende Ord:

„De forstaar altsaa, at han maa være i Vane med det. Jeg — vi — man holder jo aldrig af at anklage sin Nabos Tjenestefolk; men i dette Tilfælde tog jeg mig den Frihed —"

„Javel. Naturligvis. De havde god Grund dertil. Nederdrægtigt! Nederdrægtigt!"

De to gik nu Side om Side op og ned paa Plænen, og Oberst Dabney talte, som en voksen Mand taler til en anden.

„Det kommer der af at forfremme en Fisker — en Fisker — fra hans Hummer-Tejner. Det er jo tilstrækkeligt til at ødelægge en Ærkeengels gode Navn og Rygte. Prøv ikke at nægte det. Det er det! Deres Fader har givet Dem en god Opdragelse. Det har han. Det vilde glæde mig meget at gøre hans Bekendtskab. Overmaade meget. Og de andre unge Herrer? De er Englændere. Prøv ikke at nægte det. De gik herop sammen med Dem? Mærkværdigt!

Virkelig mærkværdigt! I Betragtning af Undervisningsvæsenets nuværende Tilstand vilde jeg virkelig ikke have ventet, at tre Drenge kunde være saa godt funderede ... ... Men af Børn og — nej — nej! Ikke paa nogen Maade! Prøv ikke at nægte det. Det er De ikke! Jeg tør ikke drikke Sherry for min Levers Skyld, men — et Glas Øl, hvad? Hvad siger De til et Glas Øl og en Bid Brød? Det er længe siden jeg selv var Dreng — og de fleste Drenge er nogle nederdrægtige Landeplager, men Undtagelserne bekræfter Regelen. Saa det var oven i Købet en Hunræv!"

En graahaaret Husholderske bragte dem Mad ud paa Terrassen. Stilk og Beetle spiste i Tavshed, men M'Turk førte med skinnende Øjne en ligefrem og utvungen Samtale og den gamle Herre behandlede ham hele Tiden som en Broder.

„Min kære, unge Ven, naturligvis maa De gærne komme igen. Jeg sagde jo, at Undtagelserne bekræfter Reglen. Den nedre Kløft? Hvor De vil, kære Ven, naar De blot ikke skræmmer mine Fasaner. De to Ting er paa ingen Maade uforenelige. Prøv ikke at nægte det. Det er de ikke! Jeg vil aldrig mere tillade nogen af mine Folk at bære Bøsse. Kom og gaa, aldeles som det lyster Dem. Jeg vil ikke se Dem, og De behøver ikke at se mig. Et Glas Øl til? Fisker var han, siger jeg Dem, og Fisker skal han blive igen inden Aften. Det skal han! Gid jeg kunde drukne ham. Nu skal jeg følge Dem ned til Porthuset. Mine Folk er just ikke — hm — vante til Drenge, men D e m vil de nok kunne kende igen."

Under mange Komplimenter tog han Afsked med

dem ved den høje Port i Parkhegnet, og de blev staaende; selv Stilk, der havde spillet anden Violin (for ikke at sige, at han slet ikke havde spillet med), stirrede paa M'Turk som paa et Væsen fra en anden Verden. De to Glas stærkt, hjemmebrygget Øl havde gjort Drengen melankolsk, thi mens han langsomt slentrede af Sted med Hænderne i Lommerne, nynnede han:

„Hej, Paddy, har du hørt, hvad Folk fortæller?"

Under andre Omstændigheder vilde Stilk og Beetle have styrtet sig over ham, thi den Sang var absolut forbudt — Anathema — ligesaa stor en Dødssynd som Hekseri. Men i Betragtning af, hvad han lige havde udrettet, dansede de i Tavshed omkring ham og ventede, indtil det maatte behage ham at komme ned paa Jorden igen.

Klokken til The ringede, da de endnu var en halv Fjerdingvej fra Skolen. M'Turk foer sammen og vaagnede op af sine Drømmerier. Straaleglansen fra hans Feriedages Godsejerliv var forsvunden. Han var atter Skoledreng og talte Engelsk.

„Turkey, det var mageløst!" sagde Stilk beundrende. „Det havde jeg ikke tiltroet dig. Du har skaffet os en Hytte for Resten af dette Semester, hvor vi ganske simpelt ikke k a n blive opdagede. Herligt! Herligt! Herligt! Jeg jubler! Hør, hvor jeg jubler!"

De snurrede rundt paa Hælene og jodlede paa den en Gang vedtagne Maade, der kaldtes „Jubel", og som var temmelig nær beslægtet med det primitive Menneskes Triumfsange. Saa skyndte de sig ned ad

Bakken langs Stien fra Gasbeholderen og kom lige i rette Tid til at møde deres Husforstander, som havde tilbragt Eftermiddagen med at passe paa deres forladte Hytte i Krattet.

Uheldigvis gik Hr. Prouts Indbildningskraft altid i Retning af Livets mørkere Sider, og han havde et temmeligt stort Horn i Siden paa disse Englebørn med de unge Øjne. Drenge, som han forstod sig paa, deltog i Skolens Cricketkampe, og man vidste altid, hvor man havde dem. Men han havde hørt M'Turk aabenlyst spotte Cricket — endogsaa Matcher mellem to Huse; Beetles Anskuelser om Husets Ære var oprørske, det vidste han; og han var aldrig sikker paa, om den blide og smilende Stilk ikke gjorde Nar ad ham. Altsaa — da Menneskenaturen nu en Gang er, hvad den er — maatte disse Drenge have gjort gale Streger et eller andet Sted. Han vilde haabe, at det ikke var noget meget alvorligt, men ...

„Ti-ra-la-la-i-tu! Jeg jubler! O lyt!" Og Stilk snurrede, stadig paa Hælene, som en dansende Dervisch ind i Spisesalen.

„Ti-ra-la-la-i-tu! Jeg jubler! O lyt!" Beetle hvirvlede bagefter med udstrakte Arme.

„Ti-ra-la-la-i-tu! Jeg jubler! O lyt!" skingrede M'Turks Stemme.

Var der eller var der ikke en tydelig Lugt af Øl, idet de fo'r forbi Hr. Prout?

Hans Samvittighed som Husforstander bød ham at søge Raad hos en Kollega, men heri var han uheldig. Var han gaaet med sin Pibe og sine Bekym-

ringer til lille Hartopps Lejlighed, vilde han maaske være bleven forskaanet for at faa sine Begreber forvirrede, thi Hartopp troede paa Drenge og forstod sig slet ikke saa daarligt paa dem. Men Skæbnen førte ham til King, en af de andre Husforstandere, som ikke var Prouts Ven, men en oprigtig Hader af Stilk & Co.

„Aha!" sagde King og gned sig i Hænderne, da han havde hørt Historien. „Mærkværdigt! Den Slags Ting kunde aldrig falde Drengene i m i t Hus ind."

„Men jeg har jo egentlig ingen Beviser, ser De."

„Beviser? Naar Talen er om vor fortræffelige Ven Beetle! Som om man trængte til Beviser! For Resten vil det formentlig ikke være umuligt for Pedellen at skaffe saadanne til Veje? Foxy anses for at kunne tage det op med en hvilkensomhelst løgnagtig Dreng i mit Hus. Ja, naturligvis har de røget og drukket et eller andet Sted. Det gør Drenge af den Type altid. De holder det for mandigt."

„Men de har ingen Tilhængere i Skolen, og de er absolut — hm — brutale mod de mindre Drenge," sagde Prout, som i Afstand havde set Beetle levere Sommerfuglenættet (med Renter) tilbage til den grædende Ejermand.

„Ja, de betragter sig som hævede over almindelige Fornøjelser. Saadanne smaa Asener, som vil være sig selv nok! Der er noget i M'Turks irske Haansmil, som kunde irritere m i g en Smule. Og saa er de saa omhyggelige for at undgaa alle aabenlyse Forsyndelser. Det er den rene, skære, beregnede Uforskammethed. Som De vel véd, er jeg højst

utilbøjelig til at blande mig i andre Huses Affærer; men de Drenge trænger virkelig til en Lektion, Prout. De trænger til en skarp Lektion, om saa kun for at kue deres anmassende Indbildskhed. Hvis jeg var i Deres Sted, vilde jeg anvende en Uges Tid paa at vaage over deres smaa Bedrifter. Drenge af den Kaliber — jeg har maaske for høje Tanker om mig selv, men jeg tror dog, at jeg forstaar mig paa Drenge — melder sig ikke ind i den naturhistoriske Forening af Kærlighed til Sagen. Sig til Pedellen, at han skal passe paa; og naturligvis skal jeg paa mine Udflugter ogsaa ved Lejlighed gøre, hvad jeg formaar."

„T i - r a - l a - l a - i - t u! Jeg jubler! O lyt!" skingrede det langt nede i Korridoren.

„Modbydeligt!" sagde King. „Hvor faar de dog den Slags uanstændigt Spektakel fra? En skarp Lektion er, hvad de trænger til!"

Men Drengene tænkte hverken paa Lektioner eller Lektier i de nærmeste Dage. De havde hele Oberst Dabneys Gods til Legeplads, og de gennemsøgte det med Indianeres Hemmelighedsfuldhed og Indbrudstyves Nøjagtighed. De kunde enten gaa ind ad Porten ved den øvre Landevej — de sørgede omhyggeligt for at gøre sig gode Venner med Portneren og hans Kone — smutte ned i Kløften og vende hjem langs Skrænterne; eller de kunde begynde med Kløften og kravle op gennem den og ud paa Landevejen.

De passede nøje paa ikke at træffe Obersten — han havde gjort sin Nytte, og de havde ikke Lyst til at gøre sig mindre velkomne — ikke heller viste de

sig paa aaben Mark, naar de kunde finde Dækning. Stedet i Tornbladkrattet ude ved Skræntens Rand var deres Yndlingsplads. Beetle døbte det Lyksalighedens Ø, fordi det gav dem et saa fredeligt Ly. Og da de saa havde faaet Piber og Tobak gemte i en bekvem Sprække en Armslængde nede ad Klippen, var deres Stilling her juridisk uangribelig.

Thi det maa man vel lægge Mærke til: Oberst Dabney havde ikke indbudt dem til at betræde hans Hus. Derfor behøvede de ikke at bede om særlig Tilladelse til at aflægge Besøg; og i dette Punkt var Skolens Regler strænge. Han havde slet og ret givet dem Tilladelse til at færdes paa hans Grund; og da de var retmæssige Væggelusejægere, havde de i Forvejen Lov til at færdes lige op til hans Opslagstavler i Kløften og hans Parkport oppe paa Bakken.

De var selv helt forbavsede over, at de var saa dydige.

„Og selv om saa ikke var," sagde Stilk, der laa fladt paa Ryggen og stirrede op i den blaa Himmel, „selv om vi var mange Mile borte fra de Steder, hvor vi har Lov til at gaa, kunde dog ingen faa fat i os gennem Krattet her, medmindre han kendte Tunnelen. Er dette ikke bedre end at ligge paa Bakken lige bagved Skolen — og ryste og bæve, hver Gang vi tændte os en Pibe? Er jeres Onkel Stilk ikke —?"

„Nej!" sagde Beetle, der laa udstrakt ved Skræntens Rand og spyttede tankefuldt ned. „Det er Turkey, hvem vi har at takke for dette. Det er Turkey, der er en stor Mand. Kæreste Turkey, du volder Heffles megen Sorg."

„Det gnavne, gamle Fæ!“ brummede M'Turk fordybet i en Bog.

„De har os nu alligevel mistænkte,“ vedblev Stilk. „Hovdyret er saa mistænksomt; og Foxy gør hver eneste af sine Spadsereture til en Slags — Slags —“

„Skalpjagt,“ sagde Beetle. „Foxy er en ren Chingangook.“

„Den kære Foxy,“ sagde Stilk. „Han vil saa gærne nappe os en af Dagene. Han sagde i Gaar Aftes til mig nede i Gymnastiksalen: ‚Jeg holder Øje med Dem, Hr. Corkran. Jeg varer Dem ad for Deres eget Bedstes Skyld.‘ Jeg svarede: ‚Saa vil jeg raade Dem til at tage Øjnene til Dem, ellers bliver det værst for Dem selv. Jeg varer Dem ad for Deres eget Bedstes Skyld.‘ Men Foxy blev gal i Kalotten.“

„Jamen Foxy gør nu alligevel ikke andet end, hvad han skal,“ sagde Beetle. „Det er Hefflelinga, der er den ondsindede. Skulde ikke undre mig, om han bildte sig ind, at vi pimpede.“

„Jeg har kun een Gang være kæfereret — det var i en Ferie,“ sagde Stilk tankefuldt, „og jeg blev forfærdeligt daarlig af det. Men det er Pinedød nok til at faa en til at slaa sig til Flasken at have et Bæst som Hovdyret til Husforstander.“

„Hvis vi tog Del i Cricketmatcherne og hylede: ‚Godt truffet, Hr. Prout,‘ og stod paa eet Ben og grinede, hver Gang Heffy sagde: ‚Hallo, Drenge! Er det saadan, det skal være?‘ Og sagde: ‚Ja, Hr. Prout‘ og ‚Næ, Hr. Prout‘ og ‚Aa, Hr. Prout‘ og ‚Undskyld, Hr. Prout‘ som en Bande beskidte smaa

Unger — saa vilde Heffy være henrykt over os," mente M'Turk med et haanligt Smil.

„Det er for sent til at begynde paa det."

„Meget rigtigt. Hefflelinga mener det godt. Men han er en Æsel. Og vi viser ham, at vi anser ham for en Æsel. Og derfor holder Hefflelinga ikke af os. Han fortalte mig i Gaar Aftes efter Aftenbønnen, at han var mig *in loco parentis*," brummede Beetle.

„Det var som Fanden!" udbrød Stilk. „Det betyder saa meget som, at han gaar og brygger paa en eller anden ualmindelig forbandet Nederdrægtighed. Sidste Gang han fortalte mig det, gav han mig tre hundrede Linier, fordi jeg havde danset Cachuca paa Sovesal Nummer ti. *In loco parentis!* Men hvad gør det, saa længe man bare er tilfreds? Vi er jo dydige."

Det var de, og det var selve deres Dyd, som forbløffede Prout, King og Pedellen. Naar Drenge har en daarlig Samvittighed, kan de ikke skjule det. De lusker skyndsomst over Gaarden og smiler nervøst, naar der rettes et Spørgsmaal til dem. De kommer forpjuskede hjem lige i rette Tid til at svare ved Navneopraabet. De nikker og blinker og fniser til hinanden og spredes for alle Vinde, naar en Lærer nærmer sig. Men Stilk og hans Forbundsfæller var for længe siden ude over alle disse Ungdommeligheder. De slentrede ubekymret af Sted og kom tilbage i største Ro efter en let Forfriskning af Jordbær med Fløde i Portnerboligen.

Portneren var bleven forfremmet til Skovfoged i Stedet for den mordlystne Fisker, og hans Kone gjorde megen Stads af Drengene. Manden selv gav dem

et Egern, som de skænkede til den naturhistoriske Forening og derved stoppede Munden paa lille Hartopp, der havde ønsket at vide, hvad de udrettede i Videnskabens Tjeneste. Foxy undersøgte omhyggeligt nogle dybe Hulveje bagved en ensom Landevejskro, og Prout og King, der ellers ikke var særlig fine Venner, foretog mærkeligt nok fælles Spadsereture i samme Retning — det vil sige mod Nordost. Men Lyksalighedens Ø laa stik Sydvest.

„De er snedige — djævelsk snedige," sagde Stilk. „Hvad mon de leder efter i det Terræn?"

„Efter mig," svarede Beetle blidt. „Jeg spurgte Foxy, om han nogensinde havde smagt Øllet i den Kro. Det var tilstrækkeligt for Foxy, og det opmuntrede ham en Smule. Han og Heffy havde nu snuset saa længe om vor gamle Hytte, at jeg tænkte, de kunde have godt af en lille Forandring."

„Naa ja, det kan jo ikke vare evigt," sagde Stilk. „Heffy ser ud som en Tordensky, der trækker op, og King, det Bæst, gaar og gnider sig i Hænderne og griner som en Hyæne. Det tager skrækkeligt paa King. Han revner en skøn Dag."

Den Dag kom, før de ventede det. En Eftermiddag var Pedellen, hvis Pligt det var at fange dem, der udeblev, ikke til Stede ved Navneopraabet.

„Han er nok bleven ked af Kroen og saa er han gaaet op paa Bakken med sin Theaterkikkert for at kigge efter os," sagde Stilk. „Det undrer mig, at han ikke har tænkt paa det før. Saa I gamle Heffy skæve til os, da vi svarede, da vore Navne blev raabt op?

Heffy har en Finger med i Spillet. T i - r a - l a - l a - i - t u! Jeg jubler! O lyt! Kom saa!"

„Til Lyksalighedens Ø?" spurgte Beetle.

„Naturligvis, men jeg ryger ikke *aujourd'hui. Parceque je* næstendels *crois,* at de vil *suivre* efter os. Lad os gaa langs Skrænten ganske langsomt, og give Foxy god Tid til at komme op paa Højde med os ovenfor."

De slentrede ned mod Badehusene og indhentede snart King.

„Lad jer endelig ikke genere af m i g," sagde han. „I er naturligvis optagne af videnskabelige Undersøgelser? God Fornøjelse, mine unge Venner!"

„Der kan I se," sagde Stilk, da de var ude af Hørevidde. „Han er ikke Mand for at holde paa en Hemmelighed. Han følger efter os for at afskære os vor Tilbagetogslinie. Nu venter han her ved Badehusene, til Heffy kommer. De har prøvet hvert eneste Sted her i Omegnen undtagen langs med Skrænterne, og nu tror de, at de har os. Vi behøver ikke at skynde os."

I Ro og Mag krydsede de Kløfterne, indtil de naaede Rækken af Opslagstavler.

„Prøv, om I kan høre noget. Foxy er derovre og kommer ned ad Bakken med Fart paa. Naar I hører ham rasle i Buskene, saa gaa lige over til Lyksalighedens Ø. De vil helst gribe os paa fersk Gærning."

De dykkede ind i Krattet i en ret Vinkel med Tunnelen, gik aabenlyst henover Grønsværet og lagde sig ned paa Lyksalighedens Ø.

„Hvad sagde jeg?"

Stilk gemte omhyggeligt Piberne og Tobakken. Pedellen stod aandeløs og lænede sig til Leddet, mens han ransagede Tornbladkrattet med sin Kikkert, men han kunde ligesaa godt have forsøgt paa at se tværs igennem en Pose Sand. Lidt efter kom Prout og King til Syne bagved ham. Alle tre raadslog.

„Aha! Foxy holder ikke af Opslagene, og han holder heller ikke af Tornene. Lad os nu stikke op gennem Tunnelen og gaa til Portnerboligen. Halløj! Nu har de sendt Foxy ud i Krattet."

Pedellen vadede til midt paa Livet i de bragende, svajende Tornbladbuske og kunde umuligt høre andet end Støjen af sin egen Fremtrængen. Drengene naaede Skoven og kiggede ud gennem et Bælte af Kristtjørn.

„Satan til Spektakel!" sagde Stilk kritisk. „Jeg tror ikke, Oberst Dabney vil synes om det. Jeg foreslaar, at vi gaar op til Portnerboligen og faar noget at spise. Vi kan ligesaa gærne se Resten af Løjerne."

Pludselig passerede Skovfogeden dem i fuldt Løb.

„Vorherre bevares! Hvem er det, der er nede i Kløften?" raabte han. „Herren bliver rasende."

„Vildttyve, antager jeg," svarede Stilk i den brede Devondialekt, som var hans *langue de guerre*.

„Ja, jeg skal lære dem!"

Han forsvandt ned i den snævre Kløft, som snart efter begyndte at fyldes af Støj, navnlig Kings Stemme, som raabte:

„Fremad, Pedel! Lad ham gaa, De dér. Han adlyder mine Ordrer."

„Hvem er De, som giver Ordre her, De Laps? — Kom ud af Krattet dér og følg med op til Herren." (Dette sidste til Pedellen.) „Ja gu kender vi de Drenge, De er ude efter. Følg med op til Herren! Han vil give Dem Drenge, ligesaa meget De har Lyst til. I andre kan vente paa den anden Side af Leddet."

„Forklar Grundejeren Sagen. De kan jo forklare ham den, Pedel," raabte King. Pedellen havde øjensynligt strakt Vaaben for Overmagten.

Beetle laa, saa lang han var, i Græsset bagved Portnerboligen og bogstavelig talt bed i Jorden i et Henrykkelsesanfald.

Stilk sparkede ham, til han rejste sig. Stilk og M'Turk var fuldstændig satte og alvorlige; kun nu og da dirrede en Muskel i Kinden.

De bankede paa Portnerboligens Dør, hvor de altid var velkomne.

„Kom indenfor og sid ned, I kære Drenge," sagde Konen. „De gør saamænd ikke min Mand nogen Fortræd. Han skal nok lære dem at holde deres Fingre fra Vildtet. Her skal I se! Friske Jordbær og Fløde. Vi Folk fra Dartmoor tænker altid paa vore Venner. Vil I have Sukker paa? Min Mand, han har gravet en Grævling ud til Jer. Den staar derude i en Kasse."

„Saa tager vi den med os, naar vi gaar. Men De har vist travlt — det er jo Deres Vaskedag," sagde Stilk. „De kan godt lade os sidde alene her. De behøver ikke at holde os med Selskab. Bryd Dem bare ikke om os. Jo Tak, der er Fløde nok."

Konen gik sin Vej, tørrende sine røde Hænder

paa sit Forklæde, og lod dem blive alene i Dagligstuen. Der lød Fodtrin paa Grusgangen udenfor de smaa, blyindfattede, firkantede Ruder, og derpaa Oberst Dabneys Stemme, adskilligt mere gjaldende end en Trompet:

„De kan vel læse De har vel Øjne i Hovedet? Prøv ikke at nægte det. De har det!"

Beetle snappede en hæklet Antimakassar fra den blanke Hestehaars-Sofa, proppede den ind i Munden og trillede ind under Sofaen.

„De har set mine Opslag. Deres Pligt? Hvad Fanden mener De med Deres Uforskammetheder? Deres Pligt var at holde Dem borte fra min Ejendom. Hvad skal det betyde, at De kommer og snakker om Pligt til m i g? De — De — De vanskabte Vildttyv, tror De, jeg har Lyst til at lære Abc af Dem? Og saa render De og brøler som en Tyr i Krattet dernede! Drenge? Drenge? Drenge? Saa kan De holde Deres Drenge hjemme! Jeg er ikke ansvarlig for Deres Drenge! Men jeg tror det ikke — jeg tror ikke et Muk af det. De har et lumsk Udtryk i Ansigtet — et lumsk, lurende Tyveknægts-Udtryk, som kunde ødelægge en Ærkeengels gode Navn og Rygte. Prøv ikke at nægte det! Det har De! Har De været Sergeant, siger De? Saa meget desto større Skam for Dem! Det har da været det sletteste Valg, som Hendes Majestæt nogensinde kunde træffe! En Sergeant, som render om i Landet og stjæler Vildt — og det oven i Købet en pensioneret! Skandaløst! Skandaløst! Men jeg vil være hensynsfuld. Jeg vil Fanden tage mig være den personificerede Barm-

hjærtighed! Har De eller har De ikke set mine Opslagstavler? Prøv ikke at nægte det! De har set dem. Ret?"

En og tyve Aars Tjeneste i Hæren havde sat sit Stempel paa Foxy. Han lystrede.

„Omkring — Marsch!"

Den høje Gitterport faldt klirrende i.

„Min Pligt! At en Sergeant skulde belære mig om min Pligt!" pustede Oberst Dabney. „Vorherre bevares! Der kommer flere Sergeanter!"

„Det er King! Det er King!" gispede Stilk med Ansigtet skjult i Sofapuden. M'Turk gnavede paa Kludetæppet foran den pæne, rene Kamin og Sofaen bugnede under Beetles Sindsbevægelse. Igennem det tykke Glas saa Skikkelserne udenfor blaa, forvredne og truende ud.

„Jeg — jeg protesterer mod denne Fornærmelse." King havde øjensynligt løbet op ad Bakken. „Manden var fuldstændigt indenfor sin Pligts Grænser. Maa — maa jeg give Dem mit Visitkort."

„Han er i Sportsskjorte!" Og Stilk begravede Hovedet igen.

„Uheldigvis — ved et o v e r m a a d e uheldigt Tilfælde — har jeg det ikke hos mig, men mit Navn er King, Lærer og Husforstander ved Skolen, og jeg er rede — fuldstændigt rede til at svare for, hvad denne Mand har gjort. Vi har set tre —"

„Har De set mine Opslagstavler?"

„Ja, vi har, det indrømmer jeg. Men under de foreliggende Omstændigheder —"

„Jeg staar Dem *in loco parentis,*" afbrød Prouts

dybe Stemme Diskussionen. De kunde høre ham stønne.

„Hvad for noget?“ Oberst Dabneys Udtale blev mere og mere irsk.

„Jeg er ansvarlig for de Drenge, der er under mit Opsyn.“

„Naa, saa det er De? Ja, saa kan jeg ikke sige andet end, at De giver Dem et daarligt Eksempel — et Fandens daarligt Eksempel, om jeg saa maa sige. Jeg har ikke gemt Deres Drenge. Jeg har ikke set Deres Drenge, og jeg siger Dem rent ud, at selv om der sad en Dreng og grinte i hver eneste Busk her paa Ejendommen, havde De dog ikke Skygge af Ret til at komme saadan brasende op gennem Kløften og skræmme hvert levende Dyr i den. Prøv ikke at nægte det. De gjorde det! De skulde være kommen herop til Porten og have henvendt Dem til mig som anstændige Menesker, i Stedet for at jage efter Deres forbandede Drenge over hele min Vildtbane. Naa, saa De er dem *in loco parentis*? Ja, jeg har heller ikke glemt mit Latin, og jeg vil sige Dem: ‚*Quis custodiet ipsos custodes?*‘ Naar Lærerne begaar den Slags Overgreb, hvor kan man saa vente sig andet af Drengene?“

„Men hvis jeg blot maatte faa en privat Samtale med Dem,“ sagde Prout.

„Jeg vil ikke have nogetsomhelst privat med Dem at gøre! De kan være saa privat, som De lyster, paa den anden Side af Porten her. Farvel, mine Herrer.“

Atter klirrede Porten. Drengene ventede, indtil

Oberst Dabney var vendt tilbage til Huset, og faldt saa i hinandens Arme, stønnende og snappende efter Vejret.

„Aa, Gud bevares! Aa, King! Aa, Heffy! Aa, Foxy! Iver, lutter Iver, Hr. Simple." Stilk tørrede sine Øjne. „Aa! Aa! Aa! Men vi maa se at komme af Sted, ellers kommer vi for sent til The."

„He — he — hent Grævlingen og gør lille Hartopp glad. Gø — gø — gør dem allesammen glade," hulkede M'Turk, mens han famlede efter Døren og sparkede den aldeles sammensunkne Beetle af Sted foran sig.

De fandt Dyret i en ildelugtende Kasse, lagde to Halvkroner paa Bordet som Betaling og vaklede hjemad. Men Grævlingens Grynten lignede i en vidunderlig Grad Oberst Dabneys Stemme, og to eller tre Gange maatte de slippe den og hyle af hjælpeløs Latter. De var ikke en Gang komne helt til sig selv, da Foxy mødte dem i Skolegaarden med Ordre til, at de skulde begive sig op paa deres Sovesal og vente dér, indtil der blev sendt Bud efter dem.

„Godt. Bring saa denne Kasse over i Hr. Hartopps Lejlighed. Vi har i alt Fald udrettet noget for den naturhistoriske Forening," sagde Beetle.

„Jeg er bange for, at det ikke vil hjælpe Dem ret meget, mine unge Herrer," svarede Foxy med frygtelig Røst. Hans Sindsligevægt havde lidt en alvorlig Forstyrrelse.

„Tag den med Ro, Foxibus." Stilk havde naaet Hikkestadiet. „Vi — vi skal nok staa Dem bi, Foxy. En Hund, som tager en Ræv i Lejet, duer ikke til

noget, vel? ... Nej, De har Ret. Jeg — jeg har det ikke rigtig godt."

„De er gaaet en Smule for vidt denne Gang," sagde Foxy til sig selv. „De er meget langt henne, skulde jeg mene, skønt de lugtede rigtignok ikke af Spiritus. Og alligevel — det ligner dem ikke. Naa, King og Prout fik da deres Overhaling ligesaa godt som jeg. Det er da een Trøst."

„Nu maa vi tage os sammen," sagde Stilk og rejste sig fra Sengen, som han havde kastet sig paa. „Vi er den fornærmede Uskyldighed — som sædvanligt. Vi aner ikke, hvorfor vi er bleven sendt herop, vel?"

„Vi har ingen Forklaring faaet. Vi har ingen The faaet. Vi er bleven offentlig vanærede i alle vore Kammeraters Paasyn," sagde M'Turk og tørrede Øjnene. „Det er en Fandens alvorlig Historie."

„Godt, saa holder vi fast ved det, indtil King taber Hovedet," sagde Beetle. „Han har en beskidt Kæft og er naturligvis lynende trekvart arrig. Prout er altfor nederdrægtigt forsigtig. Pas paa King, og hvis han giver os en Lejlighed, saa appellerer vi til Rektor. Det er noget, de aldrig kan lide."

De blev kaldt ned til deres Husforstanders Studereværelse, hvor de fandt King og Foxy rede til at støtte Prout, og Foxy havde tre Spanskrør under Armen. King skævede triumferende til dem, thi paa Drengenes Kinder saa han Taarer, der endnu ikke havde faaet Tid til at tørres — men det var rigtignok Glædestaarer. Saa begyndte Forhøret.

Jo, de var gaaet langs Skrænterne. Jo, de var

gaaet ind paa Oberst Dabneys Ejendom. Jo, de havde set Opslagstavlerne (her spruttede Beetle hysterisk). Hvorfor de var gaaet ind paa Oberst Dabneys Ejendom? „Jo, Hr. Prout, der var en Grævling."

Nu kunde King, der hadede den naturhistoriske Forening, fordi han ikke kunde lide Hartopp, ikke længere dy sig. Han bad dem om ikke at føje Usandfærdighed til aabenlys Uforskammethed. „Jamen, Hr. King, Grævlingen er bleven bragt op til Hr. Hartopps Lejlighed." Pedellen havde været saa venlig at bære den derop for dem. Dermed var Grævlingens Eksistens bevist, og dette lille Nederlag bragte Kings Humør op paa Kogepunktet. De kunde høre hans Fod stampe i Gulvet, mens Prout langsomt lavede sine Spørgsmaal. Selv var de nu komne rigtig godt i Gang. Deres Øjne straalede ikke længer; deres Ansigter var udtryksløse; deres Hænder hang slapt ned ad deres Sider. De lærte her paa en Landsmands Bekostning deres Folks store Kunst: at skyde al Sindsbevægelse fra sig og i rette Øjeblik faa Fjenden til at gaa i Fælden.

Alt gik efter Ønske. King blandede sig mere og mere i Forhøret, thi han var hævngærrig, mens Prout kun var saaret. Om de kendte Straffen for uden Tilladelse at betræde anden Mands Grund? Med en ypperlig spillet Usikkerhed indrømmede Stilk, at han ganske vist havde hørt et og andet, som maaske nok angik den Ting, men han troede — og han halede Sætningen ud saa langt som muligt, thi han ønskede ikke at spille sin Trumf ud overfor denne Modstan-

der. Hr. King havde ikke forlangt Menner, heller ikke interesserede Stilks Udflugter ham. Paa den anden Side vilde muligvis h a n s Anskuelser kunne interessere d e m. Drenge, som sneg sig — som stjal sig — som luskede udenfor de tilladte Grænser, endogsaa udenfor den naturhistoriske Forenings højst liberale Grænser, efter falskelig at have indmeldt sig i denne Forening for at bruge den som Skalkeskjul for deres Misgærninger — deres Laster — deres Slyngelstreger — deres umoralske Handlinger —

„Om et Øjeblik forløber han sig," sagde Stilk til sig selv, „og saa styrter vi os over ham, førend han kan smutte fra os."

„Saadanne Drenge, moralske Vanskabninger og Spedalske" — hans egen Ordstrøm var i Færd med at rive ham med sig — „Bagvaskere, Løgnere, Skulkere — ja, begyndende Drukkenbolte —"

Han var i Virkeligheden blot i Færd med at arbejde sig op til en smuk Afslutning paa sin Prædiken, og det vidste Drengene godt; men M'Turk skar igennem hans fraadende Sætning, og de andre fulgte Trop:

„Jeg appellerer til Rektor."

„Jeg appellerer til Rektor."

„Jeg appellerer til Rektor."

De var uimodsigeligt i deres gode Ret. Drukkenskab betød Afbankning i hele Skolens Paasyn og derpaa Bortvisning. Og nu var de blevne beskyldte derfor. Det var en Sag, som Rektor og ingen anden kunde fælde Dom i.

„Du har paakaldt Cæsar: for Cæsar skal du blive

stillet." Det var en Sentens, som de havde hørt et Par Gange før i deres Liv. „Ikke desto mindre," vedblev King lidt uroligt, „vilde I gøre klogest i at slaa jer til Taals ved vor Afgørelse, mine unge Venner."

„Er det os tilladt at omgaas vore Kammerater, indtil vi har talt med Rektor, Hr. Prout?" sagde M'Turk til sin Husforstander uden at tage Notits af King. Dermed løftede han straks Situationen til dens mest ophøjede Niveau. Desuden betød dette Fritagelse for Arbejde, thi moralsk Spedalskhed blev holdt i stræng Karantæne, og Rektor straffede aldrig førend fire og tyve Timer efter Dommen, naar Koldblodigheden var genvunden.

„Naa ja — hvis I haardnakket vedbliver at indtage denne trodsige Holdning," sagde King med et kærligt Blik til Spanskrørene under Foxys Arm, „er der jo intet Alternativ."

Ti Minutter efter havde Nyheden spredt sig over hele Skolen. Stilk & Co. var endelig faldne — faldne paa Grund af Drukkenskab. De havde drukket. De var komne berusede hjem fra en Hytte. De laa for Øjeblikket døddrukne paa Sovesalens Gulv. Et Par dristige Aander listede derop for at kigge, men Forbryderne kastede dem Støvler i Hovedet.

„Nu har vi ham — nu har vi ham paa Ristegaflen!" sagde Stilk, efter at de nysgærrige havde forstaaet Vinket og trukket sig tilbage. „King bliver nødt til at bevise sine Beskyldninger Ord til andet."

„Naar man kilder ham for meget, revner han," citerer Beetle efter en Bog, han havde læst. „Sagde

jeg ikke nok, at han vilde eksplodere, naar vi bare lod ham blive ved?"

„Og ingen Lektielæsning, o I begyndende Drukkenbolte!" sagde M'Turk, „og vi havde oven i Købet Trigonometri i Morgen. Hov, der kommer vor kære Ven Foxy. Skal vi nu igen paa Pinebænken, Foxibus?"

„Her har De noget Mad, unge Herrer," sagde Pedellen, der kom med en belæsset Bakke. Der havde aldrig ligget ond Villie bagved de Krige, som de førte med hinanden, og Foxy havde faaet en svag Mistanke om, at Drenge, der lod sig spore saa let, maaske havde et eller andet i Baghaanden. Foxy havde i sin Tid været med i det store indiske Oprør og vidste fra den Gang, at hurtige og paalidelige Oplysninger er meget værd.

„Jeg har lagt Mærke til, at De ikke havde faaet noget at spise, og saa talte jeg med Gumbly om det, og han sagde, at der var ingen Grund til, at De ingen Mad skulde have. Og derfor kommer jeg nu med dette. Denne Daase henkogt Skinke er jo Deres, ikke sandt, Hr. Corkran?"

„Men Foxibus, De er jo en Knop," sagde Stilk. „Jeg troede saamænd ikke, at De havde saa meget — hvad er det, det hedder, Beetle?"

„Hjærte," svarede Beetle rask. „Tak skal De have, Sergeant. Det er for Resten lille Carters Skinke, denne her."

„Der stod et C paa Daasen, saa jeg troede, det var Hr. Corkrans. Det er en meget alvorlig Historie, denne her, unge Herre. Det er, hvad den er. Jeg

kan naturligvis ikke vide det, men jeg tænker mig, at der maaske kunde være noget, som talte til Gunst for Dem, og som De muligvis ikke havde sagt til Hr. King eller Hr. Prout."

„Det er der. Masser af Ting, Foxibus," svarede Stilk med Munden fuld.

„Ja, ser De, i saa Fald synes jeg, at jeg kunde meddele Rektor det i al Stilhed, om jeg saa maa sige, naar han spørger mig om det. Jeg skal nemlig bringe ham Anklagen i Aften, og — og den ser jo slem ud ved første Øjekast."

„Forfærdelig slem, Foxy. Syv og tyve Rap i Gymnastiksalen i hele Skolens Paasyn og derefter offentlig Bortjagning. ‚Vin narrer Mennesket, og stærk Drik volder Fortræd'," citerede Beetle.

„Det er ikke noget at gøre Løjer med, unge Herrer. Jeg har at overbringe Rektor Anklagen. Og — ja, De véd maaske ikke, at jeg fulgte efter Dem i Eftermiddags; jeg havde nemlig en Mistanke."

„Saa De Opslagstavlerne?" kvækkede M'Turk med en nøjagtig Efterligning af Oberst Dabneys irske Dialekt.

„De har Øjne i Hovedet. Prøv ikke at nægte det. Det har De!" sagde Beetle.

„En Sergeant, som render om i Landet og stjæler Vildt, og det oven i Købet en pensioneret! Skandaløst! Skandaløst!" fortsatte Stilk ubarmhjærtigt.

„Vorherre bevares!" udbrød Pedellen og satte sig tungt ned paa en Seng. „Hvor — hvor Fanden var De henne? Jeg kunde jo have sagt mig selv, at det var Rævestreger."

„Aa De kløgtige Daarekistelem!“ vedblev Stilk. „Vi véd maaske ikke, at De fulgte efter os i Eftermiddag, vel? De bildte Dem nok ind, at D e forfulgte o s, hvad? Nej, det var o s, der førte D e m lige ind i Suppedasen, begribeligvis. Oberst Dabney — synes De ikke, han er en rar Mand, Foxy? — Oberst Dabney er vores ganske specielle og intime Ven. Vi har besøgt ham i adskillige Uger. Han har selv indbudt os. De med Deres Pligt! Hvad skal det betyde, at de kommer og snakker om Pligt? Deres Pligt var at holde Dem borte fra hans Vildtbane.“

„De vil aldrig mere kunne gaa med oprejst Pande, Foxy. De Smaa vil grine ad Dem,“ sagde Beetle. „Tænk paa Deres Prestige!“

Sergeanten grundede dybt.

„Hør en Gang, mine unge Herrer,“ sagde han alvorligt, „det er da vel ikke Deres Alvor? Blev Hr. Prout og Hr. King ogsaa narrede?“

„Ja, de blev, Foxibusculus. I en ganske ualmindelig uhyggelig Grad. De fik en endnu værre Overhaling end Deres. Vi hørte hvert eneste Ord af den. For Resten slap De forholdsvis billigt. Hvis jeg havde været i Dabneys Sted, havde jeg Pinedød ladet Dem sætte i Brummen. Jeg tror, jeg vil foreslaa ham det i Morgen.“

„Og alt det faar Rektor at vide. Vorherre bevares!“

„Hvert eneste Ord af det, min rare Chingangook,“ sagde Beetle og dansede. „Og hvorfor ikke? Vi har ikke gjort noget galt. Vi er ikke Vildttyve.

Vi gaar ikke omkring og ødelægger stakkels uskyldige Drenges Rygte — og siger, at de er fulde."

„Det har jeg ikke sagt," protesterede Foxy. „Jeg — jeg sagde kun, at De opførte Dem ualmindelig løjerligt, da De kom hjem med den Grævling. Men det kan jo være, at Hr. King misforstod mig."

„Ja, begribeligvis gjorde han det; og naar han opdager, at han har taget fejl, vil han ganske sikkert skyde hele Skylden paa Dem. Vi kender King, bedre end De maaske. Jeg skammer mig paa Deres Vegne. De duer ikke til at være Pedel," sagde M'Turk.

„Ikke hvor man har at gøre med tre saadanne durkdrevne Sataner. Jeg blev taget ved Næsen. Jeg er faldet i et Baghold. Jeg er bleven fuldstændig overrumplet, og — og det vil være umuligt at bevare Respekten i de yngre Klasser efter denne Begivenhed. Desuden vil Rektor sende mig med et Brev til Oberst Dabney for at spørge, om det er sandt, hvad De siger, at han har indbudt Dem."

„I saa Fald gør De bedre i at gaa ind ad Porten denne Gang i Stedet for at jage efter Deres forbandede Drenge — nej, det er sandt, det var den Omgang, King fik sig — javel. Naa, Foxy, hvad mener De nu?"

Og Stilk støttede Hagen paa Hænderne og betragtede sit Offer med inderlig Fryd.

„Ti-ra-la-la-i-tu! Jeg jubler! O lyt!" sang M'Turk. „Foxy bragte os The, skønt vi var moralsk spedalske. Foxy har Hjærte. Og Foxy har staaet i Hæren."

„Bare jeg havde haft Dem i mit Kompagni, unge

Herrer," sagde den forhenværende Sergeant af et oprigtigt Hjærte. „Saa skulde jeg sgu have givet Dem, hvad De fortjener."

„Stille i Retten," vedblev M'Turk. „Jeg møder som Fangens Advokat; og desuden er denne Historie altfor god til at fortælle alle de Asener her i Skolen. De vilde aldrig kunne forstaa den. De spiller Cricket og siger: „Ja, Hr. Prout" og „Aa, Hr. Prout" og „Næ, Hr. Prout" —"

„Kommer ikke Sagen ved. Videre," sagde Stilk.

„Naa ja — Foxy er en skikkelig Fyr, naar han bare ikke bilder sig ind, at han er saa kløgtig."

„‚Gaa ikke ud med Hundene, naar Blæsten er saa stærk'," stemte Stilk i. „Jeg har ikke noget imod at lade ham slippe."

„Jeg ikke heller," tilføjede Beetle. „Heffy er min eneste Fryd — Heffy og King."

„Jeg var jo nødt til at gøre det," sagde Pedellen undskyldende.

„Javel. Forført af slet Selskab til at gøre sin Pligt — eller saadan noget lignende kan vi kalde det. De løslades med en Advarsel, Foxy. Vi skal nok lade være at sladre om Dem. Det sværger jeg," sluttede M'Turk. „Det vilde være fordærveligt for Disciplinen her i Skolen. Ganske skrækkeligt."

„Ja," sagde Pedellen og tog Thebakken, „jeg kender jo de Sat — de unge Herrer her i Skolen og er derfor meget glad ved, at De vil tie stille. Men hvad skal jeg sige til Rektor!"

„Hvad De vil, Foxy. Det er ikke os, der er Forbryderne."

At sige, at Rektor blev ærgerlig, da Pedellen efter Middagsmaden kom med Listen over Dagens Forsyndelser, vilde være at bruge et mildt Udtryk.

„Naa saadan. Corkran, M'Turk & Co. Gaaet udenfor det tilladte Omraade som sædvanligt. Halløj! Hvad Pokker er dette her? Mistænkte for Drukkenskab. Hvem har fremført den Beskyldning?"

„Hr. King. Jeg traf dem udenfor Skolens Omraade, Hr. Rektor; saadan saa det i det mindste ud. Men der stikker adskilligt bagved."

Pedellen var øjensynligt ilde til Mode.

„Videre," sagde Rektor. „Lad os høre Deres Beretning om Sagen."

Han og Pedellen havde haft med hinanden at gøre i omtrent syv Aar, og Rektor vidste, at Hr. Kings Udsagn i høj Grad afhang af Hr. Kings Humør.

„Jeg troede, at de var gaaet langs Skrænterne og udenfor det tilladte Omraade. Men det viste sig ikke at være Tilfældet. Jeg saa dem gaa ind i Oberst Dabneys Skov, og — saa kom Hr. King og Hr. Prout til — og — rent ud sagt, Hr. Rektor, Oberst Dabneys Folk antog os for Vildttyve — Hr. King, Hr. Prout og mig. Der faldt temmelig stærke Ord fra begge Sider. Saa lykkedes det de unge Herrer at smutte hjem, hvordan véd jeg ikke, og de lod til at være i straalende Humør. Oberst Dabney selv tog fejl af Hr. King — for Oberst Dabney er en striks Mand. Og saa foretrak de at gaa lige til Dem, Hr. Rektor, paa Grund af hvad — hvad Hr. King maaske bagefter inde paa Hr. Prouts Værelse sagde om deres

Vaner. Jeg havde bare sagt, at de var i straalende Humør og lo og fniste og var helt overstadige. De har senere fortalt mig paa deres humoristiske Maade, at Oberst Dabney selv havde indbudt dem til at strejfe om i hans Skove."

„Javel, nu forstaar jeg det. Men det fortalte de naturligvis ikke deres Husforstander noget om."

„De sagde, at de vilde appellere, ligesaa snart Hr. King gav sig til at tale om deres — Vaner. Sagde det lige straks og bad om at blive sendt op paa Sovesalen for at afvente Deres Dom. De har siden givet mig at forstaa paa deres humoristiske Maner, Hr. Rektor, at de paa en eller anden Maade maa have hørt hvert eneste Ord, som Oberst Dabney sagde til Hr. King og Hr. Prout, da han troede, at de var Vildttyve. Jeg — jeg kunde jo have sagt mig selv, da de fik mig paa den Glatis, at de naturligvis havde Ryggen dækket. Hvis De spørger om min Mening, Hr. Rektor, saa — saa har de faaet os til at gaa grundigt i Vandet; og nu sidder de oppe paa Sovesalen og jubler over det."

Rektor forstod, hvad der var sket — forstod selv de mindste Detailler — og det trak lidt i Mundvigene under hans Overskæg.

„Send dem over til mig straks, Sergeant," sagde han. „Der er ingen Grund til at vente i dette Tilfælde."

„God Aften," sagde han, da de tre kom marscherende under Eskorte. „Maa jeg udbede mig eders udelte Opmærksomhed i et Par Minutter. I har kendt mig i 5 Aar, og jeg har kendt jer i — fem og tyve. Jeg

tror, vi forstaar hinanden fuldstændigt. Nu har jeg i Sinde at gøre jer en umaadelig Kompliment. (Det brune Rør, Pedel. Tak. De kan godt gaa.) Jeg har i Sinde at straffe jer, uden mindste Grund eller Aarsag, Beetle. Jeg véd, at naar I besøgte Oberst Dabneys Vildtbane, var det, fordi han havde indbudt jer. Jeg vil ikke en Gang sende Pedellen over til ham med et Brev for at spørge, om eders Fremstilling er sandfærdig; thi jeg er overbevist om, at I ved denne Lejlighed har holdt jer nøje til Sandheden. Jeg véd ogsaa, at I ikke var drukne. (Lad være at sætte det dydige Ansigt op, M'Turk, ellers bliver jeg bange for, at du ikke rigtigt forstaar mig.) I er alle tre absolut pletfri Karakterer. Og derfor er det, at jeg har i Sinde at begaa en himmelraabende Uretfærdighed. Eders gode Navn og Rygte har lidt Skade, ikke sandt? I er blevne vanærede i hele Husets Paahør, ikke sandt? I har en ualmindelig fin Følelse for eders Huses Ære, ikke sandt? Nu skal I have en Dragt Prygl."

Seks Slag pr. Mand var Rationen for denne Gang.

„Og hermed, synes jeg," — Rektor stillede Spanskrøret tilbage paa dets Plads og kastede den skriftlige Anklage i Papirskurven — „kunde Sagen være afgjort. Naar man træffer paa en Afvigelse fra det normale, skal man altid møde den paa en abnorm Maade; det er en Leveregel, som vil komme jer til Nytte senere hen i Livet. Og det minder mig for Resten om en Ting. Der staar en hel Del uindbundne Bøger paa den Reol dér. I maa gærne laane dem, hvis I blot vil huske at stille dem paa Plads igen. Jeg

tror ikke, at de vil tage Skade af at blive læst i fri Luft. De lugter temmelig stærkt af Tobak. I deltager i Lektielæsningen i Aften som sædvanligt. Farvel," sagde denne mærkelige Mand.

„Farvel, Hr. Rektor, og Tak." —

„Jeg vil bede for Rektor i Aften, det sværger jeg," sagde Beetle. „De to sidste Slag var Rap, der bare ramte min Krave. Der staar en „Monte Christo" paa den nederste Hylde; det saa jeg. Den hugger j e g, næste Gang vi skal til Lyksalighedens Ø."

„Bril-li-ant Fyr!" sagde M'Turk. „Ingen Stuearrest. Ingen Strafarbejder. Ingen ubehagelige Spørgsmaal. Alt afgjort. Halløj! Hvad skal det betyde, at King gaar over til ham — King og Prout?"

Af hvilken Natur end deres Samtale med Rektor var, hjalp den i ethvert Tilfælde ikke til at glatte hverken Kings eller Prouts forpjuskede Fjer, thi da de vendte tilbage fra Rektors Bolig, lagde seks Øjne Mærke til, at den enes Næse var rød og blaa af Sindsbevægelse, og at den anden svedte stærkt. Dette Syn var dem rigelig Erstatning for den kolossale Udskældning, som de to Lærere beærede dem med. De fik at høre — og hvem var saa forbavsede derover som de? — at de havde fortiet vigtige Kendsgærninger; at de havde gjort sig skyldige baade i *suppressio veri* og i *suggestio falsi* (to Forsyndelser, som de ofte begik); fremdeles at deres Tilbøjeligheder var ondsindede, deres Karakterer upaalidelige, deres Indflydelse paa Kammeraterne fordærvelig og revolutionær, og de selv hjemfaldne til Genstridighedens, Overmodets og en aldeles utaalelig Indbildskheds Djævle. Og for

det niende og sidste skulde de tage sig i Agt og være meget forsigtige.

De var saa forsigtige, som kun Drenge kan være det, naar de vil ramme en Fjende. Skønt de var nær ved at kvæles, ventede de en hel Uge, indtil Prout og King igen var blevne sig selv; ventede, indtil der blev afholdt en Cricketmatch imellem to Huse — deres eget var oven i Købet et af dem — i hvilken Prout spillede med; ventede, indtil han havde spændt sine Benskinner paa i Pavillonen og var rede til at begynde Spillet. King sad ved Vinduet og førte Regnskabet, og de tre sad paa en Bænk udenfor.

Saa sagde Stilk til Beetle:

„Hør, Beetle, *quis custodiet ipsos custodes?*"

„Tal ikke til mig," svarede Beetle. „Jeg vil ikke have nogetsomhelst privat med dig at gøre. Du kan være saa privat, som du lyster, paa den anden Ende af Bænken her. Farvel."

M'Turk gabede.

„I skulde være komne op til Porten som anstændige Mennesker, i Stedet for at jage efter jeres — hm — Drenge over hele min Vildtbane. Jeg mener nu, at disse Cricketmatcher er det bare Humbug. Lad os hellere gaa over til Oberst Dabney og se, om han har fanget flere Vildttyve."

Den Eftermiddag var der Fryd paa Lyksalighedens Ø.

Lampens Aander.

Første Del.

Musikværelset i øverste Etage ovenover Nummer fem var fyldt af Skuespillerselskabet, der holdt Prøve paa „Aladdin“. Dickson den Fjerde, almindelig kendt under Navnet Dick Firtal, var Aladdin, Regissør, Balletmester, det halve Orkester, og for en stor Del ogsaa Librettist, thi „Stykket“ var bleven skrevet om og fyldt med lokale Hentydninger. Skuespillet skulde opføres næste Uge i det Studereværelse nedenunder, som beboedes af Aladdin, Ebenezer og Kejseren af Kina. Lampens Aand tilligemed Prinsesse Badrulbadur og Enkemadam Twankey boede i Studereværelse Nummer fem paa samme Afsats, saa at Selskabet let kunde samles. Gulvet rystede under Balletkorpsets Dans, mens Aladdin, iført blegrødt Bomuldstrikot, blaa Jakke med Pailletter og Hat med Fjerbusk, skiftevis klimprede løs paa Klaveret og sin Banjo. Han var den ledende Aand i hele Morskaben, som det sømmede sig for en af de Store, der allerede havde taget sin Adgangseksamen og haabede at komme ind paa Sandhurst Officersskole til Foraaret.

Aladdin fik da endelig sin fortjente Løn, Ebenezer

laa forgiftet paa Gulvet, Enkemadam Twankey dansede sin Dans, og hele Selskabet var enigt om, at det „vilde nok gaa storartet ved Forestillingen".

„Jamen nu Slutningssangen?" sagde Kejseren, en høj, lyshaaret Dreng med svage Spor af et Overskæg, som han mandigt halede i. „Vi maa have en rigtig gemytlig Melodunte."

„‚John Peel'? Eller ‚Drik, lille Hvalp, drik'?" foreslog Ebenezer og glattede paa sine blaa Underbenklæder, der slog Folder. „Kis" Ebenezer saa altid ud, som om han halvsov, men han havde et blidt, langsomt Smil, der passede godt til den onde Onkels Rolle.

„De er forslidte," svarede Aladdin. „Saa kunde vi lige saa gærne tage ‚Bedstefaders Uhr'. Men hvad var det for en, som du nynnede i Gaar Aftes under Lektielæsningen, Stilk?"

Stilk, Lampens Aand, i sort Trikot og Domino, med en Halvmaske af sort Silke over Panden, laa ovenpaa Flygelet og fløjtede dorsk. Det var en ørefaldende Varietémelodi.

Dick Firtal lagde kritisk Hovedet paa skraa og skævede ned ad sin lange, røde Næse.

„En Gang til, saa har jeg den," sagde han og begyndte at klimpre. „Syng Ordene med."

„Patsy, Patsy, pas paa Barnet! Patsy, Patsy, pas vor Knøs!
Svøb din Frakke godt om Drengen, ellers bliver han sgu bøs!
Patsy, Patsy, pas paa Ungen! Vinde, vinde Nøglegarn!
Han vil skrige hele Natten! Patsy, Patsy, pas vort Barn!"

„Brillant! Brillant!" sagde Dick Firtal. „Men vi har jo ikke noget Klaver ved Forestillingen. Vi maa

hænge i med Banjoerne — spille og danse paa een Gang. Prøv en Gang, Tredie."

Kejseren smøgede sin Stadsdragts ærtegrønne Ærmer op og akkompagnerede Dick Firtal paa en stor, nikkelbeslaaet Banjo.

„Jamen jeg ligger og er død hele Tiden. Lige midt paa Scenen oven i Købet," sagde Ebenezer.

„Ja, det bliver Beetles Sag," sagde Dick Firtal. „Skynd dig nu at lave om paa Teksten, Beetle, og lad os ikke vente hele Natten. Du maa se at faa Kis væk fra Scenen, og os allesammen ud at danse til Slut."

„Javel. Spil den igen, I to," svarede Beetle, som spillede Enkemadam Twankey med et graat Skørt og en Paryk af kastaniebrune Proptrækkerkrøller anbragt paa Sned ovenover et Par Briller, hvis Stel var repareret med et gammelt Skobaand. Han svang det ene Ben i Takt med det fremklimprede Omkvæd, og Banjoerne blev mere og mere højrøstede.

„Hm! Æh! Hm — ‚Aladdin fundet har sin Ven'," sang han, og Dick Firtal gentog det.

„‚Tilfreds er eders Kejser.'" Tredie brystede sig, idet han afleverede sin Linie.

„Saa springer du op, Kis, og synger: ‚Jeg maa vist leve op igen!' Hvorefter vi allesammen tager hinanden i Hænderne og træder frem: ‚Klap saa, før I jer rejser!' *Verstandez-vous?*"

„*Nous verstandons*. Det er meget godt. Men saa var det Koret til Slutningsballetten? Det skal jo bare være fire Spark og en Pirouette," sagde Dick Firtal.

„Hm! Æh —

Nu ringer vores Regissør,
og Tæppet det skal falde;
saa modtag derfor, før I gaar,
en Hilsen fra os alle."

„Brillant! Brillant! Saa skulde vi prøve Enkens Scene med Prinsessen. Rap dig, Turkey."

M'Turk, i violet Silkeskørt og en koket blaa Turban, kom luskende som en, der skammer sig grundigt over sig selv. Lampens Aand kravlede ned fra Klaveret og sparkede ham sindigt.

„Spil nu løs, Turkey," sagde han. „Dette her er Alvor."

Men i det samme lød der en myndig Banken paa Døren. Det viste sig at være King, i Kappe og Universitetshue, der var ude paa et Løverdagaftens-Togt rundt i Skolen før Middagsmaden.

„Laasede Døre! Laasede Døre!" snærrede han skulende. „Hvad betyder dette? Og hvad, om jeg tør spørge, er Hensigten med dette — dette hermafroditiske Kostume?"

„Vi skal spille Komedie, Hr. King. Rektor har givet os Lov," svarede Ebenezer som den eneste Tilstedeværende af sjette Klasse. Dick Firtal stod rolig i Bevidstheden om, at hans Trikot sad godt, men Beetle søgte at forsvinde bagved Flygelet. Et graat Skørt, laant af en skolesøgende Discipels Moder, og et spraglet Bomulds Kjoleliv, udstoppet hist og her med Stilebogspapir, gør en latterlig. Desuden havde Beetle ogsaa i andre Henseender en daarlig Samvittighed.

„Som sædvanligt!" haanede King. „Flove Taabe-

ligheder, netop paa et Tidspunkt, da eders fremtidige Livsbaner — hvordan disse nu end maatte blive — staar paa Nippet til at blive afgjorte. Se, se! Se, se! Den gamle Forbryderbande — al Uordens allierede Magter — Corkran" — Lampens Aand smilede høfligt — „M'Turk" — Irlænderen smilede — „og naturligvis den unævnelige Beetle, vor Ven Gigadibs." (Ebenezer, Kejseren og Aladdin havde et nogenlunde godt Rygte, derfor forbigik King dem i Tavshed.) „Kom frem fra det Instrument, din blækkede Bajads! Du leverer formodentlig Rimerierne til denne Forlystelse? Du anser vel dig selv for, om jeg saa maa sige, Digter?"

„Han har fundet et af dem," tænkte Beetle, der lagde Mærke til Rødmen paa Kings Kinder.

„Jeg har netop haft den Fornøjelse at læse en af dine Udgydelser, der var henvendt til mig, tror jeg — en Udgydelse, der vistnok var beregnet paa at skulle se ud som Vers. Naa, saa du foragter mig, Monsieur Gigadibs, saa det gør du? Jeg ved meget vel — du behøver slet ikke at forklare mig det — at bemeldte Udgydelse absolut ikke havde til Hensigt at volde mig Glæde. Men jeg lo, da jeg læste den, — ja, jeg lo. Den Slags Papirskugler fra blækkede Drenge — thi vi er endnu en Dreng, Monsieur Gigadibs — forstyrrer ikke min Sindsligevægt."

„Jeg gad vide, hvilket af dem det var," tænkte Beetle. Siden han havde opdaget, at han havde Ævnen til at udtrykke sine Følelser paa Rytmer og Rim, havde han udsendt mange Smædevers, der havde fundet et taknemmeligt Publikum.

Til Tegn paa sin uforstyrrede Ro gav King sig dernæst til at flaa Beetle, hvem han kaldte Gigadibs, langsomt fra hinanden Lem for Lem. Han gennemheglede ham lige fra hans løse Skobaand til hans reparerede Brillestel (en Digters Liv i en stor Skole er drøjt) og stillede ham blot for Kammeraternes Latter — med det sædvanlige Resultat. Hans egne vildtblomstrende Talemaader — thi King havde en hvas Tunge — bragte ham tilsidst i godt Humør. Han udkastede et trist Billede af Beetles Endeligt — hvorledes han som skurril Skandskriver døde paa et Kvistkammer — beærede M'Turk og Corkran med et Par spredte Komplimenter, mindede Beetle om, at Straffens Sværd svævede over hans Hoved, og gik derefter over i Lærernes fælles Spisestue, hvor han atter triumferede over sine Ofre.

„Og det værste af det hele er," forklarede han med høj Røst, mens han spiste sin Suppe, „at jeg spilder saadanne Perler af Sarkasmer paa deres tykke Hoveder. De gaar milevidt over deres Horisont, er jeg sikker paa."

„Tja—a," sagde Skolens Præst langsomt, „jeg véd ikke, om Corkran er i Stand til at sætte Pris paa Deres stilistiske Kunst, men unge M'Turk læser Ruskin for sin Fornøjelse."

„Aa Snak! Det gør han bare for at blære sig. Jeg har ingen god Tro til den mørke Irlænder."

„Nej, paa ingen Maade. Jeg aflagde forleden Aften et uofficielt Besøg paa deres Værelse og fandt M'Turk i Færd med at klistre fire løse Numre af ‚Fors Clavigera' sammen i Ryggen."

„Jeg kender ikke noget til Deres Privatliv," sagde en Mathematiklærer hæftigt, „men bitter Erfaring har lært mig, at man gør klogest i at lade Beboerne af Nummer fem skøtte sig selv. De er tre unge Sataner, som absolut mangler Sjæl."

Og han rødmede, mens de andre lo.

Men i Musikværelset var der Harme og slemme Ord. Kun Stilk, Lampens Aand, laa uforstyrrelig paa Flygelet.

„Det lille Asensbæst Manders den yngre maa have vist ham, hvad du har lavet. Han render altid og logrer for King. Gaa hen og slaa ham ihjæl," dræevede han. „Hvilket af dem var det, Beetle?"

„Véd ikke," svarede Beetle, kæmpende for at komme ud af Skørtet. „Der var et om, hvordan han jager efter Popularitet hos de smaa Drenge, og et andet skildrede ham i Helvede, hvor han fortalte Djævelen, at han har studeret i Oxford. Rimene i dem begge var ganske rigtige, det tør jeg bande paa. Død og Pine! Maaske Manders den yngre har vist ham dem begge to. Saa skal jeg min Sandten varme hans Øren!"

Han forsvandt ned ad Trapperne, overrumplede en lille rød og hvid Dreng i et Klasseværelse ved Siden af Kings Studereværelse (der i Parenthes bemærket laa lige under det Værelse, hvor Beetle selv boede) og jog ham op ad Korridoren ind i et Værelse, som tredie Klasse brugte som Legestue. Derfra vendte han meget forpjusket tilbage til sit eget Værelse, hvor han fandt M'Turk, Stilk og Resten af Selskabet i Færd med at nyde en overdaadig „Fest" —

Kaffe, Kakao, Boller, friskt, endnu ganske varmt Brød, Sardiner, Pølse, Skinke og Tunge i Dejg, Ansjoser, tre Slags Syltetøj og mindst ligesaa mange Potter Devonshire-Fløde.

„Død og Kritte!“ udbrød han og kastede sig over Banketten. „Hvem er det, der trakterer, Stilk?“ Der var kun en Maaned til Semesterets Ende, og den sørgeligste Hungersnød havde i mange Uger hersket i Studereværelserne.

„Det er dig,“ svarede Stilk tørt.

„Gid Fanden havde dig! Saa har du altsaa sat mine Søndagsbukser paa Assistenshuset?“

„Tag den med Ro. Bare dit Uhr.“

„Mit Uhr! Det har jeg jo tabt — for lang Tid siden. Det var ude paa Kæmpehøjene, den Dag, da vi prøvede paa at skyde den gamle Vædder — den Dag, da vores Pistol sprang.“

„Ja, du tabte det ud af Lommen (du er saadan et nederdrægtigt Sjuskehoved, Beetle) og M'Turk og jeg gemte det til dig. Jeg har gaaet med det i den sidste Uge, og du har ikke en eneste Gang lagt Mærke til det. Saa i Eftermiddags bragte jeg det ind til Bideford og fik tretten Shillings og syv Pence for det. Her har du Laanesedlen.“

„Det er sgu ret koldblodigt,“ sagde Ebenezer bag en Tallerken fuld af Fløde og Syltetøj, da Beetle, beroliget med Hensyn til sit Søndagstøjs Sikkerhed, ikke en Gang viste Overraskelse, langt mindre Harme. Det var tværtimod M'Turk, der blev vred og udbrød:

„Og saa giver du ham Sedlen, Stilk? Du har alt-

saa pantsat det? Dit kolossale Bagbæst! I forrige Maaned solgte du og Beetle mit, og jeg fik ikke Spor af Seddel!"

„Jamen det var, fordi du havde aflaaset din Kuffert, og vi spildte en halv Eftermiddag med at brække den op. Hvis du havde opført dig som et pænt Menneske, Turkey, vilde vi ogsaa have pantsat det."

„Naada!" sagde Ebenezer, „I er nok Kommunister. Men jeg synes alligevel, vi skal sige Beetle Tak for Mad."

„Det er højst uretfærdigt," sagde Stilk, „for det er mig, der har haft hele Ulejligheden med at pantsætte det. Beetle vidste ikke en Gang, at han havde et Uhr. Det er for Resten sandt, Kanin-Æg lod mig køre med til Bideford i Eftermiddags."

Kanin-Æg var den lokale Fragtmand — et Resultat af den ældre devoniske Formation. Det var Stilk, som havde givet ham dette yndefulde Navn.

„Han havde en lille Gnist, ellers vilde han aldrig have gjort det. Kanin-Æg er nemlig en Smule bange for mig. Men jeg svor paa, at der skulde være Fred imellem os, og gav ham en Shilling. Han holdt ved to Kroer paa Vejen til Byen, saa i Aften er han naturligvis snydefuld. Nej, lad nu være at sætte dig til at læse, Beetle; vi holder Krigsraad. Hvad Pokker er der i Vejen med dit Kravetøj?"

„Jeg rendte efter Manders den yngre ind i tredie Klasses Legestue, og alle de smaa Asener, hans Kammerater, faldt over mig," svarede Beetle bag en Daase Sardiner og en Bog.

„Din Idiot! Ethvert Fæ kunde jo have vidst, hvor Manders vilde løbe hen," sagde M'Turk.

„Jeg tænkte ikke over det," svarede Beetle ydmygt og fiskede Sardiner op med en Ske.

„Nej naturligvis. Det gør du aldrig." Og M'Turk rettede paa Beetles Krave med et arrigt Ryk. „Lad være at spilde Olie paa min Ruskin, eller jeg kværker dig!"

„Hold Bøtte, din — din Irlændertamp! Det er ikke din fjollede Ruskin. Det er en af mine egne Bøger."

Bogen var et tykt, brunrygget Bind fra Slutningen af Tredserne, som King en Gang havde kastet i Hovedet paa Beetle, for at Beetle kunde se, hvorfra han havde Navnet Gigadibs. Beetle havde ganske stille tilegnet sig Bogen, og havde lært adskilligt af den. De næppe halvforstaaede Vers levede med ham — navnlig ved Maaltiderne, som de tilsølede Blade viste. Med den i Haanden gled han bort fra hele sin Verden og flakkede om blandt vidunderlige Mænd og Kvinder — mens M'Turk daskede ham i Hovedet med Sardinskeen, indtil han snærrede.

„Beetle! Du bliver kujoneret og insulteret og tyranniseret af King. Føler du det ikke selv?"

„Lad mig være i Fred! Hvis jeg bliver det, saa kan jeg vel skrive flere Digte om ham."

„De er gale! Skrupgale!" sagde Stilk til Gæsterne i en Tone som en, der fremviser sælsomme Dyr. „Beetle læser et Fæ, der hedder Browning, og M'Turk læser et Fæ, der hedder Ruskin; og —"

„Ruskin er ikke noget Fæ," afbrød M'Turk. „Han er næsten ligesaa god som Opiumsspiseren. Han siger, at ‚vi er Børn af ædle Racer, oplærte af de os omgivende Kunstværker'. Det betyder mig og den Maade, hvorpaa jeg har dekoreret Værelset her, mens I to Grævlinge vilde slaa Hylder op og pynte med Julekort. Barn af en ædel Race, oplært af de dig omgivende Kunstværker, hold op med at læse, eller jeg putter en Sardin ned paa Ryggen af dig!"

„Der er to Stemmer mod een," sagde Stilk advarende, og Beetle lukkede sin Bog, lydig mod den Lov, under hvilken han og hans Kammerater nu havde levet i seks begivenhedsrige Aar.

Gæsterne saa fornøjede til. Beboerne af Nummer fem havde Ry for at kunne præstere mere livligt og afvekslende Vanvid end Resten af Skolen tilsammen, og saa vidt deres uskrevne Love tillod Venskab med Udenforstaaende, var de høflige og aabenhjærtige overfor deres Genboer paa samme Trappeafsats.

„Hvad er det nu for Sjov, I vil have sat i Gang?" spurgte Beetle.

„Krig med King!" svarede M'Turk og nikkede henimod Væggen, hvor der hang en lille vestafrikansk Krigstromme, en Gave til M'Turk fra en søfarende Onkel.

„Saa bliver vi jo bare smidt ud af vores Værelse igen," sagde Beetle, som elskede sine Kødgryder. „Mason smed os ud, bare fordi vi slog en lille Hvirvel."

Mason var Mathematiklæreren, som netop havde sagt sin Mening om Drengene ovre paa Lærerværelset.

„Naa, det kalder I en lille Hvirvel? — Gud fri og bevare os!“ sagde Ebenezer. „Vi kunde ikke høre, hvad vi selv sagde, ovre i vort Værelse, da I dundrede løs paa det Fandens Instrument. Hvad Glæde kan I for Resten have af at blive smidt ud af jeres Værelse?“

„Vi boede i Klasseværelserne en hel Uge,“ sagde Beetle tragisk. „Og vi frøs nederdrægtigt.“

„Aa ja; men Masons Lejlighed var fuld af Rotter hver eneste Dag, efter at han havde smidt os ud. Det tog ham en Uge at drage en logisk Slutning,“ sagde M'Turk. „Han hader Rotter. Saa snart han lod os komme tilbage, forsvandt Rotterne. Mason er lidt bange for os nu; men han havde ingen Beviser.“

„Nej, det skulde vi da saagu nok sørge for,“ sagde Stilk, „for jeg krøb ud paa Taget og lod Bæsterne falde ned gennem hans Skorsten. Men hør nu — Spørgsmaalet er nu, om vort Rygte for Øjeblikket er godt nok til, at vi tør tillade os et større Spektakel?“

„Mit skal du ikke bryde dig om,“ sagde Beetle. „King bander paa, at det er saa slet som muligt.“

„Jeg tænker heller ikke paa dig,“ svarede Stilk haanligt. „Du skal jo ikke være Officer, din gamle Flaggermus. Men jeg har ikke Lyst til at blive jaget ud af Skolen — og Rektor er ogsaa begyndt at blive noget bange for os.“

„Vrøvl!“ sagde M'Turk. „Rektor jager aldrig nogen væk, undtagen for Svineri eller Tyveri. Men det er sandt! Jeg glemte, at du og Stilk jo e r Tyve — rigtige Indbrudstyve.“

Gæsterne saa forfærdede ud, men Stilk forklarede dem Sagen med et bredt Grin.

„Jo ser I, det lille Asen Manders den yngre saa Beetle og mig brække M'Turks Kuffert op paa Sovesalen, den Gang vi tog hans Uhr i forrige Maaned. Naturligvis sladrede Manders til Mason, og Mason tog det meget højtideligt som et Tyveri for at sige os Tak for sidst for Rotterne."

„Og netop derved overleverede Mason sig selv i vore Hænder," sagde M'Turk blidt. „Vi var ikke slemme ved ham, for han var jo en ny Lærer og vilde gærne vinde Drengenes Tillid. Men desværre drager han Slutninger. Stilk gik til hans Værelse og lod, som om han flæbede, og lovede Mason at slaa ind paa et nyt og bedre Levned, hvis Mason bare vilde lade ham slippe denne Gang, men det vilde Mason ikke. Han sagde, at det var hans Pligt at melde ham til Rektor."

„Den hævngærrige Skurk!" sagde Beetle. „Det var bare paa Grund af Rotterne. Og saa flæbede j e g med, og Stilk tilstod, at han regelmæssigt havde begaaet Tyverier i de sidste seks Aar, ligesaa længe han havde været her i Skolen, og at jeg havde lært ham det — à la Fagin. Mason blev helt bleg af Glæde. Han troede, at han rigtigt havde taget os ved Vingebenet."

„Storartet! Pragtfuldt!" udbrød Dick Firtal. „Det har vi aldrig hørt noget om."

„Nej naturligvis. Mason har sgu holdt ren Mund med det. Han nedskrev alle vore Udsagn i en Stilebog. Der var ikke den Ting, som vi ikke kunde faa ham til at tro," sagde Stilk.

„Og saa sluttede han med en ekstemporeret Bøn og sendte hele Historien op til Rektor. Det fyldte

omtrent fyrretyve Sider," sagde Beetle. „Jeg havde hjulpet ham med en hel Del af det."

„Og hvad saa, I skruptossede Idioter?" spurgte Ebenezer.

„Ja, saa sendte Rektor Bud efter os; og Stilk bad om at faa ‚Vidneforklaringerne' oplæste, og Rektor gav ham en Lussing, saa at han gik paa Hovedet i Papirskurven. Og saa fik vi otte af Spanskrøret hver — ualmindeligt kraftige — for at have taget os uhørte Friheder med en ny Lærer. Da vi forlod Stuen, saa jeg hans Skuldre ryste af Grin. Men kan I tænke Jer," sagde Beetle eftertænksomt, „at Mason den Dag i Dag ikke kan se paa os uden at rødme? Undertiden stirrer vi tre paa ham, til Sveden ligefrem hagler af ham. Han er et forfærdeligt ømtaaligt Asen."

„Han læste 'Eric eller lidt efter lidt'", sagde M'Turk. „Derfor spillede vi ‚St. Winifred eller Skoleliv' for ham. I St. Winifred tilbragte de hele deres Fritid med at stjæle, naar de da ikke bad eller drak sig fulde i Kroer. Naa, det er ikke længere end en Uge siden, og Rektor er bleven en lille Smule ængstelig for os. Han kaldte det konstrueret Djævelskab. Det var Stilk, der hittede paa det altsammen."

„Det er ikke den mindste Nytte til at gøre Sjov med en Lærer, hvis man ikke kan faa ham til at dumme sig," sagde Stilk, som laa mageligt udstrakt paa Kamintæppet. „Hvis Mason ikke kendte Nummer fem — *bien*, saa har han nu lært os at kende, og det er der ikke mere at sige til. Og nu, mine inderligt elskede Tilhørere," — Stilk satte sig over Ende med korslagte Ben og henvendte sig til Forsamlingen — „nu

skal vi i Lag med hin stærke og udholdende Mand kaldet King. Han har anstrængt sig betydeligt for at fremkalde en Konflikt." (Her kastede Stilk den sorte Silkedomino og satte en Dommermine op). „Han har tyranniseret Beetle, M'Turk og mig *privatim et seriatim*, hver for sig, naar han kunde træffe os. Men nu har han fornærmet Nummer fem oppe i Musikværelset og i Nærværelse af disse — disse Herrer Officerer af det tre og halvfemsindstyvende, der ligner Frisørsvende. Vi er Pinedød nødsagede til at give ham noget, han kan føle!"

Stilk uddannede ikke sin Stil efter Mønstre som Browning og Ruskin.

„Og dertil kommer," tilføjede M'Turk, „at han er en Filister. Han gaar med spraglede Slips. Og Ruskin siger, at enhver, som bærer spraglede Slips, utvivlsomt bliver evig fordømt."

„Bravo, M'Turk!" udbrød Tredie. „Jeg troede bare, han var et Asen."

„Det er han begribeligvis ogsaa, men han er det, der er værre. Han har en Postelinskumme med en blegrød Kattekilling paa hængende i sit Vindue i blaa Baand og lægger Hyacinthløg i den. I husker nok, den Gang jeg fik alt det gamle udskaarne Egetræ fra Kirken i Bideford, da den blev restavreret (Ruskin siger, at det Menneske, der restavrerer en Kirke, er hverken mere eller mindre end en Sjofelist), og klistrede det op her? Jo, saa kom King en Dag herind og spurgte, om vi selv havde lavet det med en Løvsav! Hæ! Han er Kongen for alle smagløse Idioter!"

M'Turk holdt sin blækkede Tommelfinger nedad over en indbildt Arena fuld af blødende Klinger.

„*Placetne,* Barn af en ædel Race!" raabte han til Beetle.

„Tja," begyndte Beetle usikkert, „han har jo som bekendt studeret i Oxford, men jeg vil dog give Slubberten en Chance. I forstaar nok, jeg kan altid drille ham med flere Vers. Han kan ikke melde mig til Rektor, for det vilde være at gøre sig selv latterlig. (Stilk har fuldstændig Ret). Men han skal faa sin Chance."

Beetle tog Bogen fra Bordet, aabnede den paa Lykke og Fromme, lod Fingrene løbe ned ad Siden og begyndte:

„Paa Kejserborgens Marmorgulv saa hvidt,
indlagt med Serpentin og Syenit,
fremtriner sagte Generaler seks —"

„Det duer ikke. Prøv et andet Sted," afbrød Stilk.

„Bi lidt; jeg véd, hvad der kommer," svarede M'Turk, som læste over Beetles Skulder.

„En Pris Tobak sig tager hver af dem
som Paaskud til at drage Klædet frem,
der trods sin Blødhed er et Stof saa fast,

(Naada, sikken en Sætning!)

at det vil holde, hvor et Staalbaand brast,
og dog ej efterlade noget Saar.

(Punktum.)"

„Jeg forstaar ikke et Muk af det," sagde Stilk.

„Det er, fordi du er et Fæ! Kan du ikke analysere?“ sagde M'Turk. „De seks Kanutter kværkede Czaren og efterlod ingen Beviser. *Actum est* med King.“

„Han gav mig oven i Købet selv den Bog,“ sagde Beetle og slikkede sig om Munden.

„Et Skriftsted i Galaterbrevet,
som ni og tyve Forbandelser lover;
paa een du sikker nok er blevet,
om end de andre driver over.“

Og han vedblev paa maa og faa:

„Setebos! Setebos! og Setebos!
tror at leve i Maanens kølige Skær.“

„Han er lige kommen tilbage fra Middagen,“ sagde Dick Firtal, som saa ud af Vinduet, „og Manders den yngre er gaaet ind til ham.“

„Det er saamænd ogsaa det sikreste Sted, Manders den yngre kan befinde sig paa for Øjeblikket,“ mente Beetle.

„Ja, saa er det vist bedst, at I forsvinder,“ sagde Stilk høfligt til Gæsterne. „Det vilde ikke være rigtigt, om vi trak jer ind i vore Spektakler. Og desuden har vi ikke Brug for Vidner.“

„Vil du da begynde med det samme?“ sagde Aladdin.

„Paa Øjeblikket, om ikke før,“ svarede Stilk og slukkede Gassen. „Han er en stærk og udholdende Mand, er King. Men vi skal give ham noget, han kan føle. Pil saa af.“

Gæsterne trak sig forventningsfulde tilbage til deres eget smukke, rummelige Værelse.

„Naar Stilk spiler Næseborene ud ligesom en Hest," sagde Aladdin til Kejseren af Kina, „saa er han paa Krigsstien. Gad nok vide, hvad de vil gøre ved King."

„Han faar Klø," svarede Kejseren, „Nummer fem betaler altid fuldt ud."

„Jeg tænker paa, om jeg i Grunden ikke burde tage officiel Notits af Sagen," bemærkede Ebenezer, hvem det netop var faldet ind, at han jo var Præfekt.

„Det kommer ikke dig ved, Kis. Og desuden, hvis du gjorde det, vilde de føre Krig mod os, og saa fik vi aldrig noget bestilt," sagde Aladdin. „Saa, nu begynder de."

Den vestafrikanske Krigstromme var bleven lavet til at kunne høres tværs over Flodmundinger og Deltaer. Det var Nummer fem forbudt at slaa Brandallarm med den. Men Korridorerne fyldtes af en dyb, gennemtrængende Brummen, da M'Turk og Beetle behændigt gav sig til at gnide dens Skind. Saa skiftede Lyden til Trompetgny — vilde, forfølgende Trompeter. Derpaa daskede M'Turk paa Trommens ene Side, der var besmurt med Blod fra ældgamle Menneskeofringer, og Larmen blev til korte, bjæffende Hyl, saadanne, som den saarede Gorilla i sin Hjemstavns Skove udstøder. Nu brød Kings Vrede løs — han kom farende op ad Trappen, tre Trin ad Gangen, og de hørte hans Kappes tørre Raslen. Aladdin og de andre, der lyttede, stønnede af Spænding, da Døren blev slaaet op med et Brag. King foer

ind i Mørket og bandede Trommeslagerne ved alle Djævle.

„Smidt ud for en Uge," sagde Aladdin, som holdt deres Værelses Dør paa Klem. "Nøglen skal bringes ned til ham inden fem Minutter. ‚Dyr! Barbarer! Vildmænd! Børn!' Han er svært hidsig. Patsy, Patsy, pas paa Drengen!" sang han hviskende, mens han klyngede sig til Dørhaandtaget og dansede en lydløs Krigsdans.

King gik nedenunder igen, og Beetle og M'Turk tændte Gassen for at raadslaa med Stilk. Men Stilk var forsvunden.

„Det bliver sgu en yndig Geschichte," sagde Beetle, mens han samlede sine Bøger og sit Tegnebestik. „Vi kan da ikke have nogen Gavn af at leve en Uge i Klasseværelserne."

„Jamen kan du da ikke se, at Stilk er væk, din Ugle?" svarede M'Turk. „Bring Nøglen ned og se sønderknust ud, saa slipper du med en halv Times Prædiken af King. Jeg sætter mig ned i Klasseværelset i Stuen og læser."

„Jamen hvorfor skal det altid være mig?" jamrede Beetle.

„Vent, til vi faar at se, hvad det bliver til," svarede M'Turk forhaabningsfuldt. „Jeg véd ligesaa lidt som du, hvad Stilk har i Sinde, men noget er der i Gære. Gaa ned og tag imod Kings første Salve. Du er vant til det."

Næppe havde Nøglen drejet sig i Dørlaasen, førend Laaget paa Kulkassen, som var i Vinduesbænken, aabnede sig. Der havde været kneben Plads,

selv for den smidige Stilk, som havde siddet med Hovedet mellem Knæene og Maven under det højre Øre. Fra en Bordskuffe tog han en meget brugt Slangebøsse, en Haandfuld Dyrehagl og en ekstra Nøgle til Værelsets Dør. Lydløst aabnede han Vinduet og lagde sig paa Knæ paa Vinduesbænken med Ansigtet vendt imod Landevejen, de vindpiskede Træer, den mørke Slette med Kæmpegravene og den hvide Række af Braadsøer, der ni i Rad skyllede hen over Stenrevet. Langt nede i Hulvejen med de stejle Bredder hørte han de hæse Hyl af Fragtmandens Horn. Der var en Anelse af Melodi i dem; det lød, som om Blæsten forsøgte at synge i en Brændevinsflaske.

Stilk smilede med sammenbidte Læber og aabnede Ilden paa yderste Skudvidde. Den gamle Hest gjorde halvt omkring med Vognen.

„Hvor skal du hen?" hikkede Kanin-Æg. Nok et Hagl fløj igennem Vognens raadne Sejldugstelt med et arrigt Smæk.

„*Habet!*" mumlede Stilk, da Kanin-Æg bandede ud i den tavse Nat og erklærede, at han meget godt saa den „Satans Dreng", som angreb ham.

* * *

„Altsaa," sagde King med sin høje Falset til Beetle, hvem han havde beholdt for at haane ham i Manders den yngres Paahør, thi han vidste meget godt, hvor saarende det er for en Dreng i femte Klasse at blive aalet i de Smaas Nærværelse, „altsaa, Monsieur Beetle, til Trods for alle vore Vers, som vi er saa stolte af, bliver vi jagede ud af vort Værelse, naar

vi vover at komme i direkte Konflikt med selv saa ringe en Repræsentant for Avtoriteten som mig, for Eksempel. Ikke sandt?"

„Jo, Hr. King," svarede Beetle med et faaret Smil paa Læberne og Mordlyst i sit Hjærte. Han havde næsten opgivet alt Haab, men han klyngede sig til en paa gode Grunde støttet Tillid til, at Stilk aldrig var saa farlig, som naar han var usynlig.

„Jeg ønsker ingen Kritik af dig, ellers Tak. Jagede ud af vort Værelse bliver vi, akkurat som om vi ikke var mere end lille Manders den yngre. Vi er ikke andet end blækkede Skoledrenge og maa behandles som saadanne."

Beetle spidsede Øren, thi Kanin-Æg bandede rasende ude paa Landevejen, og noget af, hvad han raabte, kunde høres gennem det øverste Vindue, der stod aabent, thi King satte Pris paa frisk Luft. King gik hen til Vinduet, kappeklædt og majestætisk, tydeligt synlig i Gaslyset.

„Jeg ser ham! Jeg ser ham!" brølede Kanin-Æg, som nu havde fundet en synlig Fjende. Nok et Skud fra Mørket deroppe ramte ham. „Ja, det er dig, jeg mener, din langnæsede, glasøjede, skæggede Laban! Du er altfor gammel til den Slags Narrestreger. Hæ! Læg et Grødomslag paa din Næse, siger jeg! Læg et Grødomslag paa din lange Næse!"

Beetles Hjærte bankede af Fryd. Han vidste, at det var Stilk, der paa en eller anden Maade stod bagved, hvad der her skete. Der var Haab og Udsigt til Hævn. Han vilde iklæde Forslaget om Næsen udødelige Vers. King aabnede Vinduet og irettesatte Kanin-

Æg strængt. Men Fragtmanden kendte hverken til Frygt eller Smiger. Han var staaet af Vognen og bøjede sig nu ned mod Landevejens Kant.

Det hele gik saa hurtigt som en Drøm. Manders den yngre løftede Haanden op til Hovedet med et Skrig, mens en kantet Flintesten rikochetterede videre mod nogle smukke Vælskbind paa Reolen. Nok en Sten kom susende langs Skrivebordet. Beetle gjorde med forstilt Iver et Forsøg paa at standse den, hvorved det lykkedes ham at vælte en Studerelampe, hvis Petroleum flød ud over Kings Papirer og nogle Yndlingsbøger og dryppede fedtet ned paa et persisk Tæppe. Der laa mange Glasskaar paa Vinduesbænken; Porcelænskummen, som M'Turk hadede, var slaaet i Stumper og Stykker, og Hyacinthplanten og Jorden i den var drysset ud over de røde Repps-Hynder; Manders den yngre blødte stærkt af et Saar paa Kindbenet; og King var, med mange mærkelige Ord paa Læberne (Beetle gemte hvert eneste af dem i sin Hukommelses Skatkammer) styrtet bort for at finde Skolepedellen og øjeblikkeligt lade Kanin-Æg arrestere.

„Stakkels Fyr!" sagde Beetle med forstilt Medfølelse. „Lad det bare bløde lidt. Det forhindrer Apopleksi."

Og han holdt behændigt det taareblændede Hoved hen over Bordet og Papirerne, mens han førte den skraalende Manders hen til Døren.

Da Beetle saa var bleven alene midt i Ødelæggelsens Vederstyggelighed, gengældte han Ondt med Godt. Hvordan det gik til, at alle Bindene af Gibbons

Værk blev kradsede tværs over Ryggen som med en Flintesten; hvoraf det kom, at saa meget sort og blaat Blæk blandede sig med Manders Blod paa Bordtæppet; hvorfor den store Gummiflaske havde tabt sin Prop og var trillet rundt i en Halvkreds paa Gulvet; og hvorledes det hvide Porcelæns Dørhaandtag farvedes af endnu mere af Manders' unge Blod — det var Ting, som Beetle ikke gav nogen Forklaring paa, da den rasende King vendte tilbage og fandt ham staaende nok saa artigt paa det af Petroleum stinkende Kamintæppe.

„De havde ikke sagt, at jeg skulde gaa, Hr. King," sagde han med en uskyldsren Mine, og King lod ham forsvinde i Mørket.

Men han skyndte sig af Sted til et Væggeskab under Trappen i Stueetagen, for at slippe lidt af den Munterhed løs, der var nærved at kvæle ham. Han havde imidlertid endnu ikke faaet trukket Vejret til et første Triumfhyl, da to Hænder greb ham om Halsen og kvalte hver Lyd.

„Gaa op paa Sovesalen og hent mit Tøj," hvæsede Stilk, som havde sat sig paa hans Hoved. „Bring det saa ned til Nummer fems Badekammer. Jeg er endnu i Trikot. Men du skal ikke løbe. Gaa."

Men Beetle vaklede ind i Klasseværelset ved Siden af og overdrog sit Hverv til den endnu uvidende M'Turk, hvem han derpaa gav en hysterisk Beretning om Felttogets Gang. Det blev altsaa M'Turk med det træede Ansigt, der hentede Tøjet paa Sovesalen, mens Beetle laa stønnende paa en Bænk. Derefter begav de sig til Nummer fems Badekammer,

drejede alle Hanerne fra, fyldte Rummet med Damp og lagde sig med Taarer i Øjnene i Badekarrene, hvor de gav sig til at drøfte Krigsbegivenhedernes Detailler.

„*Moi! Je! Ich! Ego!*“ gispede Stilk. „Jeg ventede, til jeg ikke kunde høre mig selv tænke, mens I bearbejdede Trommen! Gemt i Kulkassen — og saa bombarderede jeg Kanin-Æg — og Kanin-Æg stenede King. Var det ikke yndigt? Hørte I Ruderne?“

„Han — han — han —“ hylede M'Turk og pegede med en rystende Finger paa Beetle.

„Jeg — jeg — jeg var med til det altsammen,“ skraalede Beetle. „Jeg var inde paa hans Værelse for at blive skældt ud!“

„Du glade Verden!“ udbrød Stilk med et Hvin og forsvandt under Vandet.

„Ru — Ruderne var det mindste af det. Men Manders den yngres Hoved blev slaaet i Smadder. La — La — Lampen væltede over hele Kamintæppet. Blod paa Bøgerne og Papirerne. Gummien! Gummien! Gummien! Blækket! Blækket! Blækket! Aa, Gud fri og frelse os!“

Saa sprang Stilk, rød som en kogt Krebs over hele Kroppen, op af Badekarret og ruskede Beetle, indtil han fortalte sin Historie nogenlunde sammenhængende; men ved at høre den faldt de igen sammen.

„Jeg hoppede ind i Væggeskabet i samme Sekund, som jeg hørte King komme ned ad Trappen. Beetle trimlede ind ovenpaa mig. Reservenøglen har jeg gemt bag det løse Brædt. Der er ikke Skygge af Bevis,“ sagde Stilk, hvorefter de alle tre sang en højtidelig Triumfhymne i Munden paa hinanden.

„Og han har selv — selv — s e l v smidt os ud!“ lød det fra M'Turk. „Han kan ikke mistænke os. Aa, Stilk, det er det mageløseste, vi nogensinde har gjort.“

„Gummi! Gummi! Masser af Gummi!“ brølede Beetle, hvis Brilleglas skinnede midt i et Hav af Sæbeskum. „Blæk og Blod i en Pærevælling. Jeg holdt det lille Asens Hoved helt hen over de latinske Versioner til paa Mandag. Vorherre bevares, hvor den Petroleum stank! Og Kanin-Æg sagde til King, at han skulde lægge Grødomslag paa sin Næse! Ramte du Kanin-Æg, Stilk?“

„Om jeg gjorde? Snærtede ham over hele Kroppen. Hørte du, hvor han bandede? Aa, hvis jeg ikke holder op, saa bliver jeg sgu daarlig, inden et Minut er omme!“

Men det gik langsomt med Paaklædningen, thi M'Turk følte sig nødsaget til at danse, da han hørte, at Porcelænskummen var gaaet itu, og desuden maatte Beetle omhyggeligt gentage alt, hvad King havde sagt, med Forbedringer og gloende Indskydelser.

„Skrækkeligt!“ sagde Stilk og sank sammen i et hjælpeløst Virvar af halvknappede Bukser. „Forfærdeligt at høre paa for artige Drenge som os! Gad nok vide, hvad de vilde have sagt til det i ‚St. Winifred eller Skoleliv'. Død og Plage! Det minder mig om, at vi skylder tredie Klasse en Omgang, fordi de overfaldt Beetle, da han løb efter Manders den yngre. Kom! Det er et Alibi, Samivel! Og desuden, hvis vi lader dem slippe nu, bliver de endnu værre næste Gang.“

Tredie Klasse havde haft Vagtposter udstillede udenfor deres Klasseværelse i en stiv Time, hvilket for en Dreng er en hel Menneskealder. Nu havde de travlt med deres Løverdags Eftermiddags Fornøjelser — stege Spurve over Gassen med rustne Penne som Spid; brygge mærkværdige Drikkevarer i Salvekrukker; flaa Muldvarpe med Lommeknive; fodre Silkeorme paa Papstykker; eller drøfte de Stores Forsyndelser med en Frimodighed, Veltalenhed og bidende Satire, der vilde have forbavset deres Forældre. Angrebet overrumplede dem fuldstændigt. Stilk væltede en hel Bænk fuld af Smaadrenge med deres Kogeredskaber; M'Turk plyndrede de uordentlige Skabe, ligesom en Terrier graver i et Kaninhul; og Beetle hældte Blæk paa de Hoveder, som han ikke kunde naa at dunke med Smiths latinske Leksikon. Tre raske Minutter gjorde Kaal paa en Mængde Silkeorme, Yndlingslarver, franske Stile, Skolehuer, halvpræparerede Knogler og Kranier og en halv Snes Krukker hjemmelavet Slaaen-Syltetøj. Det var en mægtig Ødelæggelse, og Klasseværelset saa ud, som om tre forskellige Storme havde kæmpet med hverandre i det.

„Pyh!" sagde Stilk og trak Vejret dybt, da han var kommen udenfor Døren, mens der indefra lød Raab som: „I væmmelige Labaner! I tror vist, I er forfærdeligt morsomme" og saa fremdeles. „Nu er den Sag klaret. Man skal aldrig lade Solen gaa ned over sin Vrede. Det er for Resten nogle underlige Væsener, de Smaa; de har ikke Begreb skabt om Fællesoptræden."

„Seks af dem satte sig paa mit Hoved, da jeg gik

derind efter Manders den yngre," sagde Beetle. „Men jeg advarede dem om, hvad Følgerne vilde blive."

„Alle har faaet deres Betaling fuldt ud — det er en herlig Følelse," bemærkede M'Turk aandsfraværende, mens de slentrede henad Korridoren. „Men jeg tror for Resten, vi gør klogest i ikke at tale for meget om King. Hvad mener du, Stilk?"

„Nej, bevares. Vi er naturligvis forfulgte Uskyldigheder — ligesom den Gang, da gamle Foxibus meldte os som mistænkte for at have røget i Sandgraven. Hvis jeg ikke havde faaet den Idé at købe Peber og drysse det over vore Klæder, vilde han have lugtet os. King var voldsom humoristisk i den Anledning: kaldte os Fugleudstoppere en hel Uge igennem."

„Ja, King hader den naturhistoriske Forening, fordi lille Hartopp er Formand. Alt hvad der sker her i Skolen, skal være til Hæder og Ære for King alene," sagde M'Turk. „Men det kunde da ogsaa kun falde en Kraftidiot som ham ind at tro, at vi i vor Alder vilde give os til at udstoppe Fugle ligesom de Smaa."

„Den arme King!" sagde Beetle. „Han er svært upopulær paa Lærerværelset, og de vil aale ham skrækkeligt i Anledning af den Historie med Kanin-Æg. Aa, Gud bevares, hvor det var dejligt! Hvor det var yndigt! Hvor det var skønt! I skulde have set hans Ansigt, da den første Sten røg igennem Vinduet! Og da Jorden dryssede ned fra Kummen!"

Og saa fik de nok et Anfald, der gjorde dem hjælpeløse i fem Minutter.

Tilsidst begav de sig til Ebenezers Værelse, hvor de blev modtagne med Ærefrygt.

„Hvad er der paa Færde?" sagde Stilk, som var hurtig til at mærke den nye Atmosfære.

„Det véd I meget godt," svarede Ebenezer. „I bliver jagede ud af Skolen, hvis I bliver opdagede. King er splittergal."

„Hvem? Hvad? Hvorledes? Hvorfor skulde vi jages ud? Vi har ikke gjort andet end lade Krigstrommen lyde. Og til Straf er vi blevne smidt ud af vort Værelse."

„Tør I virkelig paastaa, at I ikke har drukket Kanin-Æg fuld og bestukket ham til at kaste Sten ind i Kings Lejlighed?"

„Bestukket ham? Nej, det vil jeg bande paa, at vi ikke har gjort," svarede Stilk lettet, thi han holdt ikke af ligefrem at lyve. „Sikken en gemen Fantasi du har, Kis! Vi har været nede og taget et Bad. Naa, saa Kanin-Æg har kastet Sten efter King? Den stærke og udholdende Mand kaldet King? Det var da græsseligt!"

„Ja, det kan du tro. King fraader om Munden. Naa, nu ringer det til Aftenbøn. Kom saa."

„Jamen bi et Øjeblik," sagde Stilk, som fortsatte Samtalen med høj og munter Stemme, mens de gik ned ad Trapperne. „Hvorfor bombarderede Kanin-Æg King?"

„Det kan jeg fortælle dig," svarede Beetle, idet de passerede Kings aabne Dør, „for jeg var inde i hans Værelse."

„Hys, dit Fæ!" hviskede Kejseren af Kina.

„Aa, han er gaaet ned til Aftenbønnen," sagde Beetle, som meget godt saa Husforstanderens Skygge paa Væggen. „Kanin-Æg var bare en Smule fuld og bandede sin Hest, og saa skældte King ham ud fra sit Vindue, og saa smed han naturligvis Sten efter King."

„Jamen er det da din Mening," spurgte Stilk, „at det var King, der begyndte?"

King var bagved dem, og hvert eneste velovervejet Ord fløj op ad Trappen som en Pil.

„Det eneste, jeg kan sværge paa," sagde Beetle, „er, at King bandede som en Bisp. Det var ligefrem modbydeligt at høre. Jeg har i Sinde at skrive til Fader om det."

„Meld det hellere til Mason," foreslog Stilk. „Han kender vore ømme Samvittigheder. Vent et Øjeblik. Mit Skobaand er gaaet op."

De tre fra det andet Værelse skyndte sig videre; de havde ikke Lyst til at blive nødt til at deltage i den Slags „afsides Bemærkninger". Det blev saaledes M'Turk, der kom til at drage Konklusionen af det hele lige under Fjendens Kanoner.

„Jo, ser du," sagde Irlænderen og lænede sig til Trapperækværket, „han begyndte med at være brutal overfor smaa Drenge; saa blev han brutal overfor store Drenge; og tilsidst blev han brutal overfor en, som slet ikke havde noget at gøre med Skolen, og saa fik han Svar paa Tiltale. Det har han for Resten rigtig godt af ... Undskyld, Hr. King. Jeg saa ikke, at De kom ned ad Trappen!"

Den sorte Kappe susede forbi som en Uvejrssky,

og bagefter den kom Skuespillerselskabet marscherende, tre Mand høj og Arm i Arm, henad den store Korridor, mens de med den mest uskyldige Hensigt sang:

„Patsy, Patsy, pas paa Barnet! Patsy, Patsy, pas vor Knøs!
Svøb din Frakke godt om Drengen, ellers bliver han sgu bøs!
Patsy, Patsy, pas paa Ungen! Vinde, vinde Nøglegarn!
Han vil skrige hele Natten! Patsy, Patsy, pas vort Barn!"

Et uappetitligt Intermezzo.

Det var Stilks ugifte Tante, der havde sendt ham begge Bøgerne med Paaskriften: „Til min kæreste Arthur paa hans sekstende Fødselsdag"; det var M'Turk, som havde beordret deres Pantsættelse; og det var Beetle, som kom tilbage fra Bideford og kastede dem hen i Vindueskarmen i Værelse Nummer fem med den Besked, at Bastable ikke vilde laane mere end ni Pence paa dem begge to, thi „Eric eller Lidt efter lidt" var næsten ligesaa usælgelig som „St. Winifred".

„Og jeg maa sige, jeg har ikke høje Tanker om din Tante. Dertil kommer, at vore Patroner næsten er slupne op — min kæreste Arthur."

Hvorefter Stilk sprang op for at tage ham i Nakken, men M'Turk satte sig paa Stilks Hoved og kaldte ham en „renhjærtet Dreng", indtil Freden blev genoprettet. Eftersom de var sørgeligt bagud med latinsk Version, eftersom det var en glohed Eftermiddag i Juli, og eftersom de burde have været nede ved Cricketspillet, satte de sig til at forny deres fortrolige og vanhellige Bekendtskab med de to Bøger.

„Her har vi det!" sagde M'Turk. „,Legemsstraf frembragte altid de værste Virkninger hos Eric. Han

brændte, ikke af Anger eller Ruelse' — læg vel Mærke til det, Beetle — ‚men af Skam og voldsom Harme. Han stirrede' — aa, den slemme Eric! Lad os finde det Sted, hvor han slaar sig paa Druk."

„Stop en halv. Her er en anden Prøve. ‚Sjette Klasse' siger Forfatteren, ‚er alle offentlige Skolers Palladium.' Men denne Bande" — Stilk slog i den guldsnittede Bog — „kan ikke forhindre de andre i at drikke og stjæle og slippe de Smaa ud af Vinduerne om Natten og — og gøre, hvad de har Lyst til. Gud bevares, hvad vi er gaaet glip af ved at gaa i Skole andetsteds end i St. Winifred! ..."

„Det gør mig ondt at se, at Drenge af mit Hus har saa ringe Interesse for deres Cricketmatcher."

Hr. Prout kunde gaa meget sagte, naar han havde Lyst, men i en Drengs Øjne er det egentlig ingen Dyd ved en Lærer. Han havde aabnet Studereværelsets Dør uden at banke paa — nok en Forsyndelse — og betragtede dem mistænksomt.

„Det gør mig virkelig meget ondt at se jer sidde og mule paa eders Værelse."

„Vi har været ude lige siden i Middags, Hr. Prout," svarede M'Turk i en træt Tone. Det ene Cricketspil er akkurat ligesom det andet, og deres Yndlingsforlystelse i den Uge var at skyde Kaniner med Salonpistoler.

„Jeg kan ikke se Boldten, naar den kommer, Hr. Prout," sagde Beetle. „Jeg har faaet mine Briller masede, saa jeg er undskyldt. For Resten har jeg aldrig været videre flink til det, ikke en Gang da jeg var mindre."

„Slikkeri er formodentlig, hvad I særligt forstaar jer paa. Slikkeri og ‚Fest'. Hvorfor har I tre ikke Spor af Interesse for Husets Ære?"

Den Sentens havde de hørt saa ofte, at de var lede og kede af den. „Husets Ære" var Prouts svage Side, og de forstod at snærte ham paa hans ømme Sted.

„Hvis De befaler os at gaa ned, Hr. Prout, saa gør vi det naturligvis," sagde Stilk irriterende høfligt.

Men Prout var fornuftigere end som saa. Det Eksperiment havde han prøvet en Gang ved en stor Match, og de tre havde staaet for sig selv i Retstilling en halv Time, lige for Øjnene af samtlige Tilskuere, for hvem nogle af de Smaa, der var bestukne dertil, havde udpeget dem som Ofre for Prouts Tyranni. Og Prout var en ømtaalig Mand.

I de uendeligt smaalige Forbund, der sluttedes i Lærerværelset, havde King og Macrea, Husforstandere ligesom han selv, bibragt ham den Overbevisning, at Sport og Spil var det eneste saliggørende. Drenge, som man ikke stadig tog sig af og holdt til Ilden, gik rabundus. De maatte disciplineres. Hvis Prout havde faaet Lov at være sig selv, vilde han være bleven en sympathetisk Husforstander; men det fik han nu aldrig Lov til, og med Ungdommens diaboliske Skarpsyn forstod Drengene, hvem de havde at takke for hans Iver.

„S k a l vi saa gaa ned, Hr. Prout?" spurgte M'Turk.

„Jeg har ikke Lyst til at befale jer at gøre, hvad

rettænkende Drenge med Glæde vilde gøre af sig selv. Men det gør mig ondt."

Og han luskede af Sted med et noget uklart Indtryk af, at han havde saaet god Sæd paa daarlig Jordbund.

„Hvad mon han egentlig tror, at det skal nytte til?" sagde Beetle.

„Aa, han er skør," svarede Stilk. „King prædiker for ham ovre paa Lærerværelset om, at han ikke holder os tilstrækkeligt til Ilden, og Macrea pludrer om ‚Disseplin', og gamle Heffy sidder midt imellem dem og sveder Tran. Jeg hørte Oke" (Lærerværelsets Kældermester) „tale med Richards" (Prouts Hus-Oppasser) „om det forleden Dag nede i Kælderen, da jeg var gaaet derned for at negle noget Brød."

„Hvad sagde Oke?" spurgte M'Turk og kastede „Eric" fra sig.

„‚Aa', sagde han, ‚de pludrer værre end en Rede fuld af Alliker, akkurat, som om vi, der varter dem op, ingen Ører havde. De snakker om gamle Prout — hvad han gør og hvad han ikke gør med sine Drenge. Og at deres Drenge er dejlige Drenge og hans nogle forbandet slemme Kanutter'. Saadan noget var det, Oke sagde, og Richards blev svært gnaven. Han har et Horn i Siden paa King af en eller anden Grund. Jeg gad nok vide, hvorfor."

„Jo, King taler om Prout i Klasserne — kommer med Hentydninger og saa videre — men Halvparten af Drengene er saa store Idioter, at de ikke forstaar, hvad han mener. Og kan I huske, hvad han sagde om ‚Paa-Lykke-og-Fromme-Huset' i Tirsdags? Der-

med mente han os. Det hedder sig, at han siger aldeles nederdrægtige Ting til sit eget Hus, naar han gør Grin med Prouts," sagde Beetle.

„Naa ja, vi er jo ikke her for at blande os i deres Skænderier," sagde M'Turk harmfuldt. „Hvem gaar med i Vandet efter Navneopraabet? King besørger det i Dag nede paa Cricketpladsen. Kom saa."

Og Turkey greb sin Straahat og gik i Forvejen.

De naaede Pavillonen, hvis Maling skallede af i Solen, ude paa Vejen til det graa Stenrev, lige inden Navneopraabet begyndte; de behøvede ikke at spørge om Spillets Gang, thi Kings Stemme og Væsen var nok til at vise dem, at hans Hus stod i Begreb med at sejre.

„Aha!" sagde han og vendte sit Aasyns Straaler imod dem. „Der har vi endelig Paa-Lykke-og-Fromme-Husets Pryd. I anser jer for hævede over Cricket, saa vidt jeg véd" — den sportsklædte Skare grinede — „og efter hvad jeg har set i Eftermiddag, skulde jeg tro, at mange af eders Husfæller er af samme Anskuelse. Tør jeg spørge, hvad I agter at gøre med eders ædle Personer indtil Thetid?"

„Vi vil gaa i Vandet, Hr. King," svarede Stilk.

„Og hvoraf opstaar denne pludselige Trang til Renlighed? Der er intet ved jer, der giver nogen særlig Forklaring derpaa. Rent ud sagt, saa vidt jeg erindrer — jeg kan naturligvis tage fejl — men jeg synes dog, at for kort Tid siden —"

„For fem Aar siden, Hr. King," afbrød Beetle hæftigt.

King skulede ad ham.

„Var en af jer, hvad man kalder en Vandskrækker. Ja, en Vandskrækker. Og nu er det jert Ønske at vaske jer? Det er godt. Renlighed har aldrig skadet en Dreng — ej heller et Hus. Og saa vil vi skride til Forretningerne," hvorefter han begyndte Navneopraabet.

„Hvorfor Satan svarede du ham, Beetle?" sagde M'Turk vredt, mens de slentrede hen mod de store, aabne Badehuse.

„Det var ikke retfærdigt — at minde en om, at man har været en Vandskrækker. Det var oven i Købet i mit første Semester. Det er saa mange Drenge, naar de ikke kan svømme."

„Det véd vi nok, dit Fæ; men han kunde se, at han ramte dig. Du skal aldrig svare King."

„Jamen det var ikke retfærdigt, Stilk."

„Du glade Verden! Nu har du været her i Skolen i seks Aar, og saa venter du Retfærdighed! Nej, du er dog den største Kraftidiot! "

En Flok af Kings Drenge, som ogsaa var paa Vej til Badehusene, prajede dem og besvor dem at vaske sig — for deres Huses Æres Skyld.

„Der har vi Følgerne af Kings Sludder og Vrøvl. Det vilde de Unger aldrig været faldet paa, hvis han ikke havde sat dem det i Hovedet. Nu siger de Vittigheder om det i flere Uger," mente Stilk. „Lad, som om I ikke hører det."

Drengene kom nærmere og raabte et Skældsord. Tilsidst trak de sig til Luvart og holdt sig demonstrativt for Næsen.

„Det gaar jo lysteligt," bemærkede Beetle. „Det næste bliver vel, at de siger, at hele vort Hus stinker."

Da de kom hjem fra Badet, vaade i Haaret, dorske, fredeligt stemte mod hele Verden, gik Beetles Spaadom kun altfor godt i Opfyldelse. En af de Smaa mødte dem i Korridoren — oven i Købet en fra anden Klasse — overrakte dem i Armslængde et omhyggeligt indpakket Stykke Sæbe „med venlig Hilsen fra Kings Hus".

„Stop," sagde Stilk og forhindrede de to andre i et øjeblikkeligt Overfald paa Budbringeren. „Hvem sagde, at du skulde give os det, Nixon? Rattray og White?" (Det var to ledende Aander i Kings Hus.) „Tak. Der er intet Svar."

„Nej, det er virkelig altfor kvalmende at blive forfulgt med den Slags Sludder," udbrød M'Turk. „Hvad Mening er der i det?" Hvad Morskab er der i det?"

„De bliver ved med det hele Halvaaret." Beetle rystede sørgmodigt paa Hovedet. Han havde selv været med til at slide paa mange Vittigheder, indtil de blev helt luvslidte.

I Løbet af faa Dage blev det en fastslaaet Trossætning i hele Skolen, at Beboerne af Prouts Hus ikke vaskede sig og altsaa var nogle Svin. Hr. King behagede at smile fedt, da en af hans Drenge under Undervisningen trak sig tilbage fra Beetle med visse Gestus.

„Der synes at være et eller andet ubehageligt ved dig, Ven Beetle; hvorfor skulde ellers Burton den ældre drage, om jeg saa maa sige, Sømmen af sin

Kjortel til sig? Jeg maa tilstaa, at jeg befinder mig i Uvidenhed om Grunden. Er der nogen, der vil være saa venlig at belære mig derom?"

Naturligvis belærte den halve Klasse ham derom.

„Mærkværdigt! Højst mærkværdigt! Naa, men hvert Hus har jo sine Traditioner, som jeg ikke for alt i Verden vilde skride ind imod. Vi i vort Hus nærer den Fordom, at det er heldigere at vaske sig. Gaa videre Beetle — fra *‚Jugurtha tamen'* — og dersom du kan, saa undgaa de mere aabenbare Former af Gætteri."

Prouts Hus var rasende, fordi Macreas og Hartopps Huse forenede sig med Kings om at fornærme dem. De sammenkaldte et Husmøde efter Middagen — et ophidset og harmfuldt Møde, hvori alle Husets Beboere deltog undtagen Præfekterne, hvis Værdighed ikke tillod dem at være med, skønt de sympatiserede med Mødets Formaal. Der blev foreslaaet ugrammatikalske Resolutioner og holdt Taler, som begyndte med „Mine Herrer, vi har forsamlet os ved denne Lejlighed for at" og endte med „Det er sgu en nederdrægtig Skam" — kort sagt, Drengene bar sig ad, som Drenge altid har gjort siden Tidernes Morgen og Skolers Begyndelse.

Nummer fems Beboere overværede Mødet med deres sædvanlige, mildt patroniserende Udtryk. Tilsidst bemærkede M'Turk med det lange, magre Fjæs:

„I sludrer, og I vrøvler, og I bavler, og det er saa nær alt, hvad I kan gøre. Hvad nytter det til? Kings Hus vil bare juble, fordi de har faaet jer paa Glatis, og King selv vil juble med. Desuden er Or-

rins Resolution propfuld af Grammatikalere, og saa vil King juble over d e t."

„Jeg havde tænkt mig, at du og Beetle maaske vilde rette paa den, og — og saa kunde vi slaa den op i Korridoren," bemærkede Resolutionens Forfatter spagt.

„*Pas si je le connais.* Jeg har ikke i Sinde at blande mig i den Sag," svarede Beetle. „Det bliver bare til Jubel for Kings Hus. Turkey har fuldstændig Ret."

„Men vil Stilk da ikke?"

Men Stilk pustede sine Kinder op og skelede ned ad sin Næse à la Panurge, og alt, hvad han sagde, var:

„I gemene Bavlehoveder!"

„I er tre infame Slyngler!" lød Demokratiets øjeblikkelige Svar, og de forlod Mødet under Forbandelser.

„Det bliver til det bare Vrøvl altsammen," sagde M'Turk. „Lad os hellere hente vore Pufferter og gaa ud at skyde Kaniner."

Tre Salonpistoler tilligemed et Forraad af Kuglepatroner laa godt gemte i Stilks Kuffert, og Kufferten stod oppe paa deres Sovesal, og deres Sovesal var et Kvistkammer med tre Senge, der stødte op til en Sal med ti Senge, og denne stod atter i Forbindelse med den lange Række Sovesale, der strakte sig saa godt som fra den ene Ende af Skolebygningen til den anden. Ved Siden af Prouts „Hus" laa Macreas, efter Macreas fulgte Kings, og paa den anden Side af det

igen laa Hartopps. Omhyggeligt laasede Døre skilte de enkelte „Huse“ fra hinanden, men i sin indre Ordning var hvert „Hus“ en nøjagtig Kopi af det foregaaende; oprindeligt havde Skolen været en Række af tolv store „Huse“. Alle fire „Huse“ laa i en og samme Bygning, og et og samme flade Tag dækkede dem alle.

De fandt Stilks Seng trukket ud fra Væggen til venstre for Kvistvinduet og Richards' Ben og Underkrop stikkende ud af et Væggeskab en Kvadratalen stort.

„Hvad er alt dette her! Det har jeg aldrig før set. Hvad er det, De bestiller, Tyksak?“

„Fylder Vandfade, Hr. Corkran,“ svarede Richards' Stemme hult og dæmpet. „Det er lavet for at spare mig Ulejlighed. Ja.“

„Ja, det ser ud til det,“ sagde M'Turk. „Hov! Pas paa, ellers bliver De siddende fast.“

Richards trak sig pustende tilbage.

„Jeg ka'tte naa den. Ja, det er en Vandhane, Hr. M'Turk. Vandrørene er blevet lagt en Etage højere op i alle Husene — helt op under Tagskægget. Det blev gjort sidste Ferie. Men jeg ka'tte naa Hanen.“

„Lad mig forsøge,“ sagde Stilk og smuttede ind gennem Aabningen.

„Saa maa De dreje til venstre, Hr. Corkran. Drej til venstre og føl Dem for i Mørket.“

Stilk drejede til venstre og saa et langt Vandrør, som forsvandt hen gennem en trekantet Tunnel, hvis Loft var Spærene og Plankerne i Skolens Tag, hvis

Gulv var skarpkantede Tværbjælker, og hvis Side var Listerne og den ujævne Gipsning under Kvistvinduet.

„Det ser grinagtigt ud. Hvor langt gaar det?"

„Hele Vejen, Hr. Corkran — lige fra den ene Ende af Bygningen til den anden. Røret løber lige under Tagskægget. Har De ikke fundet Hanen endnu? Det var Hr. King, der fik det lavet, for at spare os for at bære Vand op nedefra til at fylde Vandfadene med. Men det er ikke noget rart Sted for en, der er lidt vel ved Magt, saadan som gamle Richards. Jeg er for bred til at krybe i den Slags Huler. Tak skal De have, Hr. Corkran."

Vandet sprudlede ud gennem en Tud lige indenfor Væggeskabets Dør; Richards fyldte Vandfadene og traskede væk med mange Taksigelser.

Drengene sad paa deres Senge med store Øjne og tænkte over, hvilke Muligheder dette Fund aabnede for dem. To Etager under dem kunde de høre det harmfulde Husmødes Summen, thi intetsteds er der saa stille, som paa en Sovesal midt paa Eftermiddagen i Sommersemesteret.

„Den har været skjult af Tapetpapiret lige indtil nu," sagde M'Turk, som undersøgte den lille Dør. „Havde vi bare kendt den før!"

„Jeg stemmer for, at vi kryber derned og undersøger det. Der er ingen, der kommer herop paa denne Tid af Dagen, saa vi behøver ikke at holde Vagt."

Med Stilk i Spidsen krøb de ind, trak Døren til efter sig og begav sig af Sted paa alle fire henad en

mørk og snavset Vej fuld af Kalkbrokker, Høvlspaaner, og alt det Roderi, som Bygningshaandværkere lader ligge i de ubeboede Rum af et Hus. Tunnellen var omtrent tre Fod bred og næsten bælmørk, undtagen hvor der faldt svage Lysstraaler ind gennem Dørsprækkerne; der var en Dør under hvert Kvistvindue.

„Her har vi Macreas Hus," sagde Stilk med Øjet ved den tredie Dørs Sprække. „Jeg kan se Barnes' Navn paa hans Kuffert. Lad være at gøre saadan et Spektakel, Beetle! Vi kan krybe lige hen til Enden af Bygningen. Kom saa! — Nu er vi i Kings Hus; jeg kan se den ene Ende af Rattrays Kuffert. Hvor de Satans Bjælker gør ondt i Knæene!"

De hørte ham skrabe med Neglene paa Gibsen.

„Det er Loftet til Etagen nedenunder. Pas paa! Maser vi det Gipslag, saa falder det lige ned i den nedre Sovesal," sagde Beetle.

„Lad os!" hviskede M'Turk.

„Og øjeblikkeligt blive tagne ved Vingebenet! Nej mange Tak. Se her, jeg kan faa Haanden ind mellem disse Bjælker, ligesaa langt det skal være."

Stilk stak Armen helt op til Albuen ind mellem Gulvliggerne.

„Naa, men det er jo ingen Nytte til at blive her. Jeg stemmer for, at vi kryber tilbage og drøfter Tingen. Det er et beskidt Sted. Men det vil jeg sige, at jeg er King meget forbunden for hans Vandindlæg."

De kravlede ud igen, børstede hinanden rene, stak hver en Salonpistol i det ene Bukseben og skyndte sig af Sted til en dyb og ensom Hulvej, paa

hvis Sider en Dreng stundom kunde faa Held til at nedlægge en Kaninunge. Her kastede de sig under de frodige Hyldebuske og begyndte at tænke højt.

„Det kunde i det mindste," sagde Stilk endelig og sigtede paa en Spurv langt borte, „være et brillant Sted til at skjule vore Pufferter paa."

„Hø!"

Beetle fnyste, prustede og gurglede. Han havde været tavs lige siden de forlod Sovesalen.

„Har I nogensinde læst en Bog, der hedder „Et Huses Historie" eller saadan noget lignende? Jeg fik den i Skolebibliotheket forleden Dag. Den er skrevet af en fransk Dame, som hedder Violet et eller andet, men den er oversat, og den er gevaldigt interessant. Den handler om, hvordan et Hus blev bygget."

„Ja, hvis du har Lyst til at faa det at vide, saa skulde du gaa ned til de nye Huse, der bliver byggede til Kyst-Toldbetjentene."

„Det har du sgu Ret i! Det vil jeg ogsaa."

Han følte i sine Lommer.

„Giv mig to Pence, en af jer."

„Vrøvl! Bliv nu her og lad være at rende rundt i Solskinnet."

„Giv mig to Pence."

„Hør, Beetle, du er vel ikke bleven gnaven over et eller andet, vel?" spurgte M'Turk og rakte ham Kobbermønterne. Hans Tone var alvorlig, thi skønt Stilk ofte og M'Turk af og til manøvrerede paa egen Haand, havde Beetle aldrig i hele Fostbroderskabets Tid gjort det.

„Nej, jeg er ikke. Men jeg tænker."

„Naa ja, saa gaar vi med," sagde Stilk med en Generals Mangel paa Tillid til sine Adjudanter.

„Jeg har ikke Brug for jer."

„Aa, lad ham være i Fred. Han gaar og kløges i et Digt," sagde M'Turk. „Nu gaar han ned til Stenrevet og bavler, og naar han kommer hjem, gylper han det hele op paa vort Værelse."

„Jamen hvad skulde han saa med de to Pence, Turkey? Han begynder at blive altfor nederdrægtigt uafhængig. Hej! Der er en Kanin. Nej det er ikke. Det er en Kat, den Onde lyne mig. Skyd Du først."

Tyve Minutter efter stod en Dreng med en Straahat langt bag i Nakken og Hænderne i Bukselommerne og stirrede paa nogle Murere, der arbejdede paa et halvfærdigt Hus. Han bød dem noget skrækkeligt Tobak og blev vist fra Gaarden ind i Huset, hvor han stillede en Mængde Spørgsmaal.

„Naa, lad os saa faa dit forbandede Epos," sagde Turkey, da de traadte ind i Studereværelset, hvor de fandt Beetle dybt hensunken i Viollet-le-Ducs Bog og nogle Tegninger. „Du kan tro, vi har moret os."

„Epos? Hvad for et Epos? Jeg har været nede ved Toldbygningen."

„Har du ikke lavet et Epos? Saa slaar vi dig ihjæl, o Beetle," sagde Stilk og skred til Angreb. „Du har en Ræv bag Øret. Jeg kender dig, naar du taler i den Tone!"

„Jeres Onkel Beetle," begyndte Beetle med et Forsøg paa at efterligne Stilks Stemme, naar han var i Krigshumør, „er en stor Mand."

„Nej saagu om han er; og det véd han ogsaa meget godt selv. Du tager højligen fejl, Beetle. Kværk ham, Turkey!"

„En stor Mand," gurglede Beetle paa Gulvet. „I derimod er tomhjærnede — pas paa mit Slips! — tomhjærnede Bavlehoveder. Jeg er en stor Mand. Jeg jubler. Av! O lyt!"

„Sødeste Beetle," sagde Stilk og lod sig falde tungt ned paa Beetles Bryst, „vi elsker dig, og du er Digter. Hvis jeg nogensinde har kaldt dig for en Klaptorsk, saa gør jeg dig min Undskyldning. Men du véd ligesaa godt som vi, at du ikke kan gøre noget alene uden at spolere det hele."

„Jeg har faaet en Idé."

„Og du ødelægger den helt og holdent, hvis du ikke fortæller din Onkel Stilk, hvad det er. Op med den, lille Ven, og lad os se, hvad vi kan faa ud af den. Idé, din laskede Snyder! Jeg vidste sgu, at du havde en Idé, den Gang du gik fra os. Turkey troede, at det var et Digt."

„Jeg har hittet ud af, hvordan Huse er byggede. Lad mig komme op. Gulvbjælkerne i et Værelse er Loftsbjælker for Værelset nedenunder."

„Hold op med de dumme tekniske Udtryk."

„Saadan sagde Mureren. Gulvet lægges ovenpaa Gulvliggerne — de kantede Bjælker, som vi kravlede over — men Gulvet standser ved et Skillerum. Hvis man altsaa kommer bagom et Skillerum, ligesom vi gjorde oppe paa Kvisten, saa kan I vel forstaa, at man kan skubbe, hvad man vil, ind under Gulvet mellem Gulvbrædderne og Gibsloftet nedenunder? Se her. Jeg har tegnet det."

Han fremlagde en Tegning, der kun var skitseret, men dog tilstrækkelig til at give Forbundsfællerne de fornødne Oplysninger. Bygningskunst er ikke noget Fag i Nutidens Skoleundervisning, og ingen af Drengene havde nogensinde skænket det Spørgsmaal en Tanke, om Gulv og Loft var hule eller massive. Udenfor sine egne umiddelbare Interesser er en Dreng saa uvidende som den Vildmand, han i saa høj Grad beundrer; men ligesom Vildmanden véd han altid at hitte paa Raad.

„Javel," sagde Stilk. „Det var dér, jeg stak Haanden ind. Og hvad saa?"

„Og hvad saa? ... De har kaldt os Stinkdyr, véd du nok. Vi kunde skubbe et eller andet derind — Svovl eller noget andet, som kunde lugte fælt — og stinke dem ud. Jeg véd, det maa kunne lade sig gøre."

Beetle saa paa Stilk, som sad med Tegningen i Haanden.

„Stinke?" gentog Stilk spøgende. Saa straalede hans Ansigt pludselig af Fryd. „Død og Plage, nu har jeg det! Græsselig Stank! Turkey!" Han foer løs paa Irlænderen. „I Eftermiddag — lige efter at Beetle var gaaet fra os! D e n kan bruges!"

„Kom i min Favn, min velsignede Dreng!" sang M'Turk, og de styrtede i hinandens Arme og dansede rundt. „O herlige Dag! Hurra, hurra! Den kan! Den kan!"

„Stop lidt," sagde Beetle. „Jeg forstaar jer ikke."

„En brillant Karl er du! Du skal nok komme til at forstaa. O Arthur, du renhjærtede Yngling, lad os

fortælle vor elskede Reggie om den pestilentialske Stinkadores."

„Ikke før efter Navneopraabet. Kom med ned!"

„Hør, I dér," sagde Orrin noget stift, da de traadte paa Plads langs Gymnastiksalens Væg. „Huset agter at holde nok et Møde."

„Hold væk," svarede Stilk, der var optaget af ganske andre Ting.

„Jamen denne Gang er det om jer tre."

„Godt, værs'go' at hilse fra mig ... H e r!" og dermed foer han ned ad Korridoren.

Dansende som legende Gedekid, med Hop og Sidespring, med Krumspring og Pirouetter, førte de den af Nysgerrighed bristefærdige Beetle ud til Hulvejen og fremdrog fra en Dynge Sten det friske Lig af en Kat. Da forstod Beetle Meningen af deres Ord, og han opløftede sin Røst til Taksigelse, fordi Verden rummede Krigere saa vise som Stilk og M'Turk.

„En rigtig pæn, velnæret, gammel Dame, ikke sandt?" sagde Stilk. „Hvorlænge tror I, det vil vare, inden den begynder at dufte, naar den ligger i et snævert Rum?"

„Begynder at dufte! Hvor du er raa, dit Asen!" sagde M'Turk. „Kan en stakkels Mis ikke krybe ind under Gulvet i Kings Sovesal og lægge sig til at dø dér, uden at du skal forfølge den med dine gemene Insinuationer?"

„Jamen hvorfor har den lagt sig til at dø under Gulvet?" sagde Beetle, som tænkte paa Fremtiden.

„Aa, det bryder de sgu ikke deres Hoveder med, naar de finder den," svarede Stilk.

„En Kat tør se paa en Konge"*). M'Turk trillede ned ad Skrænten af Henrykkelse over sin egen Vittighed. „Aa, Mis, du aner ikke, hvor nyttig du bliver for tre renhjærtede, højsindede Drenge."

„De kommer til at tage Gulvet op, akkurat ligesom de gjorde i Nummer ni, da der var Rotter. Det er godt — det er storartet godt! Puh! Aa Gud, bare jeg kunde holde op med at le," sagde Beetle.

„Stank! Stank! Fæl Stank!" gispede M'Turk, mens han kravlede op til de andre. „Og saa at tænke sig" — det uendeligt humoristiske i denne Tale fik dem alle tre til at rutsche ned igen i et Virvar — „at det altsammen er for Husets Æres Skyld!"

„Og for Øjeblikket holder Huset nok et Møde — om os!" stønnede Stilk, paa Knæ i Grøften og med Ansigtet skjult i det lange Græs. „Naa, lad os saa se at faa Kuglen ud og komme af Sted. Jo før vi faar den anbragt, desto bedre."

Ved fælles Hjælp gjorde de et uhyggeligt Stykke Arbejde med en Lommekniv; ved fælles Hjælp (spørg ikke om, hvem der knappede sin Vest til over den) fik de Liget skyndsomst bragt hjem, og Stilk lagde deres Slagplan, mens de løb.

Eftermiddagssolen, som kastede brede Lyspletter paa Sengetæpperne, saa tre Drenge og en Paraply forsvinde ind i et Væggeskab paa en Sovesal. Fem Minutter efter kom de ud igen, børstede sig af over

*) „King" betyder „Konge".

hele Kroppen, vaskede deres Hænder, redte deres Haar og gik ned.

„Er du vis paa, at du skubbede den langt nok ind?“ sagde M'Turk pludselig.

„For Pokker, Menneske, jeg skubbede den saa langt ind, som min Arm og Beetles Paraply kunde naa. Det maa være saadan noget som tre Alen. Den ligger lige midt under Kings store øverste ti Senges Sal. En fortræffelig central Beliggenhed, som man kalder det. Den vil stinke hans Drenge ud af Huset, og Hartopps og Macreas med, naar den først rigtig begynder at ose. Jeres Onkel Stilk er min Sandten en stor Mand. Forstaar du rigtigt, hvor stor en Mand han er, Beetle?“

„Ja, det var jo da mig, der først fik Idéen, ikke sandt? Men —“

„Men du kunde ikke bringe den til Udførelse uden din Onkel Stilks Hjælp, vel?“

„Nu har de kaldt os Stinkdyr en hel Uge,“ sagde M'Turk. „Naada, hvor de faar det betalt!“

„Stinkdyr! Æh! Stinkdyr!“ lød det ned gennem Korridoren.

„Og nu ligger den der,“ sagde Stilk og lagde en Haand paa hver Kammerats Skulder. „Nu — ligger — den — der, og laver sig til at overraske dem. Om ikke ret lang Tid begynder den at hviske til dem i deres Drømme. Og saa giver den sig til at dufte. Gud Fader bevares, hvor den vil dufte! Gør mig den Tjeneste at tænke paa det i to Minutter.“

De begav sig temmelig tavse til deres Værelse, men da de først var der, begyndte de at le — som

kun Drenge kan le. De lo med Panden paa Bordet, eller liggende paa Gulvet; de lo fladt udstrakte, sammenbøjede over Stolerygge, eller klyngende sig til en Bogreol; de lo, indtil de blev helt slatne.

Og midt under Latteren traadte Orrin ind som Budbringer fra hele Huset.

„Bryd dig bare ikke om os, Orrin; sæt dig ned. Du aner ikke, hvor vi højagter og beundrer dig. Der er noget ved din rene, høje, unge Pande, fuld af Barndommens Uskyldsdrømme, som er utroligt bedaarende. Det er der virkelig."

„Huset har sendt mig for at levere jer dette."

Han lagde et sammenlagt Ark Papir paa Bordet og trak sig tilbage med en ærefrygtindgydende Alvor.

„Det er en Resolution! Aa, læs den, en af jer. Jeg er altfor ødelagt af Grin til at kunne se," sagde Beetle.

Stilk aabnede Papiret med en forsigtig Snøften.

„Pyh! Pyh! Hør nu efter. ‚Huset har med Smærte og Foragt bemærket den indiferente Holdning —' hvor mange f'er skal der i ‚indifferent', Beetle?"

„Helst to."

„Her er kun eet. ‚— som Beboerne af Studereværelse Nummer fem paa det nylig i Klasseværelse Nummer tolv afholdte Møde indtog overfor de imod Hr. Prouts Hus udslyngede Fornærmelser, og Huset udtaler herved sin Misbilligelse af bemeldte Studereværelses Beboeres Holdning'. Det er det hele."

„Og den blødte helt ned ad min Skjorte!" sagde Beetle.

„Og jeg lugter af Kat over hele Kroppen," sagde M'Turk, „skønt jeg har vasket mig to Gange."

„Og jeg havde nær knækket Beetles Parapleks ved at plante den, hvor den kan blomstre rigtig yndigt!"

Situationen var hævet over Ord, men ikke over Latter.

Samme Aften blev der gjort et Forsøg paa at demonstrere mod de tre Kammerater paa deres Sovesal, hvorfor de nedlod sig til at udtale sig.

„Ser I," begyndte Beetle blidt, mens han spændte sine Seler løs, „Vanskeligheden ved at have med jer at gøre bestaar i, at I er en Bande tankeløse Fæhoveder. I har ikke mere Hjærne end et Kaalhoved. Det har vi sagt jer Masser af Gange, ikke sandt!"

„Vi vil give jer alle tre en Omgang her paa Sovesalen," raabte en. „I bruger altid Mund imod os, som om I var Præfekter."

„Nej gu vil I ej," svarede Stilk, „for I véd meget godt, at hvis I gjorde det, kom det før eller senere til at gaa ud over jer selv. Vi har ikke Hastværk. Vi kan dejlig vente paa en lille Hævn. Men I har baaret jer ad som Patentidioter, og det vil nok gaa op for jer i Morgen, saa snart King faar fat paa jeres dejlige Resolution. Hvis I ikke er meget beklemte og ynkelige i Morgen Aften, saa vil jeg — saa vil jeg æde min egen Hat."

Men endnu før Middagsklokken ringede næste Dag, var Beboerne af Prouts Hus komne til en sørgelig Erkendelse af deres Fejlgreb. King mødte nogle Medlemmer af Huset og modtog dem med en over-

dreven frygtsom Holdning. Havde de i Sinde at foraarsage hans Afskedigelse fra Skolen ved deres enstemmige Resolution? Vilde de ikke være saa venlige at meddele ham deres Anskuelser om Skolens Ledelse, for at han skyndsomst kunde føje sig efter dem? Ikke for alt i Verden vilde han støde deres Følelser; men han var bange — han var alvorligt bange for, at Beboerne af hans eget Hus, som ikke vedtog Resolutioner (men vaskede sig), maaske vilde være noget spodske.

King var en lyksalig Mand, og hans Hus solede sig i hans straalende Smil og gjorde hele Eftermiddagen til en lang Pønitens for de usalige Prouter. Og Prout selv, med mørkt og gnavent Ansigt, søgte at udspekulere, hvad der var rigtigt og hvad der var galt i hele Historien, men sank blot dybere og dybere i Forvirring. Hvorfor kaldtes hans Drenge „Stinkdyr"? Det var jo ganske vist en Bagatel, men Prout havde nu en Gang vænnet sig til at tro, at Halmstraa viser, hvad Vej Vinden blæser, og at der ikke gaar Røg uden af en Brand. Paa Lærerværelset tiltalte han King med en Følelse af at være bleven forurettet, men King behagede netop i det Øjeblik at være fuld af luftig Persiflage og dansede i straalende dialektiske Ringe omkring Prout.

„Naa," sagde Stilk ved Sengetid, mens han vandrede gennem Sovesalene, førend Præfekterne kom op, „lad os saa høre, hvad I har at bemærke. Foster, Carton, Finch, Longbridge, Marlin, Brett! Jeg hørte King aale jer — han gjorde grundigt Kaal paa jer — og alt, hvad I kunde gøre, var at vride og

vende jer og sige: ‚Ja, Hr. King' og ‚Næ, Hr. King' og ‚Aa, Hr. King' og ‚Undskyld Hr. King'! I med jeres Resolution! Uh!"

„Aa, hold nu Mund, Stilk!"

„Nej saagu gør jeg ej! I er en nydelig Bande Resolutionsmænd, er I! I har lavet et yndigt Roderi. Maaske I vil have Sømmelighedsfølelse nok til at lade os være i Fred næste Gang."

Her blev Huset vredt, og talrige Stemmer fremhævede, hvordan denne Dumhed aldrig vilde være bleven begaaet, hvis Studereværelse Nummer fem havde hjulpet dem fra først af.

„Men I er saa forbandet storsnudede — I kom slentrende til Mødet med en Mine, som om vi andre var en Flok Idioter," brummede Orrin, Resolutionens Forfatter.

„Jamen det er jo netop det, I er! Det er jo det, vi hele Tiden har stræbt at banke ind i jeres tykke Hoveder," svarede Stilk. „Naa, lige meget, vi tilgiver jer. Frisk Mod. I kan jo ikke gøre for, at I er nogle Fæhoveder."

Og efter saaledes behændigt at have afvist Fjendens Flankeangreb, hoppede Stilk i Seng.

Den Nat var den første Sorgens Nat for de triumferende Beboere af Kings Hus. Grundet paa en eller anden uberegnelig Trækvind under Gulvet begyndte Katten at genere ikke den Sovesal, under hvilken den laa, men den til højre derfor; dog var det endnu snarere som en blegblaa Fornemmelse i Luften end nogen egentlig direkte Ubehagelighed.

Men den blotte Anelse af en Lugt er nok for Ungdommens ømtaalige Næse og rene Tunge. Anstændigheden udkræver, at vi drager adskillige i Karbolvand dyppede Lagener over, hvad Sovesalens Beboere sagde til Hr. King, og hvad Hr. King svarede. Han var virkelig stolt af sit Hus og nøjeregnende med alt, hvad der angik dets Velfærd. Han kom; han snuste; han sagde adskillige Ting. Næste Morgen betroede en Dreng fra den Sovesal sin bedste Ven, en af Macreas Drenge, at der iblandt dem var en Bekymring, som King helst vilde holde hemmelig.

Men Macreas Dreng havde ogsaa en fortrolig Ven i Prouts Hus, en lille, ondskabsfuld Fyr med purret Haar, og da han havde faaet pumpet den anden for Hemmeligheden, fortalte han den i en høj, skingrende Diskant, der gav Genlyd i Korridoren som en Flaggermuses Piben.

„Og — og de har kaldt os Stinkdyr hele Ugen, og Harland den yngre siger, at det er ligefrem umuligt at sove paa hans Sovesal for Stank. Kom!"

Med et Brøl styrtede Prouts Smaa ud til Kamp, og i hele Frikvarteret mellem første og anden Time var der paa Pladsen udenfor Kings Vinduer et Virvar af Tolvaars-Drenge, som tumlede sig til en Sang, hvis Ledemotiv var Ordet „Stinkdyr".

„Lyt til Minutskuddene ude fra Havet!" citerede Stilk. De var oppe paa deres Værelse, i Færd med at samle Bøger til anden Time — Latin med King. „Jeg syntes nok, at hans Pandes Himmelhvalv var en Smule skyet ved Morgenbønnen.

Nu kommer den, Søster Mary,
Nu —"

„Hvis de gør saadan en Halløj nu, hvad tror du saa, de vil gøre, naar den virkelig vaagner og begynder at blande sig i Forhandlingerne?"

„Ingen vulgære Bemærkninger, Beetle. Alt, hvad vi ønsker, er at holde os udenfor dette Spektakel som pæne Mennesker."

„‚Det er kun en liden, vissen Blomst.' Hvor er min Horats bleven af? Hør, jeg forstaar ikke, hvad den mener med først at stinke i Rattrays Sovesal; vi puttede den jo ind under Whites, gjorde vi ikke?" spurgte M'Turk med rynket Pande.

„Den er saadan et livligt lille Væsen. Den hopper formodentlig rundt i hele Huset."

„Naada! King er vist i godt Humør i Dag. Og jeg har slet ikke læst paa min Horats," sagde Beetle. „Kom saa!"

De stod nu udenfor Klasseværelsets Dør. Klokken manglede fem Minutter i, og King kunde komme, hvad Øjeblik det skulde være.

Turkey albuede sig ind i en Gruppe kæmpende Smaadrenge, slog Klo i Thornton den tredie (det var ham, der var Harlands Ven), og befalede ham at fortælle sin Historie. Den var meget ligefrem og afbrødes af Graad, thi adskillige af Kings Hus havde allerede pryglet ham for Bagvaskelse.

„Aa, det har ingenting at betyde," raabte M'Turk. „Han siger, at Kings Hus stinker. Det er det hele."

„Det lugter overgemt!" brølede Stilk. „Det har vi vidst i mange Aar, men vi har ikke Lyst til at rende

om og skraale: ‚Stinkdyr'! Vi véd da, hvordan vi skal opføre os, hvilket er mere, end de gør. Fang en af de Smaa, Turkey, saa at vi kan blive sikre i vor Sag."

Turkeys lange Arm slog ned paa et flygtende og ængsteligt Medlem af anden Klasse.

„Aa, M'Turk, slip mig. Jeg stinker ikke — det forsikrer jeg dig!"

„Daarlig Samvittighed!" udbrød Beetle. „Hvem har beskyldt dig for at gøre det?"

„Hvad mener du om det?" spurgte Stilk og puffede den lille Dreng i Armene paa Beetle.

„Snf! Snf! Jo gu stinker han. Jeg tror, det er Spedalskhed — eller Trøske. Maaske begge Dele. Tag det væk."

„Sandelig, Mester Beetle" — King plejede altid at komme et Minut eller to, førend Klokken ringede — „vi er dig højligt forbundne for din Diagnose, der synes at kaste et næsten ligesaa skarpt Lys over din medfødte aandelige Usundhed som over din ynkværdige Uvidenhed med Hensyn til de to Sygdomme, som du taler saa flydende om. Vi vil imidlertid prøve dine Kundskaber i andre Retninger."

Det blev en lystig Time. Men i sit Hastværk for at slaa Beetle med Rædsel glemte King fuldstændig at give ham Strafarbejde, og da han paa samme Tid forsynede ham med mange kostelige Adjektiver til senere Afbenyttelse, var Beetle veltilfreds og arbejdede i hele tredie Time (Algebra med lille Hartopp) med stor Iver paa et Digt kaldet „Spedalskhedshospitalet".

Efter Middagen førte King sit Hus ned til et Strandbad paa den anden Side af Stenrevet. Han opfyldte derved et gammelt Løfte, men han ønskede, at han kunde have undgaaet det, thi alle Prouts-Drenge dannede Espalier i Gaarden og raabte Hurra af fuld Hals. Under hans Fraværelse besøgte ikke mindre end Halvdelen af Skolen den inficerede Sovesal for at faa Lejlighed til at danne sig en Mening. Katten havde vundet Terræn i de sidste tolv Timer; men selv en Slagmark fem Dage efter Slaget kunde ikke have været saa uhyrlig, som Spionerne berettede.

„Den gør sig sgu stolt," sagde Stilk. „Har I nogensinde lugtet Mage? Og den er slet ikke under Whites Sovesal endnu."

„Men den kommer nok. Giv den Tid," sagde Beetle. „Den vil ranke sig som en Kaprifolium. Sikke nogle Pesthuslemmer de er! Intet Hus har Ret til at gøre sig selv til en Stank i Næseborene paa anstændige —"

„Højsindede, renhjærtede Drenge. Maa jeg spørge, om I brænder af Anger og Ruelse?" sagde M'Turk, men de skyndte sig af Sted for at møde de Badende paa Hjemvejen. King var forsvunden, saa Ordet var frit. Foran den hjemdragende Skare løb en Flok Tirailleurer — af alle Huse imellem hinanden — som opløste sig, atter formerede Trop og udhylede Fornærmelser. Langs de forpinte Flanker marscherede de Sværtbevæbnede — Drenge i de højere Klasser, som udslyngede den ene Vittighed efter den anden — tarvelige og primitive Vittigheder fra Stenalderens Dage. Til disse Tropper sluttede de tre Venner sig,

med et roligt, ophøjet, næsten sørgmodigt Ansigtsudtryk.

„Og saa ser de ud, som om der slet ingenting var i Vejen med dem," sagde Stilk. „Det kan vel ikke være Rattray, vel? Rattray?"

Intet Svar.

„Kære Rattray? Han lader til at være i daarligt Humør over et eller andet. Hør, gamle Dreng, vi er slet ikke vrede paa dig, fordi du sendte os det Stykke Sæbe i forrige Uge. Er vi vel? Op med Humøret, Rat. Dette her gaar nok over, skal du se. Jeg er vis paa, det er kun nogle af de Smaa. Men jeres Hus er rigtignok nederdrægtig sjusket."

„I vil da vel ikke tilbage til Huset?" spurgte M'Turk. Der var intet, Ofrene hellere vilde. „I gør jer ligefrem intet Begreb om den Dunst derinde. Naturligvis, saa længe I gik og var beskidte, lagde I ikke Mærke dertil; men efter det rare Bad og den friske, rene Luft vil selv I føle jer generede deraf. I skulde meget hellere kampere herude paa Kæmpehøjene. Vi kan skaffe jer noget Halm. Skal vi?"

Kings Hus skyndte sig ind under Melodien af „John Brown's Lig", afsungen af deres kærlige Skolekammerater, og barrikaderede sig i deres Klasseværelse. Øjeblikkelig malede Stilk med Kridt et stort Kors og „Herren være os naadig" paa Døren og lod King finde det.

Den Nat sprang Vinden om og førte Aadselslugten ind i Macreas Sovesale, saa at Drenge i Natskjorter dundrede paa den laasede Dør mellem Husene og bad og bønfaldt Kingerne om at vaske sig. Nummer

fems Beboere mødte til anden Time med ikke mere end et halvt Pund Kamfer hver i Lommerne, og King, der var for klog til at forlange Forklaringer, skældte dem ud og jog dem bort. Saaledes kunde Beetle i Ro og Mag fuldende nok et Digt oppe paa Studereværelset.

„Nu bruger de Karbolvand. Det fortalte Malpas mig," sagde Stilk. „King tror, at det er Kloaken, der er noget i Vejen med."

„Der bliver Brug for meget Karbolvand," mente M'Turk. „Men det er vel ingen Skade til at forsøge. Det giver King noget at bestille."

„Jeg forsikrer jer, jeg troede, at han vilde slaa mig ihjæl, da jeg snuste før. Men han brød sig slet ikke om, at Burton den ældre snuste til mig forleden Dag. Og han forhindrede heller ikke Alexander i at skraale: ‚Stinkdyr!' ind i vort Klasseværelse, førend — førend vi gav dem Medicin. Han grinede bare," sagde Stilk. „Hvorfor fraadede han nu ad dig, Beetle?"

„Aa, det var en snedig Vittighed, som jeg drillede ham med. I ved nok, at han altid sludrer om den lærde Lipsius."

„‚Som i en Alder af fire Aar' — er det ham, du mener?" sagde M'Turk.

„Ja. Den faar jeg, hver Gang han hører, at jeg har skrevet et Digt. Naa, lige idet jeg satte mig ned, hviskede jeg til Burton den ældre: ‚Hvorledes har vor lærde Lipsius det?' Burton grinede som en Ugle; han forstod ikke, hvor jeg vilde hen. Men det gjorde sgu King, og det var egentlig Grunden til, at han smed os ud. Er I ikke taknemmelige? Men nu skal

I holde Bøtte, for jeg skal til at skrive en ‚Ballade om den lærde Lipsius'."

„Jamen saa maa du ikke være raa," sagde Stilk. „Jeg vil ingen Raaheder have ved denne glædelige Lejlighed."

„Ikke for alt i Verden. Er der nogen af Jer, der kan give mig et Rim paa ‚Stank'?"

Ved Frokosten paa Lærerværelset holdt King en hvas Tale til Prout om ondsindede Drenge, som anvendte deres ringe og tarvelige Begavelse til at ødelægge Disciplinen og forføre deres Jævnaldrende, vælte sig i gemene Forestillinger og tilintetgøre Ærbødigheden.

„Men det lod De slet ikke til at tænke paa, den Gang Deres Hus kaldte os for — hm — Stinkdyr. Hvis De ikke havde forsikret mig, at De aldrig blander Dem i andre Huses Sager, skulde jeg næsten være tilbøjelig til at tro, at det er et Par tilfældige Bemærkninger af Dem selv, der har sat alt dette Vrøvl i Gang."

Prout havde maattet finde sig i meget, thi King gav altid sit daarlige Lune frit Løb ved Maaltiderne.

„De sagde jo selv noget til Beetle, ikke sandt? Noget om, at han ikke badede og var en Vandskrækker?" indskød Skolens Præst. „Jeg førte Regnskabet i Pavillonen den Dag."

„Det er muligt, at jeg har sagt sligt — i Spøg. Jeg giver mig virkelig ikke ud for at kunne huske hver eneste Bemærkning, som jeg lader falde blandt Smaadrenge; og jeg ved meget vel, at Beetle ikke har Følelser, som kunde stødes."

„Maaske; men han — eller de, det kommer ud paa eet — har en komplet djævelsk Ævne til at kunne finde ens svage Sider. Jeg tilstaar, at jeg saa noget nær gør, hvad jeg kan, for at holde mig gode Venner med Beboerne af Studereværelse Nummer fem. Det er maaske fejgt, men jeg tror, at jeg er den eneste af de Tilstedeværende, hvem de ikke har gjort aldeles tosset med deres — lad os kalde det: „Opmærksomheder."

„Det kommer altsammen ikke Sagen ved. Jeg smigrer mig med, at jeg kan tage det op med dem alene, hvis Lejligheden frembyder sig. Men dersom de føler sig moralsk støttede af Mænd, der burde udøve en absolut og utilbageholden Retfærdighed, da maa jeg sige, at min Lod unægtelig er tung. Af alle de Ting, som jeg afskyr, er, tilstaar jeg, nogetsomhelst, der grænser til Illoyalitet mellem os selv indbyrdes, det værste."

Lærerne skævede til hinanden, og Prout rødmede.

„Den Sigtelse tilbageviser jeg absolut," sagde han. „Rent ud sagt — æh — jeg indrømmer, at jeg for mit personlige Vedkommende ikke kan udstaa dem alle tre. Men derfor er det ikke retfærdigt at —"

„Hvor længe har De i Sinde at tillade det?" afbrød King.

„Men hør nu," begyndte Macrea, som denne Gang svigtede sin sædvanlige Forbundsfælle, „hvis nogen er at dadle, saa maa det da være Dem, King. De kan ikke gøre de tre Drenge ansvarlige for — ja, De foretrækker jo de gode, gamle, ægte engelske Ord, saa vidt jeg ved? for Stanken i Deres Hus. Nu be-

gynder mine Drenge ogsaa at beklage sig over den?"

„Hvad kan man vente sig? De ved jo, hvordan Drenge er. Naturligvis benytter de sig af en Lejlighed, der for dem maa være som en Himlens Tilskikkelse," sagde lille Hartopp. „Men hvad er der egentlig i Vejen med Deres Sovesale, King?"

King erklærede, at da han havde gjort det til sin eneste Leveregel aldrig at blande sig i andre Huses Affærer, ventede han, at andre ikke altfor aabenlyst vilde blande sig i hans. Det kunde maaske interessere dem at høre — her sukkede Præsten træt — at han havde truffet alle de Forholdsregler, som efter hans ringe Skøn gjordes fornødne i det foreliggende Tilfælde. Han havde endogsaa selv, uden Tanke om at faa sine Udlæg godtgjorte, anvendt Summer, hvis Beløb han ikke vilde specificere, til Anskaffelse af desinficerende Midler. Dette havde han gjort, fordi han af bitter — af overmaade bitter — Erfaring vidste, at Skolens Ledelse var slap, sendrægtig og uvirksom. Han kunde endogsaa tilføje: ligesaa slap som Styrelsen af visse Huse, som nu ansaa det for passende at sætte sig til Doms over hans Handlinger. Og med en kortfattet Oversigt over sin Universitetskarriere og en Opregning af sine Kvalifikationer, deriblandt sine Eksaminer, trak han sig tilbage og knaldede Døren i efter sig.

„Ak ja!" sagde Præsten. „Det Liv, vi fører, kuer os i Væksten — gør os aandeligt smaa, kære Kolleger. Gud hjælpe alle Skolelærere! De trænger til det."

„Jeg kan ikke lide de Drenge, det indrømmer jeg" — Prout stak arrigt i Borddugen med sin Gaffel — „og jeg gør ikke Krav paa at anses for en sjælsstærk Natur, som De godt ved. Men jeg maa tilstaa, at jeg ikke kan se nogen Grund til, at jeg skulde skride ind imod Stilk og de andre, fordi King nu tilfældigvis er ked af, at — at —"

„At han selv er falden i den Grav, han har gravet for andre," sagde lille Hartopp. „Nej naturligvis, Prout. Der er ingen, der beskylder D e m for at sætte Splid mellem Husene af ren og skær Ørkesløshed."

„Det Liv gør os smaa — det Liv gør os smaa." Præsten rejste sig. „Nu skal jeg til at rette franske Stile. Naar vi mødes igen til Middagsmaden, har King imidlertid vundet en Sejr over et eller andet ulykkeligt Trettenaars-Barn. Saa vil han gentage for os hvert eneste Ord af de brillante Svar, han har givet, og saa vil alt være godt igen."

„Men nu de tre Drenge. Er de virkelig saa ondsindede?"

„Snak," sagde lille Hartopp. „Hvis De vil tænke Dem om et Øjeblik, Prout, vil De selv indse, at den ‚altfor tidligt modne Rigdom af gemene Forestillinger', som King beklager sig over, ene og alene er laant fra King selv. Det er ham, der har ‚opelsket den Fugl, hvis Vingefjer drev Pilen frem'. Naturligvis synes han ikke om det. Kom med ind i Rygeværelset et Minut. Man bør rigtignok ikke belure Drenge; men jeg antager, at De for Øjeblikket er i Færd med at aale Kings Hus derude. Smaating glæder smaa Sjæle."

Den skumle Hule indenfor Lærerværelset blev aldrig brugt til andet end til at hænge Kapper fra sig i. Dens Vinduer var af mat Glas, saa at man ikke kunde se ud gennem dem, men man kunde høre næsten hvert Ord, der blev talt paa Pladsen udenfor. Lette og forsigtige Fodtrin nærmede sig fra Nummer fem.

„Rattray!" lød en sagte Stemme — Vinduet i Rattrays Værelse vendte ud til Pladsen. „Ved du, om Hr. King er et Steds her i Nærheden? Jeg har nemlig en —" M'Turk undlod kløgtigt at slutte Sætningen.

„Nej, han er gaaet ud," svarede Rattray uforsigtigt.

„Aha! Saa den lærde Lipsius er ude at lufte sig, hvad? Hans kongelige Højhed er gaaet hen for at lade sig ryge."

M'Turk kravlede op paa Rækværket og gav sig til at prædike saa utrættelig som en Raage.

„Og det begav sig, at der i den ganske Skole ikke var nogen Stank som Stanken i Kings Hus, thi det stank mægtigt, og ingen vidste, hvad der var at gøre. Undtagen King. Og han vaskede de Smaa *privatim et seriatim*. I Hesbons Fiskedamme vaskede han dem, med et Forklæde om sine Lænder."

„Hold Kæft, din gale Irlænder!" Og de hørte en Golfkugle falde paa Gruset.

„Det nytter ikke noget at blive vred, Rattray. Vi er komne herhen for at slaa en Sludder af med dig. Kom her, Beetle. De er hjemme allesammen. Man kan lugte dem."

„Hvor er Pomposo Stinkadore henne? Det er

ikke sikkert i disse Tider for en renhjæret, højsindet Dreng at lade sig se i Nærheden af hans Hus. Er han gaaet ud? Ja, ja, lige meget. Jeg skal gøre mit Bedste, Rattray. Jeg er dig *in loco parentis* for Øjeblikket."

(„Den var til Dem, Prout," hviskede Macrea, thi det var Prouts Yndlingsfrase.)

„Jeg har et Par Ord at sige dig, min unge Ven. Lad os tales ved en Stund."

Her brast den lyttende Prout i en halvkvalt Latter, thi Beetle, som talte med høj Stemme, havde valgt en af Kings kæreste Indledninger.

„Som sagt, Mester Rattray, vi vil tales ved, og Æmnet for vor Drøftelse skal ikke være Stank, thi det er et modbydeligt og obscønt Ord. Vi vil derimod med din Tilladelse — som du forhaabentlig giver, Mester Rattray, som du forhaabentlig giver — undersøge dette uhyggelige Udbrud af latent Demoralisation. Hvad der forfærder mig mest, er ikke saa meget den himmelraabende Usømmelighed, hvormed I vandrer om med løftet Pande under eders Byrde af Raaddenskab" (man maa tænke sig denne Prædiken afbrudt af Golfkugler, men Rattray sigtede nu altid daarligt) „som den kyniske Umoralitet, hvormed I fryder jer over eders afskyelige Aroma. Det være langt fra mig at ville blande mig i et andet Huses Affærer —"

(„Vorherre bevares!" sagde Prout. „Det er King op ad Dage."

„Linie for Linie, Bogstav for Bogstav," svarede lille Hartopp. „Hør efter.")

„Men at sige, at I stinker, som visse udannede Personer af en tarveligere Art paastaar, er at sige intet — mindre end intet. I eders elskede Husforstanders Fraværelse, for hvem ingen kan nære højere Agtelse end jeg selv, vil jeg med eders Tilladelse forklare jer, hvor uhøvisk — hvor mageløst uhyrlig — hvor forfærdende smudsig den Stank er (jeg sætter Pris paa de gode, gamle, ægte engelske Ord), den Stank, som I har anset det for passende at inficere eders Hus med ... Aa, nu kan jeg ikke mere. Jeg har glemt Resten. Men det var nydeligt. Er I os ikke taknemmelige, fordi vi bearbejder jer saadan, Rattray? Der er mange Drenge, som ikke vilde have gjort sig den Ulejlighed, men vi skylder jer Tak for sidst, Rattray."

„Ja, vi er forfærdeligt taknemmelige," brummede M'Turk. „Vi har ikke glemt det Stykke Sæbe. Vi er høflige. Hvorfor er du ikke høflig, Rat?"

„Halløj!" Stilk kom galopperende med Huen paa Snur. „Er I i Færd med at formane Lugtedaaserne? Jeg er bange for, at de er for dybt sunkne til at kunne angre. Rattray! White! Perowne! Malpas! Ingen svarer. Det er sørgeligt, dette her. Det er virkelig sørgeligt. Bær jeres Lig herud, I snivede Spedalske!"

„I tror vist, I er morsomme, hvad?" sagde Rattray, som ikke længere kunde bevare Værdigheden efter den sidste Bemærkning. „Det er ikke andet end en Rotte eller saadan noget under Gulvet. Det skal tages op i Morgen."

„Prøv ikke paa at skyde Skylden paa et stakkels

umælende Dyr, som oven i Købet er dødt. Jeg kan ikke fordrage Udflugter. Min Sandten, Rattray —"

„Stop! Hartoffles har aldrig i sit lille Liv sagt ‚min Sandten'," bemærkede Beetle kritisk.

(„Aha!" sagde Prout til lille Hartopp.)

„Paa Ære, da. Paa Ære, jeg havde ventet mig noget bedre af dig, Rattray. Hvorfor kan du ikke vedkende dig dine gale Streger som en Mand? Har j e g maaske nogensinde vist Mangel paa Tillid til d i g?"

(„Det er ikke Brutalitet," mumlede lille Hartopp, som om han besvarede et Spørgsmaal, som ingen havde stillet. „Det er Drengeagtighed; ikke andet end Drengeagtighed.")

„Og det var dette Hus," — Stilk slog fra en pirrelig, urolig Tone over i tragisk Alvor — „det var denne — denne — aabne Slamkiste, som fordristede sig til at kalde os Stinkdyr. Og nu — nu prøver de at søge Ly bag en død Rotte. Du ærgrer mig, Rattray. Du kvalmer mig! Du irriterer mig usigeligt! Gud ske Tak, at jeg er en Mand af et roligt Sindelag —"

(„Den er adresseret til Dem, Macrea," sagde Prout.

„Jeg er bange for det — jeg er bange for det.")

„Ellers vilde jeg næppe kunne betvinge mig selv, naar jeg ser dit spodske Ansigt."

„Det lyner!" udbrød Beetle sagte; han havde set King komme sejlende ned ad Korridoren.

„Hvad mon I bestiller her, mine unge Venner?" begyndte Husforstanderen. „Jeg har en utydelig Er-

indring om — korriger mig, hvis jeg skulde tage fejl —" (her fik Lurerne alle som een et Kvælningsanfald) „at jeg har sagt, at hvis jeg traf jer udenfor mit Hus, vilde jeg hjemsøge eder med haard Straf og Bod."

„Vi vilde netop gaa os en Tur, Hr. King," sagde Beetle.

„Og saa standsede I paa Vejen for at tale med Rattray?"

„Ja, Hr. King. Vi kastede med Golfkugler," sagde Rattray, som kom ud fra sit Værelse.

(„Rat er mere af en Diplomat, end jeg havde troet. Han har heri holdt sig strængt til Sandheden," sagde lille Hartopp. „Læg Mærke til Moralen i det, Prout.")

„Naa, saa du legede med dem? Jeg maa sige, jeg misunder dig ikke de Legekammerater, du har valgt. Jeg tænkte, at de maaske havde indladt sig i en af de gemene Samtaler, som de i den senere Tid har været saa modbydeligt hengivne til. Jeg vil oprigtigt raade jer til at være overmaade forsigtige i eders Optræden for Fremtiden. Saml de Golfkugler op."

Og han gik videre.

* * *

Næste Dag fik Richards, der havde været Tømmermand i Marinen, og hvem alle slige tilfældige Arbejder blev betroede, Ordre til at tage Gulvet op i en af Sovesalene, thi Hr. King mente, at et eller andet Dyr maatte være kreperet under det.

„Vi behøver ikke at forsømme alt vort Arbejde for en ubetydelig Begivenhed af denne Art; skønt jeg ved meget vel, at smaa Aander finder Glæde i Smaating. Ja, jeg har givet Ordre til, at Gulvbrædderne skal tages op efter Frokost under Richards' Avspicier. Jeg tvivler ikke om, at det vil være højligt interessant for en vis Type af saakaldet Intelligens; men en hvilkensomhelst Dreng af mit Hus, eller af et andet, som antræffes paa Trappen op til Sovesalene, vil *ipso facto* have idømt sig selv et Strafarbejde af tre hundrede Linier."

Drengene samledes ikke paa Trappen, men Størsteparten af dem ventede udenfor Kings Hus. Richards havde maattet love at udraabe Nyheden fra Kvistvinduet og om muligt fremvise Liget.

„Det er en Kat, en død Kat!"

Richards Ansigt var helt purpurrødt, da han viste sig ved Vinduet. Han havde ligget paa Knæ i Dødsværelset i nogen Tid.

„Kat — Sludder og Vrøvl!" skreg M'Turk. „Det er en død Dreng, som er bleven glemt fra forrige Halvaar. Længe leve Kings døde Dreng!"

Gemytlige Hurraraab.

„Vis den frem! Vis den frem! Lad os se den!" hylede de Smaa. „Giv den til Væggelusejægerne." (Saalunde kaldtes den naturhistoriske Forening.) „Katten, som saa paa Kongen — og døde af det! Hurræh! Æh! Mjav! Ftzz!" var nogle af de Raab, der fulgte paa.

Igen viste Richards sig.

„Den har været" — han tog sig pludselig i det — „død i lang Tid."

Skolen brølede.

„Naa, kom saa og lad os gaa en Tur," sagde Stilk, benyttende sig af en Pavse. „Det er en ualmindeligt modbydelig Historie, og jeg vil oprigtigt haabe, at Spedalskhedshospitalet aldrig gør det mere."

„Gør hvad for noget!" raabte en af Kings Drenge rasende.

„Slaar en stakkels uskyldig Kat ihjæl, hver Gang I har Lyst til at være fri for at vaske jer. Det er saamænd i Forvejen nederdrægtigt vanskeligt at skælne mellem jer. Men jeg maa dog sige, at jeg foretrækker Katten. Den lugter ikke slet saa stramt. Hvor skal du hen, Beetle?"

„*Je vais jubler. Je vais jubler tout le* Eftermiddag. *Jamais j'ai jublé comme je jublerai aujourd'hui. Nous sandgraverons au* Sandgraven."

Og det blev de enige om at gøre.

* * *

Nede i Kælderen, hvor Gasblusset flimrer og Støvlerne staar opstillede, holdt Richards midt iblandt sine Skobørster Foredrag for Oke fra Lærerværelset, Gumbly fra Spisesalene og den skønne Lena fra Vaskekælderen.

„Ja, den var i en frygtelig Tilstand. Jeg var meget nær ved at faa Kvalme af den, vil jeg bare sige jer. Men jeg fik den da pirket ud og det hele bragt i Orden igen, skønt den lugtede som bare Satan."

„Den er formodentlig død paa en Musejagt, det arme Kræ," sagde Lena.

„Saa har den sgu jaget paa en anden Maade end nogensomhelst anden Kat i hele Verden, Lena. Da jeg tog Brædtet op, laa den paa Ryggen og jeg vendte den med Kosteskaftet, og dens Ryg var helt besmurt med Kalk. Ja. Og under dens Hoved laa der, om jeg saa maa sige, en lille Pude af Kalk, som den havde skubbet foran sig, da den rutschede af Sted paa Ryggen. Der har aldrig levet nogen Kat, som er gaaet paa Musejagt paa Ryggen, Lena. Nej, der var nogen, som havde skubbet den ind under Gulvet, saa langt som de kunde. Katte laver sig ikke Hovedpuder og lægger sig til at dø paa dem. Den var bleven skubbet derind, netop paa den Tid, da den var i Færd med at blive kold."

„Aa, du er altfor klog for denne Verden, Tyksak. Du skulde hellere gifte dig og lære Fornuft," sagde Lena, som var forlovet med Gumbly.

„Jeg havde lært adskillige Ting, førend visse Pigebørn blev fødte. Jeg har tjent i Marinen, har jeg, og der lærer man at bruge sine Øjne. Pas du dine egne Sager, Lena."

„Er det dit Alvor med, hvad du har fortalt os?" spurgte Oke.

„Spørg mig ikke om noget, saa faar du ingen Løgne at høre. Der var et Kuglehul lige tværs igennem den fra den ene Side til den anden, og to Ribben brækkede. Det saa jeg, da jeg vendte den om. Ja, de er fiffige, de er fiffige, men de er ikke saa fiffige,

at de kan narre gamle Richards! Og jeg var lige paa Nippet til at røbe det, men ... han sagde, at vi aldrig vaskede os, gjorde han. Han lod sine Satans Drenge kalde os Stinkdyr, gjorde han. Saa jeg syntes, at han ærligt og redeligt fortjente det!"

Og Richards spyttede igen paa en Støvle og kilte paa med et Grin.

Indtryk.

En Løverdag Eftermiddag havde alle fire Husforstandere forsamlet sig i Præstens Arbejdsværelse for at faa sig en Mundfuld Tobaksrøg, og de tre Piber og den ene Cigar, som dampede i al Venskabelighed, var et Bevis paa Pastor John Gillets Dygtighed som Hærfører. Efter Opdagelsen af Katten havde King været altfor tilbøjelig til at se Fornærmelser, hvor ingen var tilsigtede, og Pastoren, som var den almindelige Stødpude og alles Fortrolige, havde haft en hel Uges Arbejde med at genoprette den gode Forstaaelse. Han var tyk, glatraget, naar undtages et kraftigt Overskæg, besad et uforstyrreligt godt Humør, og var (sagde de, der holdt mindst af ham) en underfundig Jesuit. Han smilede velvilligt ad sit Værk — fire haardt prøvede Mænd, der talte sammen uden synderligt Nag.

„Husk vel paa," sagde han, da Samtalen tog den Retning, „jeg beskylder ikke nogen for noget; men hver Gang nogen er skredet direkte ind imod Beboerne af Værelse Nummer fem, er Udfaldet bleven mere eller mindre ydmygende for Vedkommende selv."

„Det kan jeg ikke indrømme," svarede King. „Jeg pulveriserer hver eneste Dag den fortræffelige Beetle for hans eget Bedstes Skyld, og de andre med."

„Ja, ja, tænk nu paa, hvad der er hændet Dem selv, King, og gaa et Par Aar tilbage i Tiden. Kan De huske, den Gang Prout og De var paa Spor efter Drengene — fordi de havde bygget Hytter og trængt sig ind paa Fremmedes Grunde, var det vist? Har De glemt Oberst Dabney?"

De andre lo. King holdt ikke af at blive mindet om sin Karriere som Vildttyv.

„Det var eet Eksempel. Fremdeles, den Gang De boede nedenunder dem — jeg sagde altid, at det var at vove sig ind i Løvens Hule — smed De dem ud af deres Værelse."

„Fordi de gjorde et modbydeligt Spektakel. Men Gillett, De vil da vel ikke undskylde —"

„Jeg siger ikke andet end, at De smed dem ud. Samme Aften blev Deres Værelse ødelagt."

„Af Kanin-Æg — plakatfuld var han — ude paa Vejen," svarede King. „Men hvad har det —?"

Pastoren vedblev:

„Tilsidst faar De den Opfattelse, at deres personlige Renlighed bliver bagtalt — et overmaade kildent Punkt hos alle Drenge. Meget vel. Læg nu Mærke til, hvorledes Straffen i hvert enkelt Tilfælde svarer til Brøden. En Uge efter, at Deres Hus, King, har begyndt at kalde dem Stinkdyr, bliver Deres Hus, for at tale uden Omsvøb, forjaget af Stanken fra en død Kat, som har valgt at lægge sig til at dø netop paa det Sted, hvor den kunde genere Dem mest. Igen et

højst mærkeligt Sammentræf! *Summa summarum:* De beskylder dem for Overgreb paa anden Mands Ejendom; ved en absurd Række af Begivenheder (som Drengene maaske og maaske ikke foranlediger) kommer det til at se ud, som om det er Dem og Prout, der begaar Overgreb. De jager dem ud; Deres eget Værelse bliver gjort ubeboeligt for en Tid. Hvad det sidste Tilfælde angaar, har jeg allerede paavist Parallelismen. Hvad siger De til det?"

„Katten laa lige midt under Whites Sovesal," svarede King. „Dér er dobbelte Gulvbrædder for at dæmpe Støj. Ingen Dreng, ikke en Gang om han boede i mit eget Hus, kunde paa nogen tænkelig Maade have taget de Brædder op uden at efterlade noget Spor; og hvad det andet Tilfælde angaar, da var Kanin-Æg forbavsende fuld den Aften."

„Ja, de er i en mærkelig Grad begunstigede af Lykken. Det er alt, hvad jeg nogensinde har sagt. For mit personlige Vedkommende holder jeg uhyre meget af dem, og jeg tror, at jeg har lidt af deres Fortrolighed. Jeg maa tilstaa, at jeg kan godt lide at blive kaldt Pater. Der er Fred imellem os; og som Følge deraf trakterer de mig ikke med falske Tilstaaelser om Tyverier."

„De mener den Historie med Mason?" sagde Prout alvorligt. „Den er altid forekommet mig ganske særligt skandaløs. Jeg synes, at Rektor burde være skredet alvorligere ind i den Sag. Mason begik maaske et Fejlgreb, men han var i det mindste fuldstændigt oprigtig og mente det godt."

„Jeg maa tilstaa, at jeg ikke kan være enig med

Dem, Prout," bemærkede Pastoren. „Han greb straks en eller anden dum Historie om et Tyveri, de skulde have begaaet, troede paa en anden Drengs Vidnesbyrd uden, saa vidt jeg kan se, at forhøre sig nærmere, og — ærligt talt, jeg synes, han fortjener alt, hvad han fik."

„Det var en overlagt Krænkelse af Masons bedste Følelser," svarede Prout. „Havde de bare sagt et Ord til mig, vilde det hele være undgaaet. Men de foretrak at lokke ham paa Glatis — at benytte sig af hans Ukendtskab til deres Karakterer —"

„Meget muligt," sagde King. „Men jeg kan ikke lide Mason. Jeg ynder ham ikke, netop af den Grund, som Prout anfører til Fordel for ham: han mener det godt."

„Vor traditionelle Forbrydelse er for Resten ikke Tyveri," sagde lille Hartopp.

„Er det ikke temmelig dristig sagt af Forstanderen for et Hus, der en Gang bortførte syv Stykker Kvæg fra Northams uskyldige Vælgerfolk?" sagde Macrea.

„Jo, ganske rigtigt," svarede Hartopp uden at lade sig forbløffe. „Det, og saa at aftage Markled og en Smule ulovlig Jagt paa Skrænterne er vor Redning."

„Det gør Skolen som saadan langt mere Skade —" begyndte Prout.

„End nogen neddysset Skandale kunde? Det har De ganske Ret i. Vort Ry blandt Omegnens Landmænd er overmaade fælt. Men jeg vil hellere have at gøre med ligesaa mange snedige Forbrydelser af den Slags, som det skal være, end med — visse andre Forsyndelser."

„Det kan gærne være, at der ikke er noget i Vejen med dem, men de er ikke som andre Drenge, de er abnorme og gør efter min Mening Skade," paastod Prout. „Den moralske Virkning af deres Bedrifter kan ikke andet end bane Vejen for større Ulykker. Det bringer mig i Tvivl om, hvordan jeg skal behandle dem. Jeg kunde jo skille dem ad."

„Det kunde De naturligvis; men nu har de fulgtes ad op gennem Skolen i seks Aar. Jeg skulde ikke have noget af at gøre det," svarede Macrea.

„De bruger det redaktionelle ‚Vi'," sagde King nonchalant. „Det irriterer mig. ‚Hvor er din Version, Corkran?' — ‚Vi er ikke rigtigt færdige med den, Hr. King, men vi skal komme med den om et Øjeblik,' og saa fremdeles. Og paa samme Maade med de andre."

„Det ‚Vi' gør stor Gavn," sagde lille Hartopp. „Jeg har dem i Trigonometri, som De ved. M'Turk har muligvis en Smule Begreb om Meningen deraf; men Beetle er som et umælende Bæst med Hensyn til Sinus og Cosinus. Han skriver blideligt af efter Stilk, for hvem Mathematik er en ren Fryd."

„Hvorfor sætter De ikke en Stopper for det?" sagde Prout.

„Det retter sig ved Eksamen. Saa leverer Beetle blank op og stoler paa, at hans Engelsk skal redde ham fra at dumpe. Jeg tror, at han tilbringer Størstedelen af mine Timer med at skrive Vers."

„Gud give, han vilde overføre en Smule af sin Energi i den Retning paa de latinske elegiske Vers." King rettede sig i Sædet. „Ene og alene med Und-

tagelse af Stilk er han den elendigste Fabrikant af ‚barbariske Heksametre', som jeg nogensinde har haft at gøre med."

„Arbejdet er fordelt i det Studereværelse," sagde Præsten. „Stilk besørger Mathematiken, M'Turk Latinen, og Beetle tager sig af deres Engelsk og Fransk. I det mindste fandt jeg, den Gang han laa paa Sygestuen i forrige Maaned —"

„Han simulerede," indskød Prout.

„Meget muligt. Jeg fandt en meget tydelig Tilbagegang i deres Oversættelser af ‚*Le roman d'un jeune homme pauvre*'."

„Jeg finder, det er i allerhøjeste Grad umoralsk," sagde Prout. „Jeg har altid været en Modstander af dette System med Studereværelser."

„Det vilde være vanskeligt at finde et Studereværelse, hvor Drengene ikke hjælper hinanden; men i Nummer fem er Tingen rimeligvis bleven sat i System," sagde lille Hartopp. „De tager som Regel systematisk paa Sagerne."

„De indrømmer det selv," sagde Pastoren. „Jeg har set M'Turk blive jaget op ad Trapperne for at oversætte ‚Kirkegaardselegien' paa latinske Vers, mens Beetle og Stilk gik ud for at spille Fodboldt."

„Det er jo ligefrem systematisk Snyderi," sagde Prout, hvis Stemme blev dybere og dybere.

„Nej, det er for meget sagt," svarede lille Hartopp. „Men man kan nu en Gang ikke lære en Ko at spille paa Violin."

„Hensigten med det er Snyderi."

„Men vi har jo talt under Skriftemaalets Segl, ikke sandt?“ sagde Præsten.

„De siger, at De har hørt dem fordele deres Arbejde paa denne Maade, Gillett,“ vedblev Prout.

„Vorherre bevares! Gør mig endelig ikke til Kronvidne, kære Ven. Hartopp er ligesaa skyldig. Hvis de nogensinde opdagede, at jeg havde sladret, vilde det gode Forhold imellem os lide — og jeg sætter nu en Gang Pris paa det.“

„Det forekommer mig, at Deres Holdning i denne Sag er svag,“ sagde Prout og saa sig om efter Støtte. „Det vilde virkelig være bedre at fratage dem Retten til at have eget Værelse — for en Tid — vilde det ikke.“

„Jo, gør De bare det,“ svarede Macrea. „Saa faar vi se, om Gilletts Theori holder Stik.“

„Vær nu fornuftig, Prout. Lad dem være i Fred, ellers hænder der Dem en Ulykke; og hvad der er langt vigtigere, de bliver gale i Hovedet paa mig. Jeg er desværre altfor tyk til at kunne udholde at blive plaget af slemme Drenge. Hvor skal De hen?“

„Aa Snak! De vilde ikke vove — men nu gaar jeg min Vej for at tænke over Sagen,“ svarede Prout. „Den trænger til Eftertanke. Deres Hensigt med det var at snyde, og jeg maa tænke over, hvad der er min Pligt.“

„Han er fuldstændig kapabel til at afkræve Drengene deres Æresord. Det er mig, der er et Fæ.“ Præsten saa sig angergivent om. „Jeg skal aldrig mere glemme, at en Lærer ikke er et Menneske. Mærk mine Ord,“ sagde Pastoren. „Der bliver Spektakler.“

* *
*

Men ved den gule Tiber
var Tummel og Skræk.

Hr. Prout var dumpet ned i Nummer fem som et Lyn fra en klar Himmel (de frydede sig endnu over Kattekrigen), havde holdt en Prædiken for dem om, hvor forfærdeligt det var at snyde, og befalet dem igen at begive sig ned i Klasseværelserne om Mandagen. Hele den fredelige Søndag havde de raset, Solo og i Kor, thi deres Synd var mere eller mindre daglig Sædvane i alle Studereværelser.

„Hvad nytter det til at bande?" sagde Stilk tilsidst. „Vi bliver skaarne over een Kam allesammen. Nu er vi nødte til at gaa tilbage og leve sammen med Resten af Huset. Et Skab i Klasseværelset og en Plads ved Lektielæsningen i Nummer tolv."

Han saa sig sørgmodigt om i det hyggelige Studereværelse, som M'Turk, der gav Tonen an i alt, hvad der angik Kunst, havde dekoreret med Panelværk, en Skablon og Cretonne-Festons.

„Ja, og saa kommer Heffy luskende rundt i Klasseværelserne ligesom en gnaven gammel Støver for at se, om vi ikke har hittet paa noget. I ved nok, at han aldrig mere lader sit Hus være i Fred," sagde M'Turk. „Naada, hvor det bliver gemytligt!"

„Hvorfor gaar I ikke ned og ser paa Cricketspillet? Jeg holder af, at Drenge er robuste og sunde. I maa ikke sidde og mule i et Klasseværelse. Hvorfor interesserer I jer ikke for eders Hus? Æh!" citerede Beetle.

„Ja, hvorfor gør vi det egentlig ikke? Lad os! Vi vil interessere os for Huset. Vi vil interessere os gan-

ske gevaldigt for Huset! Han har ikke haft os nede i Klasseværelserne i et Aar. Vi har lært en hel Del i den Tid. Vi vil gøre det til et ny-de-ligt Hus, inden vi bliver færdige med det! Kan I huske ham i ‚Eric' eller ‚St. Winifred' — Belial et eller andet? Nu vil jeg være Belial," sagde Stilk med et lokkende Grin.

„Det er godt!" svarede Beetle. „Og saa vil jeg være Mammon. Jeg vil laane Penge ud til Aagerrenter — det gør de i alle Skoler, efter hvad Bøgerne siger. En Penny om Ugen for hver Shilling. Det vil forbløffe Heffys svagelige Forstand. Du kan være Lucifer, Turkey."

„Hvad har jeg at gøre?" smilede M'Turk.

„Lave Sammensværgelser — og Kabaler — og Boycotninger. Læg dig efter de ‚skjulte Intriger', som Heffy altid snakker om. Kom saa!"

Huset modtog dem i Anledning af deres Fald med den Blanding af Spøgefuldhed og Medfølelse, som altid vistes overfor Drenge, der blev jagede ud af deres Studereværelse. De tre Venners velkendte Tilbøjelighed til at holde sig andre tre Skridt fra Livet gjorde dem interessantere.

„Akkurat ligesom i gamle Dage, ikke sandt?" Stilk valgte sig et Skab og kastede sine Bøger derind. „Vi er komne herned for at muntre os med jer for en Stund, mine unge Venner, fordi vor elskede Husforstander har værfet os ud af vores Hule."

„Det har I godt af," sagde Orrin, „I Snydere!"

„Nej, dette her gaar ikke," sagde Stilk. „Vi kan ikke bevare vores ma'sløse Prestige, sødeste Orrin, hvis du kommer med den Slags Bemærkninger."

De klyngede sig kærligt til Drengen, puffede ham

hen til det aabne Vindue og trak Vinduesrammen ned over hans Nakke. Ligesaa hurtigt bandt de hans Tommelfingre sammen bag hans Ryg med en Stump Sejlgarn og trak derpaa Skoene af ham, fordi han sparkede rasende.

Saaledes fandt Hr. Prout ham nogle faa Minutter efter, guillotineret og hjælpeløs, omgivet af en Skare, som vred sig af Latter og ikke vilde hjælpe ham.

Stilk havde begivet sig til et Klasseværelse ovenpaa og samlet Forbundsfæller imod Hævnen. Lidt efter kom Orrin farende op i Spidsen for en Flok Entregaster, og Værelset fyldtes af en Støvtaage, i hvilken Drenge brødes, trampede, raabte og hylede. En Pult væltede under Tumulten, en Klynge Krigere vaklede over mod en Dørfylding og splintrede den, et Vindue blev knust og en Gasarm faldt ned. Dækkede af Forvirringen undslap de tre Venner ud i Gangen, hvor de hidkaldte Forbigaaende og sendte dem op til Kampen.

„Til Hjælp, Kinger! Kinger! Kinger! Klasse Nummer tolv! Til Hjælp, Prouter — Prouter! Til Hjælp, Macreaer! Til Hjælp, Hartopper!"

De Smaa stormede ud som sværmende Bier uden at spørge om noget, buldrede op ad Trapperne og styrtede sig ind i Virvarret.

„Slet ikke saa galt gjort for den første Aften," sagde Stilk og rettede paa sin Flip. „Jeg er bange for, at Prout bliver noget ked af det. Vi gør bedst i at konstatere vort Alibi."

Og derfor blev de siddende paa Hr. Kings Rækværk lige til Lektielæsningstid.

„Jo, ser I," sagde Stilk, mens de slentrede op til

Lektielæsning sammen med den gemene Hob, „naar bare man faar Husene rodet rigtig godt sammen og op at nappes, saa kan man vædde paa, at der altid er en eller anden Idiot, der begynder et rigtigt Slagsmaal. Hov, Orrin! Du ser noget mellemfornøjet ud.“

„Det er jeres Skyld altsammen, dit Bæst! Det var jer, der begyndte. Vi har faaet to hundrede Linier hver, og Heffy leder efter jer. Her kan du se, hvordan Malpas, det Asen, har spoleret mit Øje!“

„Jeg kan godt lide, at du siger, at det var os, der begyndte. Hvem var det, der kaldte os Snydere? Kan din Pattebarneforstand endnu ikke sætte Aarsag og Virkning i Forbindelse med hinanden? Det vil nok en Gang gaa op for dig, at det ikke betaler sig at gøre Grin med Nummer fem.“

„Hvad bliver det saa til med den Shilling, du skylder mig?“ sagde Beetle pludselig.

Stilk kunde ikke se Prout bagved sig, men optog uden Tøven Traaden.

„Jeg skylder dig ikke mere end ni Pence, din gamle Aagerkarl.“

„Du glemmer Renterne,“ indskød M'Turk. „En halv Penny om Ugen for hver Shilling; det er Beetles sædvanlige Forlangende. Du maa være nederdrægtig rig, Beetle.“

„Jamen Beetle laante mig seks Pence.“ Her standsede Stilk og lod, som om han regnede efter paa Fingrene. „Seks Pence — den nittende, ikke sandt?“

„Jo, men du har glemt, at du ikke betalte Renter af den anden Shilling — den, jeg havde laant dig i Forvejen.“

„Jamen du fik mit Uhr i Pant."

Spillet udviklede sig næsten af sig selv.

„Ja, det er lige meget. Betal mig mine Renter, eller jeg beregner dig Rente og Rentes Rente. Husk paa, at jeg har din Forskrivning," raabte Beetle.

„Du er en fræk Jøde," stønnede Stilk.

„Hys!" sagde M'Turk meget højt og foer sammen, idet Prout kom hen imod dem.

„Jeg saa ikke noget til jer i den skammelige Historie i Klasseværelset for lidt siden," sagde han.

„Hvad behager, Hr. Prout? Vi er lige komne op nede fra Hr. King," svarede Stilk. „Men undskyld, hvad skal jeg nu gøre ved Lektielæsningen! Den Pult, som De sagde, at jeg skulde sidde ved, er blevet slaaet i Stykker, og Bænken svømmer af Blæk."

„Find dig en anden Plads — find dig en anden Plads. Jeg kan virkelig ikke være Barnepige for dig. Jeg ønsker at vide, om du, Beetle, plejer at forstrække dine Kammerater med Penge?"

„Nej, Hr. Prout. Ikke som Regel i Almindelighed."

„Det er en i højeste Grad dadelværdig Sædvane. Jeg havde troet, at mit Hus i det mindste var fri for den. Selv med den Mening, jeg har om dig, havde jeg dog næppe troet, at det var en af dine Laster."

„Men der er da vel ikke noget ondt i at laane Penge ud, er der vel, Hr. Prout?"

„Jeg agter ikke at drøfte dine Anskuelser om Moral med dig. Hvor meget har du laant Corkran?"

„Jeg — jeg véd ikke rigtigt —" svarede Beetle.

Det har sine Vanskeligheder at improvisere en løbende Forretning efter Øjeblikkets Indskydelser.

„For et Minut siden lod du til at være sikker paa det."

„Jeg tror, det er to Shillings og fire Pence," bemærkede M'Turk og sendte Beetle et Blik fuldt af kold Haan.

I Nummer fems indviklede Finanser var der netop denne Sum, som baade M'Turk og Beetle gjorde Krav paa som deres Andel i, hvad der var indvundet ved at pantsætte Stilks næstbedste Søndagsbukser. Men Stilk havde nu i to Semestre hævdet, at Pengene var hans Gebyr, fordi han havde besørget Pantsættelsen; og han havde naturligvis brugt dem til en „Fest" paa Studereværelset.

„Vil du nu behage at forstaa, hvad jeg siger: du fortsætter ikke din Trafik som Pengeudlaaner. Det var to Shillings og fire Pence, sagde du, Corkran?"

Stilk havde ikke sagt noget og vedblev at tie.

„Din slette Indflydelse er fuldstændig stærk nok, uden at du behøver at købe dig Magt over dine Kammerater."

Han stak Haanden i Lommen og — o Fryd! — fremtog et Toshillingsstykke og fire Pence.

„Bring mig, hvad du kalder Corkrans Forskrivning, og vær taknemmelig for, at jeg ikke gør mere ved Sagen. Pengene tilbageholdes af dine Lommepenge, Corkran. Kvitteringen bringes straks ned paa mit Værelse."

Det brød de sig Pokker om! To Shillings og fire

Pence paa een Gang opvejer fuldt ud seks ugentlige Sekspencer, hvad Dag i Ugen det skal være.

„Men hvad Fanden er en Forskrivning egentlig?“ sagde Beetle. „Jeg har kun læst om det i en Bog.“

„Nu bliver du sgu nødt til at lave en,“ svarede Stilk.

„Jamen — vort Blæk bliver ikke sort før Dagen efter. Sæt nu, at han opdager det?“

„Nej, saamænd gør han ej. Han er altfor gal i Hovedet,“ sagde M'Turk. „Skriv dit Navn paa et Stykke Stilebogspapir, Stilk, og sæt saa ovenover: ‚Jeg skylder dig to Shillings og fire Pence'. Er I mig ikke taknemmelige, fordi jeg fik dem lirket ud af Prout? Stilk vilde aldrig have betalt . . . aa, din Idiot!“

Beetle havde helt mekanisk rakt Pengene til Stilk, der var Værelsets Skatmester. Aaringers Vane brydes ikke let.

Til Gengæld for Dokumentet udviklede Prout for Beetle, hvor forfærdeligt det var at laane Penge ud; ligesom alt andet, undtagen tvungen Cricket, ødelagde det Huse og tilintetgjorde det gode Forhold mellem Drenge indbyrdes, gjorde Ungdommen kold og beregnende og aabnede Døren for alt ondt. Og til syvende og sidst, kendte Beetle muligvis andre Tilfælde? Hvis saa var, vilde det være hans Pligt som Bevis paa Anger at meddele sin Husforstander dem. Navnene behøvede ikke at nævnes.

Beetle vidste ikke — han var i det mindste ikke ganske sikker. Hvordan kunde han vidne imod sine Venner? Det kunde jo naturligvis være — her anstil-

lede han sig, som om han var opfyldt af ængstet Finfølelse — at Huset var fuldt af det. Han var ikke i en saadan Stilling, at han kunde sige det. Han havde ikke stødt paa nogen aabenlys Konkurrence i sine Forretninger; men dersom Hr. Prout mente, at det var en Sag, som berørte Husets Ære (ja, det var netop, hvad Hr. Prout mente), saa vilde det maaske være bedst, om Huspræfekterne . . .

Saadan spandt han det ud, indtil Lektielæsningstiden var halvvejs omme.

„Og," sagde denne Dilettant-Shylock, da han kom tilbage til Klasseværelset og satte sig ved Siden af Stilk, „hvis han ikke tror, at hele Huset er angrebet af Forraadnelsen, maa du kalde mig Mads at-skil-dige Gange .... Jeg har været nede paa Hr. Prouts Værelse." (Dette var henvendt til den inspektionshavende Lærer.) „Han sagde, at jeg kunde sætte mig, hvor jeg vilde .... Aa han siver ligefrem af Sindsbevægelse .... Jo! Jeg beder bare Corkran, om jeg maa dyppe i hans Blækhus."

Efter Aftenbønnen, da de var paa Vej til Sovesalene, blev de standsede af Harrison og Craye, de ældste Huspræfekter, der var ivrige i Tjenesten og meget vrede.

„Hvad har du da gjort ved Heffy denne Gang, Beetle? Han har prædiket for os hele Aftenen."

„Hvorfor har Hans Durchlauchtige Gennemskinnelighed drillet jer?" spurgte M'Turk.

„Det var om, at Beetle havde laant Stilk Penge," begyndte Harrison, „og saa er Beetle gaaet hen og har

fortalt ham, at der gaar et gevaldigt Pengelaaneri for sig i hele Huset."

„Nej, hold nu op med den," sagde Beetle og satte sig paa en Støvlekurv. „Det er netop, hvad jeg i k k e fortalte ham. Jeg sagde Sandhed nok saa pænt. Han spurgte mig, om der var meget af det i Huset; og jeg svarede, at jeg vidste det ikke."

„Han anser jer for en Bande gemene Shylocker," sagde M'Turk. „I kan være glade ved, at han ikke tror, I er Indbrudstyve. I véd nok, at han aldrig faar en Idé ud af sit samvittighedsfulde gamle Hoved, naar han først har faaet den ind i det."

„Manden mener det godt. Gjorde det altsammen i den bedste Hensigt," sagde Stilk, som hang i en yndefuld Bøjning over Trapperækværket. „Hovedet i et Drænrør. Fuldstændig Tilstaaelse i den venstre Støvle. Slemt for Husets Ære — meget slemt."

„Hold Mund," sagde Harrison. „I Fyre opfører jer altid, som om I skulde skælde os ud, naar vi kommer for at skælde jer ud."

„I er meget for frække," tilføjede Craye.

„Jeg indser egentlig ikke, at der kan være Tale om Frækhed, undtagen fra jeres Side, naar I blander jer i en privat Sag mellem mig og Beetle, efter at Prout har afgjort den."

Stilk blinkede gemytligt ad de andre.

„Det er det værste ved kloge og flittige smaa Drenge," bemærkede M'Turk, henvendt til Gasblusset. „De bliver gjort til Præfekter, førend de har lært Takt, og saa generer de andre, som i Virkeligheden

kunde hjælpe dem med at vaage over Husets Ære."

„Det skal vi saamænd ikke ulejlige jer med!" udbrød Craye hidsigt.

„Hvorfor plager I os da?" sagde Beetle. „Efter hvad I selv siger, har I været saa forbandet sløje til at have Opsyn med Huset, at Prout tror, det er en Aagerkarlerede. Jeg har sagt ham, at jeg har laant Stilk Penge og ingen andre. Jeg véd ikke, om han tror mig, men dermed har jeg ikke mere at gøre med den Ting. Resten bliver j e r e s Sag."

„Og nu opdager vi" — Stilk hævede Stemmen — „at der øjensynligt strækker sig en organiseret Sammensværgelse over hele Huset. Efter alt, hvad vi véd, kan det gerne være, at de Smaa laaner og borger langt ud over, hvad de har Raad til. Men det er vi ikke ansvarlige for. Vi er kun almindelige Skoledrenge og ikke Præfekter."

„Kan det saa undre jer, at vi ikke ønsker at omgaas med Huset?" spurgte M'Turk værdigt. „Vi har holdt os for os selv paa vort Værelse, indtil vi blev jagede ud, og nu finder vi, at vi er komne midt ind i — i denne Slags Ting. Det er en komplet Skandale."

„Og saa vælter I jer ind paa os og skælder os ud paa Trappen," vedblev Stilk, „og det for Ting, som udelukkende vedkommer jer. I véd jo, at vi ikke er Præfekter."

„I truede os for et Øjeblik siden med Prygl af Præfekterne," sagde Beetle, der dristigt stak en Plade ved Synet af Forbløffelsen i Fjendens Ansigter.

„Og hvis I tror, at I kan vinde noget ved at henvende jer til os paa den Maade, saa tager I forbandet fejl. Det vil jeg bare sige jer. God Nat."

De traskede op ad Trappen, mens den krænkede Dyd stod prentet paa hver Tomme af deres Rygge.

„Men — men hvad Pokker har vi gjort?" sagde Harrison forbavset til Craye.

„Jeg véd ikke. Men saadan gaar det altid, naar man har med dem at gøre. De er saa forbandet overbevisende."

Og Hr. Prout kaldte paany de artige Drenge ind paa sit Værelse, hvor det lykkedes ham at nedsænke baade sin egen og deres uskyldige Sjæle ti Favne dybere i blindet Forvirring. Han talte om Skridt og Forholdsregler, om Tone og Loyalitet i Huset og overfor Huset, og lagde dem paa Sinde at tage taktfuldt paa Sagen.

Altsaa spurgte de Beetle, om han stod i Forbindelse med nogen anden Laaneforretning. Beetle gik øjeblikkelig til sin Husforstander og udbad sig Forklaring paa, med hvilken Ret Harrison og Craye havde rippet op i en Sag, der allerede var afgjort mellem ham og hans Husforstander. I Retning af krænket Uskyld var der ingen Dreng, der overgik Beetle.

Saa faldt det Prout ind, at han maaske ikke havde handlet rigtigt overfor Forbryderen, der jo ikke havde stræbt at benægte eller besmykke sin Brøde. Han sendte Bud efter Harrison og Craye og bebrejdede dem meget blidt den Tone, som de havde anslaaet overfor en angrende Synder; og da de vendte tilbage til deres Studereværelse, talte de Fortvivlelsens Sprog.

Saa styrtede de sig i en hovedkulds Undersøgelse hele Huset igennem, drev de Smaa til Randen af Hysteri, og opgravede med uhyre Pomp og Parade det naturlige og uundgaaelige System af Smaalaan, der altid finder Sted mellem Smaadrenge.

„Jo, ser du, Harrison, Thornton den yngre laante mig en Penny i Løverdags, fordi jeg maatte betale den Rude, jeg havde slaaet ud; og saa gav jeg den Penny ud hos Keyte. Jeg vidste ikke, at der var noget ondt i det. Og Wray den ældre laante to Pence af mig, den Gang min Onkel sendte mig en Postanvisning paa fem Shillings — jeg hævede Pengene hos Keyte; men han betaler mig dem igen inden Ferien. Vi vidste ikke, at der var noget galt i det."

Den Slags Ting vadede de i i Timevis, men fandt ingen Aager eller noget, der nærmede sig til Beetles kolossale Renteskala. De store — det hørte nemlig ikke til Skolens Traditioner at vise Præfekterne Ærbødighed, undtagen i de tvungne Spil — bad dem kort og godt om at passe sig selv. De vilde ikke paa nogen Betingelse aflægge Vidnesbyrd. Harrison var en Idiot, og Craye var det samme; men den største af alle, sagde de, var deres Husforstander.

Naar et Hus er kommen rigtigt i Sindsoprør, vil det, hvor god dets Samvittighed end er, opløse sig i Klynger og Kliker — Smaaforsamlinger i Tusmørket, Udvalgsmøder paa Pulterkamrene og Grupper ude i Korridoren. Og naar tre ondskabsfulde Drenge lusker om fra Gruppe til Gruppe, stiller en uhyre Hemmelighedsfuldhed til Skue, udbryder: „Pas paa!" naar der ingen Forsigtighed behøves, og hvisker: „Fortæl

det ikke til nogen!" efter at have betroet Kammeraterne en eller anden Røverhistorie, som de har hittet paa i samme Øjeblik — saa kan et saadant Hus blive omgivet af en rigtig rar Atmosfære af Komplotter og Intriger.

Efter faa Dages Forløb begyndte det at gaa op for Prout, at han bevægede sig mellem stadige Baghold. Mysterier omgav ham paa alle Sider, Advarsler løb forud for hans tunge Fødder, og Feltraab hviskedes bag hans opmærksomme Ryg. M'Turk og Stilk opfandt en Mængde meningsløse og dumme Fraser — Slagord, der spredte sig over Huset som Ild i en Stubmark. Det var herlige Løjer, og det eneste praktiske Resultat af Aager-Undersøgelseskommissionens Virksomhed var, at en Dreng nu og da med uhyggelig Alvor kunde sige til en Ven: „Tror du, at der gaar meget af den Slags for sig her i Huset?" Hvortil den anden svarede: „Tja — man kan jo aldrig være forsigtig nok." Man kan tænke sig, hvilken Virkning alt dette maatte gøre paa en Husforstander med en human Samvittighed og gode Hensigter. Fremdeles holder en Mand, som oprigtigt bestræber sig for at vinde sine Disciples Agtelse, ikke af, selv om det sker i Afstand, at høre sig benævnet „Popularitets-Prout" af en mørkhudet, skulende Irlænder med en flydende Tunge. En saadan Mand kommer i Sindsbevægelse ved Rygtet om, at der bliver fortalt Historier — mærkværdige Historier — i Skumringen i Klasseværelserne af en Dreng, til hvem han ikke har Tillid; og hans Sindsro oprettes ikke en Gang af omhyggelig og kærlig Høflighed — thi Stilk behandlede Prout med den Kour-

toisi, som kloge voksne Mænd viser mod et vildført Barn.

„Tonen i Huset forekommer mig forandret — forandret til det værre," sagde Prout til Harrison og Craye. „Har I ikke lagt Mærke dertil? Jeg vil ikke et Øjeblik insinuere —"

Han insinuerede aldrig noget; men paa den anden Side gjorde han aldrig andet, og med de bedste Hensigter af Verden havde han bragt Huspræfekterne i en Tilstand, der grænsede saa nær til nervøs Ophidselse, som sunde Drenge kan komme. Og hvad der var det værste af det hele, de begyndte af og til at spekulere paa, om der ikke var noget sandt i Stilk & Co.'s ofte gentagne Erklæringer, at Prout var „en melankolsk Æsel".

„Som I vel véd, er jeg ikke den Mand, der kommer i Harnisk for hver Bagatel, jeg hører. Jeg holder det for rigtigst at lade Huset raade sig selv — med en let, ledende Haand paa Tømmerne naturligvis. Men der er en øjensynlig Mangel paa Ærbødighed — en daarligere Tone i Ting, som berører Husets Ære, en Slags Forhærdelse —"

„Aa, Prout han er en Hædersmand,
en Hædersmand, en Hædersmand,
vor Heffy er en Hædersmand — han hænger vældigt i,
fordi hans Popularitet,
aa, Popupopularitet,
hans store Popularitet — sgu ellers var forbi!"

Værelsets Dør stod paa Klem; og Sangen, baaren af en Snes klare Stemmer, lød svagt over fra et

Klasseværelse. Det var en Melodi, som de Smaa syntes om; Ordene var af Beetle.

„D e t er noget, som intet fornuftigt Menneske bryder sig om," sagde Prout med et Eddikebryggersmil. „Men I véd nok, at Halmstraa viser, hvad Vej Vinden blæser. Kan I spore det tilbage til nogen direkte Indflydelse? Jeg taler nu til jer som til Husets Ledere."

„Der er ikke Spor af Tvivl om det," svarede Harrison vredt. „Jeg véd godt, hvad De mener, Hr. Prout. Det begyndte altsammen, da Beboerne af Studereværelse Nummer fem kom ned i Klasseværelserne. Det er ingen Nytte til at lukke Øjnene for det, Craye. Du véd det ligesaa godt som jeg."

„De gør det undertiden noget vanskeligt for os," sagde Craye. „Det er mere deres Væsen end noget andet, som Harrison mener."

„Generer de jer da i Udførelsen af eders Pligter?"

„Aa nej. De ser bare til og griner — og stikker i Reglen Næsen i Sky."

„Aha," sagde Prout medfølende.

„Jeg tror, Hr. Prout," gik Craye dristigt til Bunds i Sagen, „at det vilde være en hel Del bedre, om de blev sendt tilbage til deres Studereværelse — bedre for Huset. De er lovlig gamle til at drive omkring i Klasseværelserne."

„De er yngre end Orrin og Flint og en halv Snes andre, som jeg véd."

„Jo, men det er nu alligevel en anden Sag. De har temmelig megen Indflydelse. De har et Tag paa at bringe Uorden i Tingene paa en stilfærdig Maade,

som man ikke kan faa fat paa. Eller hvis man faar det —"

„Og I mener, at det vilde være bedre, om de kom tilbage til deres eget Værelse igen?"

Harrison og Craye var absolut af den Mening. Som Harrison bagefter sagde til Craye: „De har svækket vor Myndighed. De er for store til, at man kan prygle dem; de har gjort os til Nar med denne Aagerhistorie, og vi er til Grin for Resten af Skolen. Jeg skal ind" (hvorved underforstodes „paa Sandhurst Officersskole") „til næste Semester, og de har allerede faaet bragt mig halvvejs ud af mit Arbejde med deres — deres Galskab. Hvis de kommer tilbage til deres eget Værelse, faar vi maaske en Smule Fred."

„Naa, Harrison!" M'Turk kom slentrende rundt om Hjørnet og holdt forsigtigt Øje med Synskredsen i alle mulige Retninger. „Gaar det godt med Humøret, gamle Ven? Det var Ret. Ikke forknyt! Ikke forknyt!"

„Hvad mener du?"

„Du ser en Smule tankefuld ud," sagde M'Turk. „Ja, det er et trættende Stykke Arbejde at vaage over Husets Ære, ikke sandt? A propos, har du gjort flere mærkværdige Opdagelser?"

„Nu skal jeg sige dig noget," begyndte Harrison i Haab om øjeblikkelig Belønning. „Vi har anbefalet Prout at lade jer faa jeres Værelse igen."

„I har Fanden, har I! Hvem i al Verden er *I*, at I trænger jer ind imellem os og vor Husforstander? I to optræder paa Ære meget udæskende imod os — det gør I min Sandten. Vi kan naturligvis ikke vide, i

hvor høj Grad I misbruger jeres Stilling til at skade os hos Hr. Prout; men naar I ganske koldblodigt standser mig for at fortælle mig, at I har truffet Aftaler bag vor Ryg — i al Hemmelighed — med Prout — saa — ja saa véd jeg virkelig ikke, hvad vi bør gøre."

„Det er en nederdrægtig Skam!" udbrød Craye.

„Det er det!" M'Turk havde paataget sig en uhyggelig Højtidelighed, der klædte hans lange, magre Ansigt godt. „For Satan! En Præfekt er eet og en Lærer noget andet, men det lader til, at I forener begge Dele i jeres Personer. I anbefaler dit — I anbefaler dat! *I* siger, hvordan og hvornaar vi skal faa vort Værelse igen?"

„Jamen — jamen — vi troede, at I vilde synes om det, Turkey. Det gjorde vi virkelig. I vil jo have det meget hyggeligere dér."

Harrison havde næsten Graaden i Halsen.

M'Turk vendte sig bort som for at skjule sine Følelser.

„De har givet sig!" Han styrtede ind i Pulterkamret, hvor Stilk og Beetle sad. „De kan ikke mere! De har tigget Heffy om at lade os komme tilbage til Nummer fem. De arme Bæster! De arme smaa Bæster!"

„Det er Oliegrenen," var Stilks Bemærkning. „Det er det hvide Flag, min Sandten. Ved nærmere Eftertanke tror jeg nok, at vi har gjort dem Helvede hedt."

Samme Dag lige efter The sendte Hr. Prout Bud efter dem for at sige, at hvis de foretrak at ødelægge deres Fremtid ved at forsømme deres Arbejde, blev

det udelukkende deres egen Sag. Han ønskede imidlertid, at de skulde forstaa, at deres Nærværelse i Klasseværelserne ikke kunde taales een Time længere. Han for sit personlige Vedkommende havde ikke Lyst til at tænke paa den Tid, som han maatte bruge til at udslette Sporene af deres daarlige Indflydelse. I hvor høj Grad Beetle havde søgt at nære den sletteste Side af den ungdommelige Fantasi, vilde han senere undersøge; og Beetle kunde være sikker paa, at hvis Hr. Prout traf paa sjælsfordærvende Følger --

„Følger af hvad, Hr. Prout?" udbrød Beetle, der denne Gang virkelig ikke forstod ham; og M'Turk gav ham i al Stilfærdighed et Spark paa Anklen, fordi Prout havde faaet ham til at forløbe sig.

Beetle, vedblev Husforstanderen, forstod meget godt hans Mening. Slet og kort havde deres Bane været under hans Øjne, og da han var deres endnu ubesmittede Kammerater *in loco parentis*, var det hans Pligt at tage sine Forholdsregler. Prædikenen endte med Tilbageleveringen af Nøglen til Studereværelset.

„Men hvad var det med den sletteste Side af Fantasien?" sagde Beetle paa Trappen.

„Aldrig har jeg kendt Mage til Bæst! Altid skal du undskylde dig," svarede M'Turk. „Jeg vil oprigtigt haabe, at jeg sparkede Hul paa din Ankel. Hvorfor lader du dig ogsaa overrumple af alle og enhver?"

„Blæse med Overrumplingen! Jeg maa have ærgret ham med et eller andet, som jeg ikke selv véd af. Hvis jeg bare havde haft en Anelse om det før, kunde jeg naturligvis have gjort mere ud af det. Nu er det

for sent. Det er Synd! ‚Sletteste Side'. Hvad mon han sigtede til?"

„Lige meget," sagde Stilk. „Jeg vidste, at vi kunde gøre det til et fornøjeligt lille Hus. Jeg sagde det i Forvejen, husk vel paa det — men jeg vil bande paa, at jeg ikke troede, vi kunde gøre det saa hurtigt."

* *
*

„Nej," sagde Prout meget bestemt paa Lærerværelset. „Jeg hævder, at Gillett har Uret. Ganske vist lod jeg dem faa deres Værelse tilbage —"

„Og det gjorde De med Deres bekendte Anskuelser om Snyderi?" sagde lille Hartopp blidt. „Det var da en umoralsk Gaaen paa Akkord!"

„Bi et Øjeblik," sagde Pastoren. „Jeg — vi — alle har vi vist en aldeles overvældende Diskretion i de sidste ti Dage. Men nu maa vi have at vide, hvordan det er gaaet. Tilstaa — har De kendt et eneste lykkeligt Øjeblik siden —"

„Med Hensyn til mit Hus, nej," svarede Prout. „Men De har ganske og aldeles Uret i Deres Bedømmelse af de Drenge. Af Retfærdighed mod de andre — som Selvforsvar —"

„Hm! Jeg sagde jo nok, at det vilde komme til det," mumlede Pastoren.

„— blev jeg nødt til at sende dem tilbage. Deres moralske Indflydelse var ubeskrivelig — ligefrem ubeskrivelig."

Og saa fortalte han sin Historie Stump for Stump

— begyndte med Beetles Aager og endte med Huspræfektens Anmodning.

„Beetle i Shylocks Rolle er noget nyt for mig," sagde King og undertrykte et Smil. „Jeg hørte for Resten Rygter om det —"

„Tidligere?" udbrød Prout.

„Nej, efter at De havde taget dem under Behandling; men jeg tog mig vel i Agt for at undersøge Sagen. Jeg blander mig aldrig i —"

„Jeg for mit Vedkommende," sagde Hartopp, „vilde med Fornøjelse give ham fem Shillings, hvis han kunde udregne een eneste simpel Opgave i Rentesrente uden at gøre tre grove Bommerter."

„Hvad — hvad — hvad!" stammede Mason, Mathematiklæreren, med bitter Glæde i sit Aasyn. „De er bleven narret — akkurat ligesom jeg!"

„De holdt altsaa Forhør?" Lille Hartopps Stemme overdøvede Masons, førend Prout havde opfattet Indholdet af dennes Ord.

„Drengen slog selv paa, at der gik en hel Del af den Slags for sig i Huset," svarede Prout.

„Til sligt er han en Mester," sagde Præsten. „Men med Hensyn til Husets Ære —"

„Sænkede de Niveauet i Løbet af en Uge. Jeg har kæmpet i Aaringer for at hæve det. Mine egne Huspræfekter bad og bønfaldt mig om at blive af med dem — og Drenge holder ikke af at beklage sig over hverandre. De siger, at De besidder deres Tillid, Gillett; maaske de vil fortælle Dem Historien paa en anden Maade. Hvad mig angaar, saa kan de gaa ad

Helvede til paa deres egen Manér. Jeg er led og ked af dem," sagde Prout bittert.

Men det blev Pastoren, som gik ad Helvede til med Smil om Mund, umiddelbart efter, at Nummer fems Beboere havde taget af Bordet efter en rigtig hyggelig lille „Fest" (den kostede dem to Shillings og fire Pence) og satte sig til Ro for at tage fat paa Lektielæsningen.

„Kom indenfor, Pater, kom indenfor," sagde Stilk og skød den bedste Stol frem. „Vi har kun truffet Dem i Embeds Medfør i de sidste ti Dage."

„I udstod eders Straf," svarede Pastoren. „Jeg omgaas ikke Ildgærningsmænd."

„Ja, men nu har vi faaet Oprejsning," sagde M'Turk. „Hr. Prout har ladet sig formilde."

„Der er ikke en Plet paa vort Rygte," tilføjede Beetle. „Det var en pinlig Episode, Pater, overmaade pinlig."

„Hold nu Tankerne samlede og tænk jer et Øjeblik om, *mes enfants*. Det er netop i Anledning af jeres Rygte, at jeg er kommen herop i Aften. Hvad Pokker — for at bruge et Skoleudtryk — er det, I har lavet med Hr. Prouts Hus? Det er ikke noget at le af. Han siger, at I har spoleret Tonen i Huset i den Grad, at han blev nødt til at sende jer tilbage til eders Værelse. Er det sandt?"

„Hvert Ord, Pater."

„Ikke næsvis, Turkey. Nu skal jeg sige jer noget. Jeg har mange Gange sagt jer, at ingen Drenge i hele Skolen har større Indflydelse enten til det gode eller

til det onde, end I har. I véd, at jeg ikke snakker om Ethik og Moralkodekser, thi jeg tror, at unge Menneskedyr maa være adskillige Aar ældre end I for at kunne forstaa, hvad sligt har at betyde. Men ikke desto mindre kan jeg ikke lide den Tanke, at I skulde have forført de Smaa. Ingen Afbrydelser, Beetle! Hør efter, hvad jeg har at sige. Hr. Prout har en Idé om, at du paa en eller anden Maade har indvirket fordærveligt paa vore Kammerater."

„Hr. Prout har saa mange Idéer, Pater," sagde Beetle i en træt Tone. „Hvilken er nu denne?"

„Jo, han har sagt mig, at han har hørt dig hviskende fortælle en Historie i Skumringen i Klasseværelset. Og netop som han aabnede Døren, sagde Orrin: ‚Ti stille, Beetle! Det er altfor ækelt'. Hvad siger du til det?"

„Kan De huske ‚Den belejrede By' af Fru Oliphant, som De laante mig i Fjor?" spurgte Beetle.

Pateren nikkede.

„Jeg fik Idéen fra den. Men i Stedet for en By gjorde jeg det til Skolen i taaget Vejr — belejret af Gengangere af døde Drenge, som trak Eleverne ud af deres Senge paa Sovesalen. Alle Navnene i Historien er fuldstændig virkelige. Man skal fortælle den hviskende, forstaar De — og nævne Navnene. Den kunde Orrin slet ikke lide. For Resten har ingen af dem nogensinde ladet mig fortælle den færdig. Den bliver nu ogsaa frygtelig i Slutningen."

„Men hvorfor i Alverden forklarede du ikke Hr. Prout det, i Stedet for at lade ham beholde det Indtryk —"

„Pater Sahib," sagde M'Turk, „det nytter ikke det mindste at forklare Hr. Prout noget. Har han ikke det ene Indtryk, saa har han ganske sikkert det andet."

„Og det er af de bedste Bevæggrunde. Han er *in loco parentis,*" tilføjede Stilk blidt.

„I Djævleunger!" svarede Pastoren. „Og er det Meningen, at den — den Aagerhistorie ogsaa var et af eders Husfaders Indtryk?"

„Tja — dér hjalp vi nu lidt med," sagde Stilk. „Jeg skyldte virkelig Beetle to Shillings og fire Pence — i det mindste siger Beetle, at jeg gjorde det, men det har aldrig været min Mening at betale ham. Saa kom vi op at skændes om det paa Trappen, og — og Hr. Prout kom helt tilfældigt til. Og saadan gik det til, Pater. Han betalte kontant som en Fyrste (men trak det for Resten alligevel af i mine Lommepenge), og Beetle gav ham nok saa pænt min Forskrivning. Hvad der senere skete, kender jeg ikke noget til."

„Jeg var altfor sanddru," sagde Beetle. „Det er jeg altid. Forstaar De, Pater, han havde faaet et Indtryk, og jeg burde formodentlig have korrigeret det Indtryk; men jeg kunde naturligvis ikke være fuldstændig sikker paa, at der ikke gik Pengelaaneri i Svang i hans Hus, kunde jeg vel? Jeg mente, at Huspræfekterne maaske vidste mere derom end jeg. Det burde de. De er de offentlige Skolers Palladium."

„De vidste det ogsaa — da de blev færdige," sagde M'Turk. „De er saa smukt et Par samvittighedsfulde, velmenende, hæderlige, renhjærtede Drenge, som man vel kan ønske sig at se, Pater. De satte Huset

paa den anden Ende — gjorde Harrison og Craye — og det af de bedste Bevæggrunde af Verden."

„Det sagde de.

> De sagde det højt, saa vi kunde det høre,
> de kom og raabte ind i vort Øre,"

sagde Stilk.

„Mit eget private Indtryk er, at I alle tre ufejlbarligt ender med at blive hængte," erklærede Pastoren.

„Jamen vi har jo ikke gjort noget," svarede M'Turk. „Det var hele Tiden Hr. Prout. Har De nogensinde læst om japanesiske Brydere? Min Onkel — han er i Marinen — gav mig en Gang en nydelig Bog om dem."

„Nu skal du ikke forsøge paa at skifte Æmne, Turkey."

„Det gør jeg heller ikke. Jeg vil bare give et oplysende Eksempel — ligesom i en Prædiken. Disse Brydere har et eller andet Kneb, hvorved de kan lade Modstanderen gøre hele Arbejdet. Saa gør de en lille Drejning, og saa falder han af sig selv. Det kaldes *shibbuwichi* eller *tokonoma* eller saadan noget lignende. Hr. Prout er saadan en *shibbuwicher*. Det kan vi da ikke gøre for."

„Troede De, at vi gik om og fordærvede de Smaas Sjæle?" sagde Beetle. „For det første har de ingen; og selv om de havde, saa var de saamænd fordærvede for længe siden. Jeg har selv været en af de Smaa, Pater."

„Jeg bildte mig virkelig ind, at jeg kendte eders

Misgærningers normale Rækkevidde; men naar I gør jer saa megen Ulejlighed med at ophobe Indicier mod jer selv, maa I ikke bebrejde nogen, at —"

„Vi bebrejder ikke nogen noget, Pater. Vi har ikke sagt et ondt Ord om Hr. Prout, har vi vel?" Stilk saa til de andre. „Vi elsker ham. Han har ingen Idé om, hvor vi elsker ham."

„Hm! I skjuler jeres Kærlighed overmaade godt. Har I nogensinde tænkt over, hvem det var, der oprindelig fik jer jaget ud af jeres Værelse?"

„Det var Hr. Prout, der jog os ud," sagde Stilk betydningsfuldt.

„Nej, det var saamænd mig. Det var ikke med Villie; men jeg er bange for, at noget, som jeg sagde, gav Hr. Prout det Indtryk —"

Nummer fem brast i Latter.

„Der kan De se, det er akkurat det samme med Dem, Pater," sagde M'Turk. „Han er lidt for rask til at faa Indtryk, ikke sandt? Men De maa ikke tro, at vi ikke holder af ham, for det gør vi. Der er ikke Spor af ondt i ham."

Der lød en Banken paa Døren.

„Studereværelse Nummer fem har straks at stille i Rektors Kontor," lød Foxys, Skolepedellens, Stemme.

„Oho!" sagde Pastoren. „Det forekommer mig, at nu faar visse Folk alvorlige Ubehageligheder."

„Død og Pine! Nu er Hr. Prout gaaet hen og har sladret til Rektor," udbrød Stilk. „Det er for Resten ikke ærligt Spil at trække Rektor ind i en Historie, der kun angaar Huset."

„Jeg vil anbefale en Stilebog paa — hm — paa et

trygt og sikkert Sted," sagde Pastoren uegennyttigt.

„Hæ! Han slaar over Skuldrene, og dér vilde det skralde som en Ladeport," svarede Beetle. „Farvel, Pater. Nu er vi i Fedtefadet."

Saa stod de atter for Rektor — Belial, Mammon og Lucifer. Men her havde de at gøre med en Mand, der var snildere end alle tre. Hr. Prout havde talt til ham en halv Time med tungt og sorgfuldt Hjærte; og Rektor havde set alt, hvad der var skjult for Husforstanderen.

„I har plaget Hr. Prout," sagde han eftertænksomt. „Husforstandere er ikke her for at blive plagede af Drenge mere end nødvendigt. Jeg holder ikke af at blive plaget med den Slags Ting. I plager mig. Det er en meget alvorlig Forseelse. Forstaar I?"

„Jo, Hr. Rektor."

„Se, nu har jeg i Sinde at plage jer, af personlige og private Grunde, fordi I har spildt min Tid. I er altfor store til at faa Prygl, saa jeg kommer formodentlig til at tilkendegive mit Mishag paa en anden Maade. Lad os sige, tusind Linier hver, en Uges Stuearrest og et Par Ting til af samme Slags. Altfor store til Prygl — er I ikke?"

„Nej bevares, Hr. Rektor," sagde Stilk muntert; thi en Uges Stuearrest om Sommeren er en ubehagelig Historie.

„Me-get vel. Saa vil vi gøre, hvad vi kan. Gid I vilde lade være at plage mig."

Det var et kraftigt, velrettet, ligeligt Slag med et lille Ryk; men dybest følte de den Uretfærdighed, at

han standsede for at tale mellem Slagene. Som følger:

„Blandt de — lavere Klasser vilde dette udsætte mig for at blive anklaget for — Overfald. I burde være mere taknemmelige for eders — Privilegier, end I er. Der gives en Grænse — man finder den gennem Erfaringen, Beetle — og ud over den er det aldrig sikkert at forfølge en privat Hævn, fordi — staa stille — man før eller senere kommer — i Kollision med den — højere Myndighed, som har studeret Racen. *Et ego* — kom saa, M'Turk — *in Arcadia vixi*. Der er en vis skamløs Uretfærdighed ved dette her, som burde tiltale — eders Temperament. Naa, det var det! Vil I sige til eders Husforstander, at I har faaet en officiel Dragt Stokkeprygl af mig."

„Død og Pine!" sagde M'Turk og skuttede sine Skulderblade hele Vejen ned ad Korridoren. „Det var Alvor! Tyske Bates har et forbandet sikkert Blik."

„Var det ikke snedigt af mig at bede om Klø," sagde Stilk, „i Stedet for de Strafarbejder?"

„Sludder! Kløene var tiltænkte os lige fra Begyndelsen. Jeg kender ham, naar han kniber Øjnene i," svarede Beetle. „Jeg var for Resten lige ved at tude."

„Jeg vil heller ikke sige, at jeg egentlig smilte," tilstod Stilk.

„Lad os gaa ned i Badekamret og se paa Skaden. En af os kan holde Spejlet og de andre kan skele."

Det gjorde de en halv Snes Minutter. Strimerne var meget røde og meget ensartede. Der var næsten

ikke Spor af Forskel paa dem med Hensyn til Gennemførthed, Virkningsfuldhed og en vis Tydelighed i Omridset, der kendetegner Kunstnerens Værk.

„Hvad bestiller I dernede?"

Hr. Prout stod ved den øverste Ende af Trappen til Badekamret; Støjen af deres Plasken havde hidkaldt ham.

„Vi har bare faaet Prygl af Rektor, Hr. Prout, og nu vasker vi Blodet af. Rektor sagde, at vi skulde sige Dem det. Vi vilde være komne om et Øjeblik for at melde os."

Og med dæmpet Stemme tilføjede han:

„Det var en Sejr for Heffy!"

„Aa ja, han fortjener en lille Sejr, det arme Asen," sagde M'Turk og trak sin Skjorte paa. „Han har tabt halvandet Lispund, siden vi begyndte."

„Jamen hør en Gang, hvorfor er vi ikke vrede paa Rektor? Han sagde, at det var en skamløs Uretfærdighed. Og det er det ogsaa!" sagde Beetle.

„Bril-li-ant Fyr," sagde M'Turk, men andet Svar gav han ikke.

Stilk derimod lo, indtil han maatte holde sig ved Kanten af et Badekar.

„Du er dog en mærkværdig Snegl! Hvad griner du nu af?" sagde Beetle.

„Aa, jeg tænker paa den skamløse Uretfærdighed!"

Moralreformatorerne.

Nederlaget lod sig ikke skjule. Sejren var Prouts, men de undte ham den. Ganske vist havde han overtraadt Spillets Regler ved at kalde Rektor til Hjælp, men de havde moret sig storartet.

Pastoren greb snarest mulig Lejligheden til at snakke om Sagerne. I en Skole, hvis Lærere er ugifte, og hvor deres Værelser med Villie er anbragte hist og her mellem Drengenes Studere- og Klasseværelser, kan de, om de vil, se en hel Del til Eleverne. Nummer fem havde i flere Aar forsigtig prøvet Pastoren. Han var en Gentleman i Ordets fulde Betydning. Han bankede paa et Studereværelses Dør, førend han traadte ind; han opførte sig som en Gæst og ikke som en omflakkende Bøddel; han holdt aldrig Prædikener, og han misbrugte aldrig i det officielle Liv, hvad man havde betroet ham i ledige Timer. Prout var og blev altid en utaalelig Plageaand; King kom kun som Blodhævner; selv lille Hartopp snakkede Naturhistorie og glemte sjælden sit Embede; men Pastoren var en kærkommen og elsket Gæst i Nummer fem.

Dér sad han da i deres eneste Lænestol, med en

gammel Shagpibe i Munden og Hagen i tre Folder ned over det klerikale Halstørklæde og pustede som en elskværdig Hvalfisk, mens Nummer fem drøftede Livet i Almindelighed, saaledes som det saa ud i deres Øjne, og i Særdeleshed deres sidste Sammenkomst med Rektor — i Anledning af Aagersagen.

„I vilde have uendelig godt af en Dragt Prygl een Gang om Ugen," sagde han og blinkede med Øjnene og rystede over hele Kroppen. „Og, som I siger, I havde fuldstændig Ret."

„Ja, det havde vi rigtignok, Pater! Vi kunde have bevist det, hvis han bare havde ladet os komme til Orde," svarede Stilk. „Men det gjorde han ikke. Rektor er en fiffig Fyr."

„Han forstaar jer til Bunds. Ho! ho! Naa, I anstrængte jer saamænd tilstrækkeligt for det."

„Men han er umaadeligt retfærdig. Han tærsker en ikke om Morgenen og prædiker for en om Aftenen," sagde Beetle.

„Det kan han ikke; han er Gud ske Lov ikke ordineret," sagde M'Turk.

Nummer fem nærede overmaade bestemte Anskuelser om gejstlige Rektorer og var altid oplagt til en Diskussion med deres Præst.

„Næsten alle andre Skoler har gejstlige Rektorer," sagde Pastoren stilfærdigt.

„Det er ikke godt for Drengene," svarede Stilk. „Det gør dem tvære. Det er naturligvis en anden Sag med Dem. De hører til Skolen — akkurat ligesom vi. Jeg mener almindelige Præster."

„Jeg er virkelig en ganske almindelig Præst, og Hr. Hartopp er ogsaa ordineret."

„Ja—a, men det blev han, efter at han var kommen her til Skolen. Jeg kan godt huske, da han tog til Byen for sin Eksamens Skyld. Saa det gør ingen Fortræd," svarede Beetle. „Men tænk bare, om Rektor gik hen og lod sig ordinere!"

„Hvad vilde der saa ske, Beetle?"

„Aa, Skolen vilde gaa i Stumper og Stykker i Løbet af et Aar. Det er baade sikkert og vist."

„Hvor kan du nu vide det?" smilede Pastoren.

„Nu har vi været her næsten seks Aar; der er meget faa Ting med Hensyn til Skolen, som vi ikke véd," svarede Stilk. „Om det saa er Dem, saa kom De først et halvt Aar efter mig. Jeg kan godt huske, da De i Deres første Time spurgte om vore Navne i Klassen. Hr. King, Hr. Prout, og saa naturligvis Rektor, er de eneste Lærere, som er ældre end vi — i den Henseende."

„Ja, vi har haft en Del Forandringer paa Lærerværelset."

„Hø!" gryntede Beetle. „De kom hertil, og saa tog de bort for at gifte sig. Godt, at vi blev af med dem!"

„Er vor kære Beetle ingen Ven af Ægtestanden?"

„Nej, Pater; lad nu være at le ad mig. Jeg har i Ferierne truffet Drenge, som havde gifte Husforstandere. Det er ligefrem skrækkeligt! De har Pattebørn og Ondt for Tænder og Mæslinger og den

Slags Ting lige midt ind i Skolen; og Lærernes Fruer gør Theselskaber — Theselskaber, Pater! — og inviterer Drengene til Frokost."

„Det er nu endda ikke det værste," sagde Stilk. „Men Husforstanderne lader deres Huse skøtte sig selv og overlader alting til Præfekterne. I en Skole, fortalte en Dreng mig, var der tykke, klædesbetrukne Døre og en Gang paa næsten en Fjerdingvej mellem Huset og Forstanderens Lejlighed. De kunde opføre sig akkurat, som de vilde."

„Djævlen straffer Synderne grundigt."

„Aa, lidt Sjov gør ingen Fortræd; men De véd nok, hvad vi mener, Pater. Efter nogen Tids Forløb bliver det værre og værre, og saa kommer der en stor Skandale og Spektakler, som kommer i Avisen, og en hel Del Drenge bliver vist bort fra Skolen."

„Og det er aldrig de rigtige; glem ikke det. Vil De have en Kop Kakao, Pater?" spurgte M'Turk med Kanden i Haanden.

„Nej, Tak, jeg ryger. Naa, saa det er aldrig de rigtige? Videre, Stilk."

„Og saa," vedblev Stilk, der efterhaanden talte sig varm, „siger alle Mennesker: ‚Hvem skulde have tænkt sig det? De skrækkelige Drenge! De afskyelige Unger!' Og alt det kommer efter min Mening af at have gifte Husforstandere."

„Du er en ren Daniel!"

„Jamen det er rigtigt," afbrød M'Turk. „Jeg har truffet Drenge i Ferierne, og de har fortalt mig akkurat det samme. Det ser saa uhyre smukt ud, naar ens Familie kommer — et nydeligt Hus for sig selv med

en nydelig Dame til at lede det og saa videre. Men det er slet ikke saa rart. Det tager Husforstanderne bort fra deres Arbejde, og det giver Præfekterne altfor megen Magt, og — og — det ødelægger alting. For det er jo nemlig ikke, som hvis vi var en almindelig Skole. Vi optager Affaldet fra de private Manuduktører ligesaa vel som artige smaa Drenge som Stilk dér. Det maa vi naturligvis gøre for at hævde vort Ry, og vi skaffer dem ind paa Sandhurst paa den ene eller den anden Maade, ikke sandt?"

„Sandt, o Turk. Du taler som en Bog, Turkey."

„Og derfor behøver vi ogsaa Lærere, der er anderledes end dem, de har andre Steder; er De ikke af samme Mening? Vi er ikke som andre Skoler."

„Og det fører desuden til alle Slags Tyranni, var der en, der fortalte mig," tilføjede Beetle.

„Ja, I kan unægtelig lægge Beslag paa Størsteparten af en gift Mands Tid, maa jeg indrømme." Pastoren betragtede sine Værter med et kritisk Blik. „Men har I aldrig en Følelse af, at Verden — jeg mener Lærerne — undertiden er for meget hos Jer?"

„Aa nej — i det mindste ikke om Sommeren." Stilks Blik gled med et tilfredst Udtryk henimod Vinduet. „Vort Terræn er jo temmelig stort, og de overlader os en hel Del til os selv."

„For Eksempel, her sidder jeg paa eders Værelse og er jer i høj Grad i Vejen, ikke sandt?"

„Nej, saamænd er De ej, Pater. Bliv dog endelig siddende. De maa ikke gaa. De véd, at vi er glade, naarsomhelst De kommer."

Det var umuligt at tvivle paa Oprigtigheden i de-

res Stemmer. Pastoren rødmede let af Glæde og stoppede sin Pibe igen.

„Og vi véd i Reglen, hvor Lærerne er," sagde Beetle triumferende. „Kom De maaske ikke gennem vore nederste Sovesale i Gaar Aftes Klokken over ti?"

„Jo, jeg vilde over for at ryge en Pibe hos eders Husforstander — nej, jeg gav ham ingen Indtryk — og saa skød jeg Genvej gennem eders Sovesale."

„Ja, jeg lugtede en Smule Tobaksrøg i Morges; den, De ryger, er stærkere end Hr. Prouts. Jeg vidste det jo nok," sagde Beetle og nikkede.

„Vorherre bevares!" sagde Pastoren aandsfraværende.

Det varede flere Aar, førend Beetle forstod, at dette Udbrud snarere var en Tribut til hans Naivitet end til hans Iagttagelsesevne. De lange, lyse Sovesale, uden Rullegardiner og Mellemdøre, gennemkrydsedes til alle Tider paa Natten af Lærere, som besøgte hinanden; thi Ungkarle sidder længere oppe end gifte Mænd. Det var aldrig faldet Beetle ind, at denne stadige Patrouilleren kunde have et Formaal.

„Men siden vi taler om Tyranni," begyndte Pastoren igen, „saa havde I det nok allesammen temmelig drøjt, den Gang I var Smaa, ikke sandt?"

„Vi maa have været nogle forfærdelige smaa Asener," svarede Beetle og skuede tankefuldt ud over Kløften mellem elleve og seksten. „Du store Kineser, sikke nogle Tyranner de var den Gang — Fairburn og tykke Maunsell og hele den Bande!"

„Kan I huske, den Gang Tykke kaldte os de tre blinde Mus, og tvang os til at sidde paa Skabene og

synge, mens han smed Blækhuse efter os?" sagde Stilk. „Ja, de var min Sandten Tyranner!"

„Men det er der ikke mere noget af," sagde M'Turk beroligende.

„Det tager du fejl i. Vi er allesammen tilbøjelige til at sige, at der ingenting er i Vejen, saa længe det blot ikke gaar ud over os selv. Jeg tænker undertiden paa, om det virkelig ikke eksisterer mere — Tyrannisering."

„De Smaa er frygtelige Tyranner imod hinanden indbyrdes; men de højere Klasser menes at have for travlt med Eksamenslæsning. De har andet at tænke paa," sagde Beetle.

„Hvad behager? Hvad tror De?" sagde Stilk, som havde holdt Øje med Præstens Ansigt.

„Jeg har en vis Tvivl." Saa brød han løs: „Min Sandten, af tre nogenlunde intelligente Drenge at være udmærker I jer ikke ved nogen skarp Iagttagelsesævne. Formodentlig har I haft for travlt med at gøre eders Husforstander Helvede hedt til at kunne se, hvad der foregik lige for Næsen af jer, da I i forrige Uge boede nede i Klasseværelset?"

„Hvad mener De? Jeg — jeg forsikrer Dem, vi saa ikke noget," sagde Beetle.

„Saa vil jeg raade jer til at se jer for. Naar en lille Fyr staar og klynker i en Krog, og hans Klæder hænger i Pjalter, og han aldrig bestiller noget, og han vitterligt er den mest beskidte lille ‚Korridor-Vagtpost' i hele Skolen, saa er der et eller andet galt fat et Steds."

„Det er Clewer," sagde M'Turk sagte.

„Ja, Clewer. Jeg har Fransk med ham. Det er hans første Semester, og han er næsten ligesaa fuldstændigt et Vrag, som du var, Beetle. Han er ikke særligt velbegavet af Naturen, men han har faaet Tærsk, til han næsten er Idiot."

„Aa nej. De anstiller sig dumme for at slippe fri for flere Klø," sagde Beetle. „Det kender j e g."

„Jeg har forresten aldrig virkelig set nogen slaa ham," sagde Pastoren.

„Den rigtige Slags gør det heller ikke i andres Nærværelse," svarede Beetle. „Fairburn rørte mig aldrig, naar der var nogen, der saa det."

„Det behøver du ikke at prale af, Beetle," sagde M'Turk. „Vi har allesammen været med i vore Dage."

„Jamen jeg havde det værre end nogen anden," svarede Beetle. „Hvis De har Brug for en Avtoritet i Tyrannisering, Pater, saa kom til mig. Proptrækkere — Børsteture — Nøgler — Nødder — Armvridning — Vugning — Ag Ag'er — og hele Resten."

„Ja. Jeg har Brug for jer som Avtoritet, eller rettere sagt, jeg ønsker, at I skal bruge eders Avtoritet til at sætte en Stopper for det — alle tre. "

„Kan De ikke bedre bruge Abana og Pharpar, Pater — jeg mener Harrison og Craye? De er Hr. Prouts Yndlinge," sagde M'Turk en Smule bittert. „Vi er ikke en Gang Underpræfekter."

„Jeg har tænkt over det, men paa den anden Side, da den meste Tyranniseren er slet og ret Tankeløshed —"

„Nej, paa ingen Maade, Pater," faldt M'Turk ind. „Tyranner holder af at tyrannisere. De gør det for

ramme Alvor. De opfinder det i Timerne og udøver det i Frikvartererne."

„Ja, det er lige meget. Men hvis Sagen bliver lagt i Præfekternes Hænder, laver de igen Spektakel hele Huset over. Det har I haft een Gang. Lad være med at le. Hør efter. Jeg opfordrer jer — min egen tiende Legion — til at tage jer af Sagen i al Stilfærdighed. Jeg ønsker, at lille Clewer skal være renlig og ordentligt paaklædt —"

„Jeg vil lade mig hænge, om j e g vasker ham!" hviskede Stilk.

„Ordentligt paaklædt og have Agtelse for sig selv. Hvad den anden Dreng angaar, hvem han saa er, kan I bruge eders Indflydelse" — der kom et meget verdsligt Glimt i Præstens Øje — „ganske som I selv vil, til at — til at overtale ham. Saa har jeg ikke mere at bemærke. Jeg vil overlade Sagen til jer. God Nat, *mes enfants*."

* *
*

„Ja, hvad skal vi gøre?"

Nummer fem stirrede paa hinanden.

„Lille Clewer vilde give, hvad det skulde være, for et Sted, hvor han kunde have Fred. Det kender j e g," sagde Beetle. „Hvad mener I, om vi gjorde ham til vor Kammerslave?"

„Nej!" svarede M'Turk bestemt. „Han er et beskidt lille Asen og vilde lave Svineri med alting. Og desuden skal vi ikke have noget af at spille de idi-

otiske Scener af ‚Eric'. Eller har du maaske Lyst til at spadsere rundt med Armen om hans Hals?"

„Han kunde i alt Fald bruges til at skylle Sylte-tøjsglas; og skrabe Bunden af Grødkasseroilen — den er fæl for Øjeblikket."

„Duer ikke," sagde Stilk og smækkede begge Hæle op paa Bordet med et Brag. „Kan vi bare finde den gemytlige Spøgefugl, som har tyranniseret ham, og glæde hans Sjæl, saa er Tingen i Orden. Hvorfor lagde vi dog ikke Mærke til ham, da vi var nede i Klasseværelset?"

„Maaske en hel Bande af de Smaa har slaaet sig sammen om at mule Clewer. Det gør de undertiden."

„Saa maa vi tampe samtlige lavere Klasser i vort Hus — paa Lykke og Fromme. Kom saa," sagde M'Turk.

„Tag den med Ro! Vi maa ikke spolere Forretningen ved at være altfor ivrige. Hvem det end er, er han gaaet stilfærdigt til Værks med det, ellers havde vi set ham," sagde Stilk. „Lad os gaa rundt og snuse, indtil vi er sikre i vor Sag."

De gennemsøgte Husets Klasseværelser, forvissede sig om Tilstedeværelsen af enhver yngre og ældre Kammerat, til hvem de havde Mistanke — ransagede efter Beetles Forslag Badeværelserne og Pulterkamrene, men uden Resultat. Det lod til, at alle var til Stede, undtagen Clewer.

„Det er sært!" sagde Stilk og standsede udenfor Døren til et Studereværelse. „Død og Pine!"

En spæd, klynkende Sang, blandet med Graad, lød dæmpet ud gennem den lukkede Dør.

„En Morgen smukke Kitty ad Vejen tripped hen —"

„Højere, din Satans Unge, eller jeg smider en Bog i Hovedet paa dig!"

„Hun bar en Krukke Mælk —

Nej, lad være, Campbell, du maa ikke!

Til Markedet i —"

En Bog ramte noget blødt med et Klask, og der lød Hvin.

„Det var nu aldrig faldet mig ind, at det var en, der har eget Værelse. Det forklarer, at vi ikke lagde Mærke til ham," sagde Beetle. „Sefton og Campbell er et Par temmelig drøje Fyre at tage det op med. Og desuden kan man ikke uden videre gaa ind i deres Studereværelse som i et Klasseværelse."

„Sikke nogle Slyngler!" M'Turk lyttede. „Hvad morsomt kan der være i det? Clewer er formodentlig deres Kammerslave."

„De er ikke Præfekter; det er een god Ting," sagde Stilk med sit Krigssmil. „Sefton og Campbell! Um! Campbell og Sefton! Ah! Den ene af dem er Manuduktørhvalp."

Det var to Ynglinge mellem sytten og atten med altfor tidlig udviklet Skægvækst, hvem deres Forældre i Fortvivlelse havde sendt til Skolen i det Haab, at et halvt Aars grundig Propning muligvis kunde hjælpe dem ind paa Sandhurst. Nominelt hørte de til Hr. Prouts Hus, men stod i Virkeligheden under Rektors umiddelbare Opsyn; og da han vaagede nøje over aldrig at udnævne fremmede Drenge til Præ-

fekter, betragtede de sig som forurettede. Sefton havde tilbragt tre Maaneder i London hos en Manuduktør, og hans Historier om hans Oplevelser dér tabte ikke ved at fortælles. Campbell, som havde megen Smag med Hensyn til Klæder, samt besad en flydende Tunge og et rigt Ordforraad, fulgte Seftons Eksempel i at se overlegent ned paa Resten af Verden. De var her nu paa andet Halvaar, og Skolen, der var vant til, hvad der i dens uhøflige Sprog kaldtes „Manuduktørhvalpe", havde behandlet dem med en noget irriterende Tilbageholdenhed. Men deres Kindskæg — Sefton var Ejer af en virkelig Barberkniv — og Overskæg var unægteligt imponerende.

„Skal vi gaa ind og overtale dem?" spurgte M'Turk. „Jeg har aldrig haft synderligt at gøre med dem, men jeg tør vædde paa, at Campbell er en Kujon."

„Næh! Det vilde være *oratio directa*," sagde Stilk og rystede paa Hovedet. „Jeg holder mere af *oratio obliqua*. Og desuden, saa vilde vor moralske Indflydelse jo ikke faa noget at sige. Tænk paa det!"

„Sludder! Hvad vil du da gøre?" spurgte Beetle og gik ind i Klasseværelse Nummer ni, der laa ved Siden af Studereværelset.

„Jeg?" Der gled et Skær af Kamplyst over Stilks Ansigt. „Aa, jeg vil slaa en Sludder af med dem. Hold nu din Mund et Øjeblik!"

Han stak Hænderne i Lommerne, stirrede ud af Vinduet ud over Havet og fløjtede mellem Tænderne. Saa begyndte hans ene Fod at stampe i Gulvet; hans ene Skulder løftede sig; han drejede sig om og be-

gyndte en kort, hurtig Hopsa — Stilks sædvanlige Krigsdans, naar han lagde Planer. Tre Gange dansede han igennem det tomme Værelse med sammenbidte Læber og udspilede Næsebor, svajende og svansende. Saa gjorde han Holdt foran den tavse Beetle og gav ham et Par blide Nødder i Hovedet. Beetle bøjede sig under Slagene. M'Turk havde slaaet Hænderne om det ene Knæ og rokkede frem og tilbage. De kunde høre Clewer hyle, som om hans Hjærte skulde briste.

„Beetle skal være Offeret," sagde Stilk endelig. „Det gør mig ondt for dig, Beetle. Kan I huske Galtons ‚Kunsten at rejse'" (en af Klasserne havde studeret dette interessante Værk) „og Kiddet, hvis Brægen æggede Tigeren?"

„Føj for Pokker!" sagde Beetle uroligt. Det var ikke første Gang, at han gjorde Tjeneste som Offer. „Kan du ikke klare dig uden mig?"

„Nej, jeg er bange for det, kære Beetle. Du skal tyranniseres af Turkey og mig. Jo mere du hyler, desto bedre naturligvis. Turkey, gaa hen og hug en Stok og en Stump Reb et eller andet Sted, saa binder vi ham som Lokkemad — à la Galton. Kan I huske, den Gang ‚Misse' Fairburn lod os holde Hanekamp uden Sko paa og med sammenbundne Knæ?"

„Jamen det gjorde forbandet ondt."

„Ja, begribeligvis gjorde det det. Hvor du er begavset, Beetle! Nu skal Turkey sparke dig rundt i hele Stuen. Husk vel paa, at vi har haft et stort Skænderi, og at jeg har narret jer til dette her. Giv mig dit Lommetørklæde."

Saa blev Beetle bunden sammen til en Hanekamp; en Stok blev stukken ind mellem Albuer og Knæhaser, Hænder og Fødder bundne, og desuden blev hans Knæ snærede sammen med et Reb. I denne Stilling fik han et Puf af Stilk og trillede sidelæns om paa Gulvet, saa at han blev helt tilstøvet.

„Pur op i hans Haar, Turkey. Sæt du dig nu ned, ‚Kiddets Brægen ægger Tigeren'. I to er saa lynende gale paa mig, at I ikke gør andet end at bande. Husk vel paa det. Jeg vil sætte Liv i jer med en Stok. Du skal flæbe, Beetle."

„Javel! Nu kommer jeg straks," svarede Beetle.

„Begynd saa — og husk paa Kiddets Brægen."

„Hold Mund, I Asener! Lad mig komme op! I har næsten snæret mine Ben over. I er dog et Par nederdrægtige Bøller! Hold nu op. Det er slet ikke Spøg!"

Beetles Protest var med Hensyn til Tonen et komplet Kunstværk.

„Paa ham, Turkey! Spark ham! Vælt ham! Myrd ham! Du skal ikke være saa fejg, Beetle, dit Bæst. Giv ham et Spark til, Turkey."

„Han flæber ikke rigtigt. Tril rundt, Beetle, eller jeg sparker dig ind over Kamingitteret," brølede M'Turk.

De gjorde et frygteligt Spektakel, og Maddingen lokkede deres Bytte til.

„Hov! Hvad er det for et Hallo?"

Sefton og Campbell traadte ind. De fandt Beetle liggende paa Siden med Hovedet paa Kamingitteret og tudbrølende, mens M'Turk prikkede ham i Ryggen med sine Tæer.

„Det er bare Beetle," forklarede Stilk. „Han lader, som om han var kommen til Fortræd. Jeg kan ikke faa Turkey til at kile rigtigt løs paa ham."

Sefton sparkede øjeblikkeligt begge Drengene, og hans Ansigt straalede.

„Det er godt, nu skal jeg tage mig af dem. Sæt jer over Ende og gaa paa, I to. Giv mig Stokken, saa skal jeg sætte Liv i dem. Det er sgu Sjov! Kom her, Campbell, lad os give dem en Omgang."

Men nu vendte M'Turk sig til Stilk og gav ham mange onde Ord.

„Du sagde, at du ogsaa vilde være med til Hanekampen, Stilk. Kom nu!"

„Saa meget desto større Idiot er du, at du troede mig!" hylede Stilk.

„Har I været oppe at skændes?" spurgte Campbell.

„Skændes?" svarede Stilk. „Pyt! Jeg er bare i Færd med at opdrage dem. Forstaar du dig paa Hanekamp, Seffy?"

„Om jeg gør? Hos Maclagan, den Manuduktør, jeg læste med i London, plejede vi at holde Hanekamp i Dagligstuen, og lille Maclagan turde ikke sige et Muk. Men dér blev vi naturligvis betragtede som voksne Mennesker. Om jeg forstaar mig paa det? Det skal jeg vise dig."

„Lad mig komme op," stønnede Beetle, idet Stilk satte sig paa hans Skulder.

„Hold Mund, din tykke Grinebider. Du skal slaas med Seffy."

„Han slaar mig ihjæl!"

„Aa, slæb dem ind paa vort Værelse," sagde Campbell. „Dér har vi det saa rart fredeligt. Saa vil jeg slaas med Turkey. Dette er sgu bedre end lille Clewer."

„Javel! Jeg foreslaar, at de tager Skoene af og vi beholder vore paa," sagde Sefton fornøjet, og de to blev smidte paa Studereværelsets Gulv. Stilk trillede dem om bag en Lænestol.

„Nu vil jeg binde jer to og lede hele Tyrefægtningen," sagde han. „Død og Plage, sikke nogle Haandled, du har, Seffy! De er altfor tykke til et Lommetørklæde; du skulde vel ikke have et Reb — af dem, som man bruger til at binde om Kufferter?"

„Der ligger en hel Del henne i Krogen dér," svarede Sefton. „Skynd dig lidt! Hold op med den Flæben, dit Asen, Beetle. Det bliver et gemytligt Felttog. De Tabende skal synge for de Vindende — synge Oder til Ære for Sejrherren. Du bilder dig jo ind, at du er et Digterbæst, ikke sandt, Beetle? Du kan tro, jeg skal digte dig."

Han vrikkede sig i Stilling ved Siden af Campbell.

Hurtigt og behændigt blev Stokkene stukne ind i de naturlige Øskener og Haandleddene bundne sammen med godt strakte Kuffertreb; imidlertid leverede M'Turk, bunden, forraadt, men veltalende, et Akkompagnement af Fornærmelser henne bagved Stolen.

Stilk skød Campbell og Sefton til Side og gik over til sine Forbundsfæller; paa Vejen laasede han Døren af.

„Se, nu er det hele i Orden," sagde han i en ganske anden Tone.

„Hvad Satan?“ begyndte Sefton. Beetles Krokodillegraad var hørt op; M'Turk var kommen paa Benene og smilede. Ved fælles Hjælp bandt de Fjendens Knæ og Ankler endnu strammere.

Stilk satte sig i Lænestolen og betragtede Scenen med sit blideste Smil. Et Menneske, der er bundet sammen til en Hanekamp, er vistnok det hjælpeløseste Væsen i Verden.

„Kiddets Brægen ægger Tigeren. Aa, I kolossale Idioter!“

Han lagde sig bagover og lo, til han ikke kunde mere. Ofrene forstod endnu ikke rigtigt Situationen.

„Vi vil give jer den dejligste Dragt Prygl, I nogensinde i jert unge Liv har faaet, naar vi kommer op!“ buldrede Sefton paa Gulvet. „I vil le i en anden Toneart, førend vi bliver færdige med jer. Hvad i hede Helvede skal dette her betyde?“

„Det skal du ret straks faa at se,“ svarede M'Turk. „Men lad være at bande saadan. Hvad vi ønsker at vide er, hvorfor I to store Svinebæster har tyranniseret Clewer?“

„Det rager ikke jer!“

„Hvorfor tyranniserede I Clewer?“

Spørgsmaalet blev gentaget med utaalelig Udholdenhed af dem alle tre, een for een. De forstod deres Gerning.

„Fordi vi havde Lyst,“ lød Svaret endelig. „Lad os komme op.“

Selv nu forstod de ikke, hvad der ventede dem.

„Godt, saa vil vi nu tyrannisere jer, fordi vi har Lyst. Vi vil vise jer akkurat samme Retfærdighed,

som I har vist Clewer. Han kunde ikke staa sig mod jer. I kan ikke staa jer mod os. Pudsigt nok, ikke sandt?"

„Kan vi ikke? Ja, bi du bare, saa skal du se."

„Ja, der ser man," sagde Beetle eftertænksomt. „Det viser, at I aldrig før er blevne taget ordentlig under Behandling. Offentlig Afbankning er den rene Fornøjelse i Sammenligning. Jeg tør holde en Shilling paa, at I vil græde og love, hvad det skal være."

„Nu skal jeg sige dig noget, lille Beetle: vi slaar dig halvt fordærvet, naar vi kommer op. Det vil jeg i alt Fald love dig."

„Ja, nu bliver I først slaaet halvt fordærvede. Har I givet Clewer Nødder?"

„Har I givet Clewer Nødder?" gentog M'Turk. Ved den tyvende Gentagelse — ingen Dreng kan udholde den Tortur, som bestaar i et eneste, uafladeligt Spørgsmaal, og dette er netop Tyranniseringens Kvintessens — kom Tilstaaelsen.

„Ja, vi har. Gid Fanden havde jer!"

„Saa vil vi give jer Nødder."

Og Nødder fik de, af den rigtig gode, gamle Slags. Det var ikke nogen Bagatel; selve „Misse" Fairburn fra de gamle Dage kunde ikke have gjort det bedre.

„Har I givet Clewer Børsteture?"

Denne Gang blev Spørgsmaalet hurtigere besvaret, og de fik en Børstetur paa fem Minutter efter Stilks Uhr. De var saa stramt bundne, at de ikke en Gang kunde vride sig. Der anvendes ingen Børste til en Børstetur.

„Har I givet Clewer Nøglen?"

„Nej, vi har ikke. Jeg forsikrer jer!“ svarede Campbell, der trillede sig rundt af Smærte.

„Saa vil vi give jer den, for at I kan prøve, hvordan det vilde have smagt, hvis I havde.“

Den Tortur, der kaldes Nøglen — og til hvilken der slet ikke anvendes nogen Nøgle — gør nederdrægtigt ondt. De maatte udholde den i flere Minutter, og de brugte et Sprog, som nødvendiggjorde Anbringelsen af Knevler.

„Har I givet Clewer Proptrækkere?“

„Ja. Aa, gid Pokker havde jer, I Idioter! Slip os, I Bøller!“

De fik Proptrækkere, og Proptrækkertorturen — som slet ikke har noget at gøre med Proptrækkere — er endnu pinligere end Nøglens Tortur.

Den methodiske og stiltiende Maade, hvorpaa Angrebene blev foretagne, tog paa Nerverne. Mellem hver ny Tortur kom den ubønhørlige, bedøvende Regn af Spørgsmaal, og naar de ikke svarede klart og bestemt, blev isabellafarvede Lommetørklæder stukne ind i Munden paa dem.

„Er det nu alt, hvad I har gjort ved Clewer? Tag Knevlen ud, Turkey, og lad dem svare.“

„Ja, det forsikrer jeg jer. Aa, I myrder os, Stilk!“ udbrød Campbell.

„Ak-ku-rat det samme, som Clewer sagde til jer. Jeg hørte det selv. Nu skal vi vise jer, hvad vi forstaar ved rigtig Tyrannisering. Der er en Ting, jeg ikke kan lide ved dig, Sefton, og det er, at du kommer her til Skolen med dine høje Flipper og Lakstøvler og tror, at du kan lære os noget i Retning af

Tyrannisering. Tror du virkelig, at du kan lære os noget i Retning af Tyrannisering? Tag Knevlen ud og lad ham svare."

„Nej!" lød Svaret i en rasende Tone.

„Han siger Nej. Vug ham i Søvn. Campbell kan se til."

Der skal tre Drenge og to Bokserhandsker til at vugge en Dreng i Søvn. Denne Operation svarer ligesaa lidt som de foregaaende til sit Navn. Sefton blev „vugget", indtil Øjnene stod stive i Hovedet paa ham, og han gispede og stønnede efter Vejret, svimmel og eiendig.

„Vorherre bevares!" sagde Campbell rædselslagen i sin Krog og blev bleg.

„Sæt ham bort," sagde Stilk. „Træk Campbell frem. Se, dette her er Tyrannisering. Aa, det er sandt! Hør, Campbell, hvorfor tyranniserede I Clewer? Tag hans Knevel ud og lad ham svare."

„Jeg — jeg véd ikke. Aa, lad mig være? Jeg lover, at jeg ikke vil hævne mig. Men I maa ikke ‚vugge' mig!"

„‚Kiddets Brægen ægger Tigeren'. Han siger, at han véd ikke. Sæt ham over Ende, Beetle. Giv mig Handsken og stik Knevlen ind."

I Tavshed blev Campbell „vugget" fire og tredsindstyve Gange.

„Jeg tror, jeg dør!" gispede han.

„Han siger, at han dør. Sæt ham bort. Naa, Sefton! Aa, det er sandt! Sefton, hvorfor tyranniserede I Clewer?"

Svaret lader sig ikke gengive paa Tryk; men det

bragte ikke den svageste Rødme op i Stilks dunede Kind.

„Gør ham til en Ag Ag, Turkey!"

Og til en Ag Ag blev han straks gjort. Det var næsten atten Aars dyrekøbt Erfaring, som blev stillet til hans Disposition, men det lod ikke til, at han satte Pris derpaa.

„Han siger, at vi er Slyngler. Sæt ham bort. Naa, Campbell! Aa, det er sandt! Hør, Campbell, hvorfor tyranniserede I Clewer?"

Saa kom Taarerne — hede Taarer; Bønner om Naade og krybende Løfter om Fred. Hvis bare de vilde holde op med Pinslerne, vilde Campbell aldrig løfte en Haand imod dem. Spørgsmaalene begyndte igen — til Akkompagnement af hvasse overtalende Midler.

„Det lader til, at det gør ondt paa dig, Campbell. Gør det ondt?"

„Ja. Frygteligt!"

„Han siger, at det gør ondt. Gi'er du dig?"

„Ja, ja! Det forsikrer jeg. Aa, hold op!"

„Han siger, at han gi'er sig. Er du ydmyg?"

„Ja!"

„Han siger, at han er ydmyg. Er du Satans ydmyg?"

„Ja!"

„Han siger, at han er Satans ydmyg. Vil du tyrannisere Clewer mere?"

„Nej. Ne—e—ej!"

„Han siger, at han ikke vil tyrannisere Clewer. Og heller ingen anden?"

„Nej. Det lover jeg!"

„Og heller ingen anden. Men saa de Prygl, som du og Sefton vilde give os?"

„Jeg vil ikke! Jeg vil ikke! Det lover jeg!"

„Han siger, at han ikke vil prygle os. Anser du dig selv for at have mindste Forstand paa Tyrannisering?"

„Nej, jeg gør ikke!"

„Han siger, at han ikke har mindste Forstand paa Tyrannisering. Har vi ikke lært dig en hel Del?"

„Jo — jo!"

„Han siger, at vi har lært ham en hel Del. Er du ikke taknemmelig?"

„Jo!"

„Han siger, at han er taknemmelig. Sæt ham bort. Aa, det er sandt! Hør, Campbell, hvorfor tyranniserede du Clewer?"

Han græd paany; hans Nerver var helt ødelagte.

„Fordi jeg var en Tyran. Det er formodentlig det, du vil have mig til at sige?"

„Han siger, at han er en Tyran. Det har han Ret i. Sæt ham hen i Krogen. Saa kan Campbell slippe. Naa, Sefton!"

„Djævle! Satansunger!"

Dette og meget mere raabte Sefton, mens behændige Knæ puffede ham henover Tæppet.

„‚Kiddets Brægen ægger Tigeren'. Nu vil vi gøre dig smuk. Hvor gemmer han sit Barbertøj?"

Campbell fortalte dem det.

„Beetle, hent noget Vand. Turkey, lav Sæbeskum. Vi vil barbere dig, Seffy, saa du gør klogest i

at ligge rigtig stille, for at vi ikke skal komme til at skære dig. Jeg har aldrig før barberet nogen."

„Nej, lad være! Lad være! Aa, I maa endelig ikke!"

„Naa, saa du begynder at blive høflig, hvad. Jeg vil bare tage det ene pæne lille Kindskæg af —"

„Jeg — jeg vil slutte Fred, hvis I vil lade være. Jeg lover, at jeg skal lade være at prygle jer, naar jeg kommer op!"

„Og saa Halvdelen af det Overskæg, som vi er saa stolte af. Han siger, at han vil lade være at prygle os. Er det ikke pænt af ham?"

M'Turk lo over den forniklede Sæbekop og anbragte Seftons Hoved mellem Stilks Knæ, der holdt fast som en Skruestikke.

„Stop lidt," sagde Beetle, „du kan ikke barbere lange Haar. Du maa først klippe hele Overskægget kort og saa skrabe ham."

„Jeg gider virkelig ikke give mig til at lede efter en Saks. Kan vi ikke bruge en Tændstik? Smid Tændstikæsken herover. Han er et Svin, forstaar du, saa vi kan gerne svide Børsterne af ham. Lig stille!"

Han strøg en Tændstik, men standsede igen.

„Men jeg vil egentlig kun tage det halve af."

„Det kan godt lade sig arrangere," svarede Beetle og svang Barberkosten. „Nu sæber jeg det ind til midt paa — saadan, ser du, og saa kan du svide Resten af."

Det ungdommelige, første Overskægs fine Haar blussede op indtil Sæbeskumsstriben midt paa Læben, og Stilk gned de brændte Stubbe væk med sin Tom-

melfinger. Det var ikke nogen synderlig varsom Barbering, men den opfyldte tilfulde sit Formaal.

„Og saa Kindskægget paa den anden Side. Vend ham om!"

Ved Hjælp af Tændstik og Barberkniv blev det ogsaa fjærnet.

„Giv ham hans Barberspejl. Tag Knevlen ud. Det kunde more mig at høre, hvad han vil sige."

Men der kom ikke et Ord. Sefton stirrede med Rædsel og Fortvivlelse paa Ødelæggelsens Vederstyggelighed, og to store Taarer rullede ned ad hans Kinder.

„Aa, det er sandt! Hør, Sefton, hvorfor tyranniserede I Clewer?"

„Lad mig være i Fred! Aa, I forbandede Tyranner, lad mig være i Fred! Har jeg ikke faaet nok!"

„Han siger, at vi skal lade ham være i Fred," sagde M'Turk.

„Han siger, at vi er Tyranner, og saa har vi ikke en Gang begyndt endnu," sagde Beetle. „Du er utaknemmelig, Seffy. Gud bevares, sikken et Fugleskræmsel du er bleven!"

„Han siger, at han har faaet nok," sagde Stilk. „Det tager han fejl i!"

„Til Værket, til Værket!" sang M'Turk og svang en Stok. „Kom saa, Narcissus. Gaa ikke hen og forelsk dig i dit eget Spejlbillede!"

„Lad ham nu have Fred," sagde Campbell i sin Krog. „Han flæber ogsaa."

Sefton græd som en tolv Aars Dreng af Smærte, Skam, saaret Forfængelighed og fuldstændig Hjælpeløshed.

„Slut Fred, Sefton, hører du? Du kan ikke staa dig mod disse Satans Unger —"

„Ikke grov, sødeste Campbell," sagde M'Turk, „ellers faar du mere!"

„Jamen I e r virkelig nogle Sataner," svarede Campbell.

„Hvad? Fordi vi har tyranniseret jer en Smule — ligesom I har gjort ved Clewer! Hvor længe har I moret jer med ham?" spurgte Stilk. „Hele Semestret?"

„Vi har da ikke tærsket ham hele Tiden."

„I har gjort det, naar I kunde faa Fingre i ham," sagde Beetle, som sad med korslagte Ben paa Gulvet og fra Tid til anden lod sin Stok falde tværs over Seftons Vrist. „Tror I ikke, jeg véd det?"

„Jeg — det kan gerne være, at vi gjorde det."

„Og I gjorde, hvad I kunde for at faa Fingre i ham. Tror I ikke, jeg véd det? Fordi han var et nederdrægtigt lille Asen, ikke sandt? Tror I ikke, jeg véd det? Men ser I, nu er det jer, der er nederdrægtige Asener, og nu faar I, hvad han fik — fordi han var et Asen. Ene og alene fordi vi har Lyst."

„Vi har aldrig tyranniseret ham rigtigt — saadan som I har gjort ved os."

„Hæ!" svarede Beetle. „Man tyranniserer aldrig rigtigt — det gjorde ‚Misse' Fairburn heller ikke. Man giver dem bare et Par Lussinger. Det siger man selv. Man banker bare Sjælen ud af Kroppen paa dem, saa at de gaar op paa Pulterkammeret og flæber. Eller gemmer deres Hovede i en Overfrakke og flæber. Skriver hjem tre Gange om Dagen — ja, din

Slyngel, det har jeg gjort — og beder om at blive taget ud af Skolen. Nej, Campbell, du er aldrig bleven tyranniseret grundigt. Jeg er ked af, at du har bedt om Fred."

„Det er jeg saamænd ikke!" svarede Campbell, der var Humorist paa sin Vis. „Pas paa, du slaar jo Sefton ihjæl!"

I sin Ophidselse havde Beetle brugt Stokken uden at tænke over, hvor haardt han slog til, og Sefton brølede nu om Naade.

„Og du!" udbrød Beetle og drejede sig om imod ham. „Du er heller aldrig bleven tyranniseret. Hvor har du været, førend du kom hertil?"

„Jeg — jeg havde en Huslærer."

„Hæ! Det kunde jeg næsten tænke mig. Du har aldrig i dit Liv flæbet. Men nu flæber du, min Sandten. Flæber du ikke?"

„Kan du ikke se det, dit blinde Asen?"

Sefton faldt om paa Siden, mens Taarernes Spor dannede Furer i det indtørrede Sæbeskum. Svup! faldt Stokken paa hans stramme Bagdel.

„Naa, saa jeg er blind," sagde Beetle, „og et Asen? Hold Bøtte, Stilk. Jeg vil slaa en lille Passiar af med vor Ven, paa ‚Misse' Fairburns Manér. Jeg tror, at jeg godt kan se. Kan jeg ikke se, Sefton?"

„Det gør Effekt," sagde M'Turk, som betragtede Stokkens Arbejde. „Du gør klogest i at sige, at han kan se, Seffy."

„Ja — ja, du kan! Jeg forsikrer, at du kan!" hylede Sefton, tvungen af stærke Argumenter.

„Har jeg ikke et Par dejlige Øjne?"

Stokken hævede sig og faldt uafbrudt under hele denne Katekisation.

„Jo."

„Blide og nøddebrune, ikke sandt?"

„Jo — jo!"

„Din Løgnhals! De er himmelblaa. Er de ikke himmelblaa?"

„Jo — jo!"

„Du véd jo ikke, hvad du selv mener, fra det ene Minut til det andet. Det maa du lære — det maa du lære."

„Det er svært, saa du er arrig," sagde Stilk. „Tag det med Ro, Beetle."

„Saadan er jeg selv bleven behandlet," svarede Beetle. „Saa skulde vi snakke lidt om, at du kaldte mig et Asen."

„Hold op — hold op!" skreg Sefton. „Lad os slutte Fred! Jeg gi'er mig! Lad mig være! Jeg er færdig! Jeg kan ikke holde det ud!"

„Hø! Netop som vi begyndte at komme i Gang," brummede M'Turk. „De lod ikke Clewer slippe, det er jeg vis paa."

„Tilstaa — bed om Forladelse — skynd dig!" kommanderede Stilk.

Liggende paa Gulvet overgav Sefton sig paa Naade og Unaade, endnu mere krybende end Campbell. Han vilde aldrig mere røre nogen. Han vilde være skikkelig alle sine Livsens Dage.

„Vi kommer vel til at tage imod Fredstilbuddet?" sagde Stilk. „Ja, saa er det godt, Sefton. Du gi'er dig? Meget vel. Hold saa Mund, Beetle! Men før-

end vi lader jer komme op, vil du og Campbell være saa venlige at synge ‚Kitty fra Coleraine' — ligesom Clewer maatte gøre."

„Det er ikke ærligt Spil," indvendte Campbell. „Vi har jo overgivet os."

„Javist har I det. Og nu gør I, hvad vi siger til jer — akkurat ligesom Clewer maatte. Hvis I ikke havde overgivet jer, vilde I være blevne rigtigt tyranniserede. Men da I har overgivet jer — er du med, Seffy? — skal I synge Oder til Ære for Sejrherrerne. Skynd jer nu lidt!"

De kastede sig mageligt hver paa sin Stol. Campbell og Sefton saa paa hinanden, og da ingen af dem fandt nogen Trøst i den andens Ansigt, istemte de „Kitty fra Coleraine".

„Elendigt sunget," bemærkede Stilk, da den ynkelige Klagesang var forbi. „Hvis I ikke havde overgivet jer, vilde det have været vor smærtelige Pligt at smide Bøger i Hovedet paa jer, fordi I sang falsk. Naa, kom saa."

Han befriede dem for deres Baand, men det varede flere Minutter, førend de kunde rejse sig. Campbell var den første, der kom paa Benene med et usikkert Smil. Sefton vaklede hen til Bordet og begravede Hovedet i Armene, mens en Hulken gennemrystede ham. Der var ikke Spor af Kamplyst i nogen af dem — kun Forbløffelse, Forknythed og Skamfuldhed.

„Ka —kan han ikke faa Lov til at barbere sig før Thetid?" sagde Campbell. „Klokken ringer først om ti Minutter."

Stilk rystede paa Hovedet. Det var hans Mening at eskortere den halvt barberede Sefton ned til The.

M'Turk gabede i sin Stol, og Beetle tørrede sit Ansigt. De var alle tre drivvaade af Ophidselse og Anstrængelse.

„Hvis jeg vidste, hvordan jeg skulde bære mig ad, vilde jeg Pinedød holde en Moralprædiken for jer," sagde Stilk strængt.

„Nej, lad nu være med at prædike; de har overgivet sig," sagde M'Turk.

„Den Slags moralske Overtalelser er noget trættende."

„Indser I ikke, hvor overbærende vi har været? Vi kunde have kaldt Clewer ind for at se paa jer," sagde Stilk. „Tigerens Brægen ægger Kiddet. Men det gjorde vi ikke. Vi behøver kun at fortælle denne Historie til et Par af Drengene her i Skolen, saa bliver I grint ud, hvor I saa viser jer. Jeres Liv vil ikke være værdt at leve. Men det har vi heller ikke i Sinde at gøre. Vi holder os udelukkende til moralske Overtalelser, Campbell; saa hvis du eller Seffy ikke sladrer om dette her, er der heller ingen andre, der gør det."

„Du er Pinedød en Knop," svarede Campbell. „Jeg har vel nok egentlig baaret mig ad som et Bæst imod Clewer."

„Det saa ud til det," sagde Stilk. „Men jeg tror ikke, at Seffy behøver at komme ned i Spisesalen med det skeløjede Skæg. De Smaa vilde ikke have godt af at se ham. Han maa gærne barbere sig. Er du ikke taknemmelig, Sefton?"

Hovedet løftedes ikke. Sefton sov dybt.

„Det var sært," sagde M'Turk, da der lød en Blanding af Snorken og Hulken. „Jeg vilde nærmest kalde det uforskammet; eller maaske han bare stiller sig saadan an."

„Nej, han gør ikke," svarede Beetle. „Naar ‚Misse' Fairburn havde muntret sig med mig en Times Tid, plejede jeg undertiden lige paa Stedet at falde i Søvn paa en Bænk. Det arme Asen! Men han kaldte mig jo rigtignok et Digterbæst."

„Naa, kom saa."

Og med lavere Stemme tilføjede Stilk:

„Farvel, Campbell. Husk paa, hvis I ikke siger noget, er der heller ingen andre, der gør det."

Der skulde være opført en Krigsdans, men alle tre var saa dødtrætte, at de næsten faldt i Søvn over Thekopperne og sov paa deres Værelse lige til Lektielæsningstid.

* *
*

„Et højst mærkværdigt Brev. Er a l l e Forældre uhelbredelige Idioter? Hvad mener De om det?" sagde Rektor og rakte Pastoren otte tætskrevne Sider.

„‚Sin Moders eneste Søn, og hun var Enke'. Den Slags er altid de værste at komme tilrette med."

Pastoren læste med fremskudte Læber.

„Hvis Halvdelen af disse Beskyldninger er sande, maatte han jo være paa Sygestuen; men han befinder sig tværtimod modbydeligt vel. Ganske vist har han taget Skægget af. Det har jeg lagt Mærke til."

„Tvungen dertil, som hans Moder fremhæver. Hvor henrivende! Hvor sundt!"

„Det er ikke Dem, der er nødt til at svare hende. Det hænder ikke ofte, at jeg ikke véd, hvad der sker i Skolen; men dette gaar over min Horisont."

„Hvis De spørger mig til Raads, vil jeg sige: De skal ikke søge at forsone hende. Naar man er nødt til at tage imod Manuduktørhvalpe —"

„Han var fuldstændig rask i Morges, da jeg læste en Ekstratime med ham," sagde Rektor aandsfraværende. „Opførte sig oven i Købet ualmindelig velopdragent."

„— saa opdrager de enten Skolen, eller ogsaa, som i dette Tilfælde, opdrager Skolen dem. Jeg foretrækker vore egne Methoder," sluttede Præsten.

„Tror De, det har været det?" Rektor trak det ene Øjenbryn i Vejret.

„Det er jeg sikker paa! Og intet kan undskylde, at han har forsøgt paa at give Skolen et daarligt Ry."

„Det er den Fremgangsmaade, jeg agter at følge overfor ham," svarede Rektor.

Avgurerne blinkede ad hinanden.

* *
*

Nogle Dage efter aflagde Pastoren Besøg i Nummer fem.

„Hvorfor har vi ikke set Dem saa længe, Pater?" sagde de.

„Jeg har holdt Øje med Tider og Stunder og Be-

givenheder og Mænd — og Drenge," svarede han. „Jeg er tilfreds med min tiende Legion. Jeg gør den min Kompliment. Clewer kastede Papirskugler dyppede i Blæk rundt i Klassen i Morges i Stedet for at passe sine Ting. For Øjeblikket er han i Færd med de halvhundrede Linier, som han blev idømt for — uhørt Frækhed."

„Det kan De ikke bebrejde os," sagde Beetle. „De sagde selv, at vi skulde fjærne det — æh — Tryk, der hvilede paa ham. Men saadan er det altid med de Smaa."

„Jeg har set Drenge, som var fem Aar ældre end han, kaste med Papirskugler, Beetle. En saadan har jeg idømt to hundrede Linier — for ikke ret lang Tid siden. Og nu jeg kommer til at tænke paa det, blev de Linier nogensinde afleverede?"

„Blev de, Turkey?" sagde Beetle uden at rødme.

„Synes De ikke, at Clewer ser lidt renere ud, Pater?" afbrød Stilk.

„Vi er nogle storartede Moralreformatorer," sagde M'Turk.

„Det var Stilk, der hittede paa det altsammen; men Sjov var det," sagde Beetle.

„Jeg har lagt Mærke til Moralreformen paa adskillige Steder. Sagde jeg jer ikke, at I havde mere Indflydelse end hvilkesomhelst andre Drenge i Skolen, hvis blot I vilde benytte den?"

„Den er lidt trættende, naar den skal benyttes hyppigt — vor moralske Overtalelsesævne. Og desuden, ser De, saa bliver Resultatet kun, at Clewer bliver næsvis."

„Jeg tænkte ikke paa Clewer, Stilk; jeg tænkte paa — de andre."

„Aa, vi tog saamænd ikke meget Hensyn til de andre," sagde M'Turk. „Gjorde vi vel?"

„Men det gjorde j e g — lige fra Begyndelsen af."

„De vidste altsaa —?"

En Røgsky blev pustet nedad.

„Drenge opdrager hinanden, hedder det sig, mere end vi kan eller tør. Hvis jeg havde anvendt Halvdelen af den moralske Overtalelse, som I maaske og maaske ikke har brugt —"

„Med de bedste Bevæggrunde af Verden. Glem ikke vore fromme Bevæggrunde, Pater," indskød M'Turk.

„— saa vilde jeg formodentlig for Øjeblikket hensmægte mine Dage i Bideford Arrest, ikke sandt? Naa, for at citere, hvad Rektor en Gang sagde i en lille Sag, som vi er blevne enige om at glemme, det forekommer mig at være en skamløs Uretfærdighed ..... Hvad ler I af, I Forbryderspirer? Er det ikke sandt, hvad jeg siger? Jeg vil ikke sidde her og blive udlet. Jeg kiggede kun indenfor i denne Syndens Hule for at høre, om der var nogen, der havde Lyst til at gaa med ned til et Bad udenfor Revet. Men nu ser jeg, at I ikke vil."

„Om vi vil! Stop bare et Øjeblik, Pater Sahib, til vi faar fat i vore Haandklæder, saa *sommes-nous avec vous!*"

Lektielæsning.

„*Qui procul hinc* — saadan det staar
paa Heltegrave langt herfra —
qui ante diem periit,
sed miles, sed pro patria".

Newbolt.

Paaskesemesteret var kun en Maaned gammelt, da Stettson den ældre, en af de skolesøgende Disciple, fik Difteritis, og Rektor blev meget vred. Han udstedte Bestemmelser om nye og snævrere Grænser for Drengenes Udflugter fra Skolen — Smitten var nemlig bleven sporet til en fjærntliggende Gaard — paalagde Præfekterne paa det strængeste at tampe alle, der overskred Grænserne, og lovede Ekstraopmærksomheder fra sin egen Haand. Man kunde ikke bruge for stærke Ord om Stettson den ældre (han var for Øjeblikket indespærret i sin Moders Hus) fordi han havde sænket Skolens Sundhedsniveau. Det sagde Rektor selv nede i Gymnastiksalen efter Morgenandagten. Og saa skrev han et Par hundrede Breve til ligesaa mange ængstelige Forældre og Værger og bød Skolen fortsætte sit Arbejde. Sygdommen bredte sig ikke; men en Aften kørte en Gig frem for Rektors Dør, og næste Morgen var Rektor borte og havde overdraget Ledelsen af det hele til Hr. King

som ældste Husforstander. Rektor tog jævnligt til London, og Skolen troede fuldt og fast, at han gjorde det for at bestikke Embedsmænd til at give ham de første Korrekturer paa Eksamensopgaverne til Officersskolens Optagelsesprøve. Men denne Gang varede hans Fraværelse usædvanligt længe.

„Fiffig gammel Fyr!" sagde Stilk til sine Forbundsfæller en regnfuld Eftermiddag i Studereværelset. „Han er formodentlig gaaet paa Sold og er saa bleven sat i Brummen under falsk Navn."

„Hvorfor?" gik Beetle lystigt ind paa denne Bagvaskelse.

„Fyrretyve Shillings eller en Maaneds simpelt Fængsel for at sparke en Varieté-Udsmider paa Skinnebenene. Bates slaar altid til Søren, naar han kommer til Byen. Jeg vilde for Resten ønske, at han var hjemme igen. Jeg er led og ked af Kings 'Svøber og Skorpioner' og Foredrag om Aanden i de offentlige Skoler — uh! — og Videnskabelighed!"

„Middelklassens grove og materielle Brutalitet — de læser kun for Karakterernes Skyld. Ikke en eneste virkelig videnskabeligt anlagt Person i hele Skolen," citerede M'Turk tankefuldt, mens han borede Huller i Kamingesimsen med en gloende Ildrage.

„Det er en temmelig tarvelig Maade at tilbringe en Eftermiddag paa. Og saa stinker det oven i Købet. Lad os gaa ud og ryge. Her skal I se et Traktement."

Stilk holdt en lang indisk Cerut i Vejret.

„Den huggede jeg fra min Gamle i sidste Ferie. Jeg er for Resten ikke rigtigt vel ved den; den er kra-

batere end en Pibe. Lad os ryge den som i et Krigsraad, lad den gaa paa Omgang, forstaar I. Vi kan lægge os bagved den gamle Harve paa Vejen til Abegaarden."

„Det er udenfor Grænserne. Og dem bliver der holdt forbandet strikst over nu for Tiden. Og saa kommer vi desuden til at raabe paa Ulrik." Beetle snusede kritisk til Cerutten. „Det er en rigtig Stinkadores Friluftianas."

„Kan gærne være, at du kommer til det, men jeg gør det ikke. Hvad siger du, Turkey?"

„Tja — det kan vi jo ligesaa gærne."

„Saa tag din Hue. Der er to Stemmer mod een, Beetle. Herut med dig!"

De fik Øje paa en Gruppe Drenge ved Opslagstavlen ude i Gangen, og lille Foxy, Skolepedellen, iblandt dem.

„Formodentlig flere Indskrænkninger af Grænserne," sagde Stilk. „Hov, Foxibus, hvem bærer De Sorg for?"

Foxy bar en bred Stribe Flor omkring Armen.

„Han stod ved mit gamle Regiment," svarede Foxy og nikkede henimod Opslagstavlen, hvor et Avisudklip var fæstet med en Tegnestift mellem Navneopraabslisterne.

„Død og Pine!" sagde Stilk og tog Huen af, mens han læste. „Det er gamle Duncan — Duncan Fedesvin — som er falden ved Kotal et eller andet. ‚Mens han samlede sine Folk med fremragende Tapperhed'. Ja naturligvis. ‚Liget blev reddet'. Det var heldigt. Undertiden lemlæster de Ligene, ikke sandt, Foxy?"

„Frygteligt," svarede Pedellen kort.

„Stakkels gamle Fedesvin! Jeg hørte endnu til de Smaa, den Gang han gik ud af Skolen. Hvor mange er det nu af vore, Foxy?"

„Hr. Duncan, han er den niende. Da han kom hertil, var han ikke større end lille Grey den tredie. Og saa mit gamle Regiment. Ja, Hr. Corkran, det bliver hidtil ni af vore Elever."

Drengene gik ud i Regnen og traskede hurtigt af Sted.

„Gad vide, hvilke Fornemmelser man har ved det — ved at blive skudt og saa videre," sagde Stilk, mens de sjaskede gennem en Hulvej. „Hvor var det, det skete, Beetle?"

„Aa, et eller andet Sted ovre i Indien. Dér er jo altid Spektakler. Men hør nu, Stilk, hvad Fornøjelse kan vi have af at sidde under en Hæk og brække os? Det er væmmelig koldt, og det er væmmeligt vaadt, og vi bliver ganske sikkert opdagede."

„Hold Bøtte! Har du nogensinde oplevet, at din Onkel Stilk har bragt dig i Fedtefadet?"

Ligesom mange andre Hærførere dvælede Stilk aldrig ved Fortidens Nederlag.

De banede sig Vej gennem en dryppende Hæk, kom ind paa en Mark fuld af pjaskvaade Jordklumper og satte sig paa en rusten Harve. Cerutten brændte og spruttede af Salpeter. De røg forsigtigt af den og rakte den til hinanden mellem Tommel- og Pegefinger.

„Det er sgu godt, vi ikke har een hver, ikke sandt?" sagde Stilk med sammenbidte Tænder og gøs. Til Bevis paa, at han mente, hvad han sagde, udgød han et Øjeblik efter hele sit Indre for dem, og de fulgte hans Eksempel ...

„Det sagde jeg dig jo," stønnede Beetle og svedte sejge Draaber. „Aa, Stilk, hvor du dog er et Fæ!"

„*Je me brecque, tu te brecques, il se brecque. Nous nous brecquons!*"

M'Turk afleverede sit Bidrag og laa hjælpeløs paa det kolde Jærn.

„Der er noget i Vejen med den forbandede Tingest. Hør, Beetle, du har vel ikke spildt Blæk paa den?"

Men Beetle var ikke i Stand til at svare. Slatne og tomme laa de tværs over Harven, hvis Rust tegnede røde Firkanter paa deres Regnfrakker, mens Stumpen af Cerutten, som de havde opgivet, laa og røg lige for deres meget kolde Næser. Og saa — uden at de havde hørt noget — stod selve Rektor foran dem — Rektor, som mentes at være i London for at bestikke Eksaminatorer — Rektor, fantastisk paaklædt i gammelt Tøj og lavpullet Filthat!

„Aha!" sagde han og strøg sit Overskæg. „Meget godt. Jeg kunde have tænkt mig, hvem det var. I gaar hjem til Skolen, hilser Hr. King fra mig og anmoder ham om at give jer en ekstra speciel Dragt Prygl. Saa skriver I mig fem hundrede Linier. Jeg kommer tilbage i Morgen. Fem hundrede Linier, som afleveres i Morgen Klokken fem. Endvidere har I en Uges Husarrest. For Tiden er det ikke rigtigt heldigt at gaa udenfor de tilladte Grænser. Ekstra speciel, glem ikke det."

Han forsvandt gennem Hækken ligesaa lydløst, som han var kommen. Der lød en Mumlen af Kvindestemmer i den dybe Hulvej.

„Aa, dit tyske Bæst," sagde M'Turk, da Stemmerne døde bort. „Stilk, det er din Skyld altsammen, din Idiot."

„Myrd ham! Myrd ham!" gispede Beetle.

„Jeg ka—ka—kan ikke. Jeg skal knække mig igen ... ... Det bryder jeg mig nu endda ikke om, men King vil juble forfærdeligt. Ekstra speciel, uha uha!"

Stilk svarede ikke — ikke en Gang med en Undskyldning. De gik tilbage til Skolen og fik det, som de var blevne sendt hjem efter. Det var en stor Nydelse for King, thi paa Grund af deres Alder var Drengene fritagne for Prygl af ham undtagen efter særlig Ordre. Heldigvis var han ingen Mester i den ædle Kunst.

„Sælsomt, hvor Attraaen overgaar Opfyldelsen," bemærkede Beetle uærbødigt med et Citat af et shakespearesk Skuespil, som de læste i det Semester. De gik op paa deres Værelse og gav sig i Lag med Strafarbejdet.

„Det har du fuldstændig Ret i, Beetle," sagde Stilk i en silkeblød og forsonlig Tone. „Se, hvis Rektor havde sendt os til en Præfekt, vilde vi have faaet en Omgang, som vi kunde huske."

„Hør nu en Gang," begyndte M'Turk koldt men giftigt, „vi har ikke i Sinde at klø dig for denne Historie, for den er altfor slem til at kunne sones med Klø; men vi vil bede dig huske paa, at du er sat i Ban, Stilk. Du er slet og ret et Fæ."

„Hvor skulde jeg kunne vide, at Rektor vilde tage

os ved Vingebenet? Og hvad bestilte han i de skrækkelige Klæder?"

„Prøv nu bare ikke paa at smutte fra det," brummede Beetle strængt.

„Aa, det var jo Stettson den ældres Skyld altsammen. Hvis han ikke var gaaet hen og havde faaet Difteritis, vilde det ikke være hændt. Men synes I egentlig ikke, at det var temmelig løjerligt — at Rektor løb paa os paa den Manér?"

„Hold Mund! Du er færdig!" sagde Beetle. „Vi har hugget Sporerne af dine elendige Hæle. Vi har vendt dit Skjold med Spidsen i Vejret, og jeg synes ikke, du skulde have Lov til at lave Skandale i den første Maaneds Tid."

„Aa, hold nu op med at prædike for mig. Jeg vil —"

„Holde op? Men — men vi har jo faaet en Uges Husarrest!" næsten hylede M'Turk, overvældet af Situationens Pinagtighed. „Klø af King, fem hundrede Linier, p l u s Husarrest. Stilk, din Svinepels, venter du, at vi skal kysse dig for det?"

„Hold nu op med det Vrøvl et Øjeblik. Jeg vil gærne se at hitte ud af, hvordan det gik til, at Rektor var, hvor han var."

„Det har du jo gjort. Du traf ham i bedste Velgaaende. Traf ham i Færd med at gøre Kur til Stettson den ældres Moder. Det var hende ude paa Vejen — jeg kunde kende hendes Stemme. Og saadan gik det til, at vi fik Ordre til at stille til Klø i Paahør af en skolesøgende Drengs Moder. En ranglet gammel

Enke oven i Købet," sagde M'Turk. „Er der mere, du ønsker at hitte ud af?"

„Ja, det er nu lige meget. Jeg skal Pinedød nok gengælde ham det en Gang," brummede Stilk.

„Ja, det er der gode Udsigter til," svarede M'Turk. „Ekstra speciel, en Uges Husarrest og fem hundrede . . . . . og saa vil du oven i Købet gøre Spektakler! Hjælp mig at kværke ham, Beetle!" Thi Stilk havde kastet sin Vergil efter dem.

Rektor kom hjem næste Dag uden at sige, hvor han havde været, og fandt de fem hundrede Linier ventende paa sig og Skoletugten en Smule slappet under Hr. Kings Regimente. Hr. King havde atter og atter holdt Foredrag for Drengene med mange forskellige velklingende Udtryk om Aanden i de offentlige Skoler og gamle Lærdomssæders Traditioner; thi han lod aldrig nogen god Lejlighed gaa fra sig. Men naar undtages, at han i halvtredie hundrede unge Hjærter havde vakt et levende Had til alle andre Skoler, havde han kun opnaaet lidt — saa lidt, at da han to Dage efter Rektors Hjemkomst tilfældigvis traf Stilk & Co. (der til Trods for Husarresten altid kunde hitte paa noget at fordrive Tiden med) i Færd med at spille Marmor i Korridoren, sagde han, at det overraskede ham ikke — overraskede ham ikke i mindste Maade. Det var, hvad han havde ventet sig af Personer paa deres moralske Standpunkt.

„Jamen Marmor er ikke forbudt, Hr. King. Det er et overmaade interessant Spil," sagde Beetle, hvis Knæ var hvide af Kalk og Støv. Saa fik han to hun-

drede Linier for Uforskammethed og desuden Ordre til at henvende sig til den nærmeste Præfekt og bede om Dom og Eksekution.

Følgende Ord veksledes bag Flints Studereværelses lukkede Dør; Flint var paa den Tid Lederen af Skolens Sport:

„Hør, Flint, King har sendt mig til dig, fordi jeg spillede Marmor ude i Korridoren."

„Hvad tror han, det kommer mig ved?" lød Svaret.

„Det véd jeg ikke." Beetle grinede ondskabsfuldt. „Hvad skal jeg svare ham. Han er temmelig gal i Hovedet."

„Hvis Rektor hænger et Opslag op i Korridoren om, at Marmor er forbudt, saa kan jeg gøre noget; men jeg kan ikke tage mig af det i Følge en Husforstanders Melding. Det véd han ligesaa godt som jeg."

Indholdet af dette Orakelsvar overbragte Beetle King uden i mindste Maade at gøre det behageligere, og King skyndte sig at opsøge Flint.

Nu havde Flint været halvottende Aar i Skolen, naar man medregner et halvt Aar, som han havde tilbragt hos en Manuduktør i London, og fra hvem han, lidende af Hjemvé, var vendt tilbage til Rektor for at faa den sidste Politur i Officersskolen. Der var en fire, fem andre i ældste Klasse, som havde gennemgaaet omtrent den samme Mølle, for ikke at tale om nogle Drenge, som andre Skoler havde bortvist paa Grund af en vis Overlegenhed, og hvem Rektor havde faaet sat meget ordentlig Façon paa. Det var i det

hele taget en sjette Klasse, som man maatte tage med Fløjelshandsker paa, og det fik King at mærke.

„Maa jeg spørge, om det er din Hensigt at tillade den Slags gemene Spil lige udenfor dit Studereværelse, Flint? I saa Fald kan jeg kun sige —"

Han sagde en hel Del, og Flint lyttede høfligt til.

„Ja, Hr. King, hvis Rektor anser det for rigtigt at sammenkalde et Præfektmøde, er det vor Pligt at tage Sagen op til Behandling. Men det er Skolens Tradition, at Præfekterne ikke kan foretage sig noget i Sager, der angaar hele Skolen, uden direkte Ordre fra Rektor."

Der blev sagt overmaade meget endnu, og begge Parter blev en Smule hidsige.

Efter The fortalte Flint Begivenheden til en uofficiel Forsamling af Præfekter paa hans Værelse.

„Dette her har han samlet sammen til i en hel Uge, og nu har han faaet det. I véd ligesaa godt som jeg, at hvis han ikke havde holdt alle de Vrøvletaler til os, som han har, vilde den lille Satan til Beetle aldrig være faldet paa at spille Marmor."

„Det véd vi godt," svarede Perowne, „men det er ikke det, det drejer sig om. Efter hvad Flint siger, har King brugt Udtryk om Præfekterne, som retfærdiggør en alvorlig Skandale. Manuduktøraffald, sjuskevorne Lømler — var det ikke saadan? Nu er det umuligt for Præfekter —"

„Vrøvl," sagde Flint. „King er den bedste Lærer i klassiske Sprog, vi vel kunde faa; og det vilde ikke

være pænt at plage Rektor med Spektakler. Han sidder allerede til op over Ørene i Ekstratimer og Forberedelser til Officersskolen. Og desuden, som jeg sagde til King, vi er ikke nogen offentlig Skole. Vi ejes af et Aktieselskab, som betaler sine fire Procent. Min Fader er Aktionær."

„Hvad kommer det Sagen ved?" spurgte Venner, en rødhaaret ung Fyr paa nitten Aar.

„Jo, det forekommer mig, at vi bare vilde volde os selv Ubehageligheder. Vi skal enten ind i Hæren eller ogsaa — ud af Skolen, ikke sandt? King er ansat af Bestyrelsen til at undervise os. Alt det øvrige er noget Sludder. Er I med?"

Det var muligvis i Følelsen af, at der var en Smule Torden i Luften, at Rektor gik med sin Eftermiddagscigar til Flints Værelse; men han begyndte saa ofte Eftermiddagen i en Præfekts Værelse, at ingen havde nogen Mistanke, da han kom slentrende ind efter den høflige Banken paa Døren, som Etiketten udkrævede.

„Et Præfektmøde?" Det ene kloge Øjenbryn trak sig i Vejret.

„Nej, ikke saadan ligefrem, Hr. Rektor; men vi sidder og taler om Tingene. Vil De ikke sætte Dem i Lænestolen?"

„Tak. I er nogle overdaadige unge Mennesker, er I."

Han lod sig falde ned i Flints store, magelige Lænestol og dampede en Stund i Tavshed.

„Ja, siden I allesammen er her, kan jeg ligesaa gærne tilstaa, at jeg kommer som den stumme Slave med Buestrængen."

De unge Ansigter blev alvorlige. Den Frase betød, at nogle af dem maatte opgive al Sport og klemme paa med Ekstratimer. Det betød maaske fremtidigt Held i Sandhurst; men for Øjeblikket var det Ødelæggelse for Senior-Fodboldtholdet.

„Ja, jeg kommer efter mit Skaalpund Kød. Jeg burde egentlig have pillet jer ud før Exeterkampen; men det er vor hellige Pligt at slaa Exeter."

„Er de gamle Drenges Kamp ikke ogsaa hellig?" spurgte Perowne. Kampen med de gamle Drenge — de forhenværende Elever — var Paaskesemesterets store Begivenhed.

„Lad os haabe, at de ikke har trænet ordentligt. Men saa var det Listen. For det første maa jeg have Flint. Det er Geometrien, det kniber med; jeg kommer til at gennemgaa nogle af Læresætningerne med dig. Perowne, ekstra Tegning. Dawson gaar til Hr. King for at læse Latin, og Venner til mig med sit Tysk. Har jeg gjort Seniorholdet megen Fortræd?"

Han smilede elskværdigt.

„Ruineret det, er jeg bange for," svarede Flint. „Kan vi ikke faa Lov til at slippe til Slutningen af Semesteret?"

„Umuligt. Det vil blive vanskeligt nok at komme ind paa Sandhurst i Aar."

„Og al den Umage gør man sig, bare for at blive hugget sønder og sammen af de nederdrægtige Afghanere," sagde Dawson. „Man skulde ikke tro, at der vilde være saa meget Kappestrid om det, skulde man vel?"

„Aa, det er for Resten sandt — Crandall kom-

mer herned med de gamle Drenge. Jeg har indbudt tyve af dem, men der kommer ikke flere, end at det bliver et svagt Hold. Jeg véd for Resten ikke, om han vil due til noget; han fik nogle alvorlige Knubs, da han bjærgede stakkels Duncans Lig."

„Er det Crandall den ældre — ham i Artilleriet?" spurgte Perowne.

„Nej, den yngre — ‚Bolsche-Crandall' — han staar ved et indfødt Infanteriregiment. Han er vist næsten før din Tid, Perowne."

„Aviserne nævnede ham ikke. Vi læste naturligvis om Fedesvin. Hvad gjorde Crandall?"

„Her har jeg en indisk Avis, som hans Moder sendte mig. Det var et temmelig — krabat, tror jeg, I kalder det — Stykke Arbejde. Skal jeg læse det for jer?"

Rektor forstod at læse højt. Da han var færdig med den kvart Spalte smaa Typer, takkede de ham alle høfligt.

„En Ære for den gamle Skole!" sagde Perowne. „Men det var sørgeligt, at han ikke kom i rette Tid til at frelse Fedesvin. Det er ni af vore i de sidste tre Aar, ikke sandt?"

„Jo . . . . . Og det er netop fem Aar siden, at jeg tog Duncan bort fra Sporten og gav ham Ekstratimer," sagde Rektor. „Apropos, til hvem vil du overdrage Ledelsen af Skolens Sport, Flint?"

„Har endnu ikke tænkt over det. Hvem vilde De anbefale, Hr. Rektor?"

„Nej Tak. Jeg har af og til hørt nogen hviske bag min Ryg, at tyske Bates er en fiffig Fyr, men han

har ikke i Sinde at tage det Ansvar paa sig at udnævne en ny Sportsleder. Det maa I afgøre mellem jer selv indbyrdes. God Nat."

„Og det er den Mand," sagde Flint, da Døren var lukket, „hvem I vil plage med saadan noget Tøseskolesludder!"

„Det var bare noget, jeg bildte dig ind," svarede Perowne hastigt. „Du gaar saa let i Tøjet, Flint."

„Naa, lige meget med det. Rektor har slaaet Seniorholdet i Mas, og vi maa samle Stumperne sammen, ellers faar de gamle Drenge en altfor let Sejr. Lad os forfremme Juniorholdet. Der er Masser af Talent hos dem, og vi har Tid nok til at sætte Politur paa det, inden Slaget skal staa."

Sagen blev fremstillet for Skolen saa indtrængende, at selv Stiik og M'Turk, der ellers udgav sig for at foragte Fodboldt, deltog med Alvor i et Spil. De blev øjeblikkeligt forfremmede, inden deres Iver havde faaet Tid til at kølnes, og deres nye Værdighed udkrævede, at de i det mindste bar nogen Dyd til Skue. Der blev arbejdet med Holdet mindst fire Dage om Ugen, og Skolen skuede forhaabningsfuldt ud i Fremtiden.

I Semesterets sidste Uge begyndte de gamle Drenge at komme, og den Velkomst, de fik, var nøje afvejet efter deres Fortjenester. Officerselever fra Sandhurst og Woolwich, som først havde forladt Skolen for et Aar siden, men var umaadeligt storsnudede, hilstes med et muntert: „Hov! Hvordan ser der saa ud paa Anstalten?" fra deres gamle Stuekammerater. Militsløjtnanter blev høfligere behandlede, men det

blev dog stadig underforstaaet, at de ikke netop var af den rette Kaliber. Frafaldne, som ikke havde kunnet komme ind i Hæren, men var blevne noget paa et Kontor eller i en Bank, blev modtagne for gammelt Bekendtskabs Skyld, men der blev aldeles ikke gjort videre Stads af dem. Men da de rigtige Løjtnanter, virkelige Officerer og Gentlemen, som havde været ude paa alle Kanter af Jordkloden og tilbage igen og derfor ikke var storsnudede — da de kom paa Scenen og slentrede omkring sammen med Rektor, da delte Skolen sig til højre og venstre og dannede Espalier i beundrende Tavshed. Og da en af dem greb fat i Flint, i selve Sportslederen, og udbrød: „Vorherre bevares, hvad skal det betyde, at du vokser saadan? Du var jo en lillebitte Hvalp, da jeg forlod Skolen!" — saa kunde man ligefrem se de Glorier, som omgav Flint, De spadserede frem og tilbage i Korridoren med den lille, rødhaarede Skolepedel og fortalte Nyheder om gamle Regimenter; de foer ind i Klasseværelser og indsnusede den velkendte Lugt af Blæk og Hvidtekalk; de fandt Nevøer og Fætre i de lavere Klasser og skænkede dem kolossale Rigdomme; eller de trængte ind i Gymnastiksalen og fik Foxy til at vise dem, hvad de nuværende Elever kunde præstere.

Men hovedsagelig talte de med Rektor, som var Skriftefader og Formynder for dem alle; thi hvad de i deres tankeløse Ungdom havde raabt, fik de Beviser paa i deres lige saa tankeløse Manddom — nemlig, at „tyske Bates var en fiffig Fyr". Det unge Blod, der havde rodet sig ind i en Historie med en Konditordatter i Plymouth; den mere erfarne, der havde

faaet en lille Arv, men ikke stolede paa Sagførere; den ærgærrige, der var standset ved en Skillevej og helst vilde slaa ind paa den, der kunde føre ham videst; den ødsle, hvem Aagerkarlen forfulgte; den hovmodige, der var kommen paa Kant med sine Kolleger i Regimentet — alle kom de med deres Bekymringer til Rektor; og i et Sprog, der slet ikke passede for Smaadrenges Øren, viste Chiron dem en stilfærdig og sikker Udvej i den ene eller den anden Retning. Og derfor overfyldte de hans Hus, røg hans Cigarer og drak hans Skaal, akkurat som de havde drukket den hele Jorden over, naar to eller tre fra den gamle Skole var trufne sammen.

„Bliv bare ved at ryge hele Tiden," sagde Rektor. „Jo mere I er ude af Træning, desto bedre for os. Jeg har ødelagt vort Seniorhold med Ekstratimer."

„Jamen vi er et herligt Hold. Har De sagt dem, at vi maa have en Stedfortræder, selv om Crandall kan spille?" spurgte en Ingeniørløjtnant, som var dekoreret for god Tjeneste.

„Han skrev til mig, at han vilde spille med, saa han kan ikke være bleven haardt saaret. Han kommer i Morgen tidlig."

„Det er Crandall den yngre, som reddede stakkels Duncans Lig?"

Rektor nikkede.

„Hvor vil De gøre af ham? Vi har allerede jaget Dem fra Hus og Hjem, Rektor Sahib," sagde en Ritmester ved de bengalske Lansenerer, der havde faaet Orlov og var taget hjem.

„Jeg er bange for, at han kommer til at ligge paa sin gamle Sovesal. I véd, at det er et Privilegium, som gamle Drenge kan gøre Krav paa. Ja, jeg tror, at lille Crandall den yngre kommer til at sove deroppe en Gang igen."

„Bates Sahib" — en Artilleriløjtnant lagde en kraftig Arm om Rektors Hals — „De har en Ræv bag Øret. Tilstaa! Jeg kender det Blink i Øjet."

„Kan du ikke begribe det, din Odder?" afbrød en Sømineingeniør. „Crandall skal op paa Sovesalen som et Stykke Anskuelsesundervisning, for den moralske Virknings Skyld og saa videre. Er det ikke rigtigt, Rektor Sahib?"

„Jo, det er. Du er altfor klog, Purvis. Det tampede jeg dig for i 1879."

„Det gjorde De, og det er min private Mening, at De havde smurt Spanskrøret ind med Kridt for at kunne ramme paa samme Sted hver Gang."

„N-nej. Men jeg har et meget sikkert Øje. Det er maaske det, der har givet dig den urigtige Opfattelse."

Og dermed var Sluseportene aabnede for flere Erindringer, og alle gav sig til at fortælle Historier fra deres Skoledage.

Da den forhenværende Crandall den yngre — Løjtnant R. Crandall i et almindeligt indisk Regiment — ankom fra Exeter om Morgenen den Dag, da Kampen skulde staa, blev han modtaget med Hurraer langs hele Skolens Façade, thi Præfekterne havde genfortalt Indholdet af, hvad Rektor havde læst for dem paa Flints Værelse. Da Prouts Hus hørte, at han vilde gøre Krav paa sin Rettighed som gammel

Elev til at sove en Nat paa deres Sovesal, løb Beetle ind i Kings Hus ved Siden af og opførte en offentlig Jubeldans op og ned i Fjendens store Klasseværelse, hvorefter han forsvandt i en Sky af Blækhuse.

„Hvor gider du tage Notits af de Hvalpe," sagde Stilk, der optraadte som Stedfortræder i de gamle Drenges Hold og kroede sig i sort Jerseyskjorte, hvide Knæbukser og sorte Strømper. „Jeg talte med Ham oppe paa Sovesalen, mens han klædte sig om. Trak hans Uldtrøje ned for ham. Han har en Mængde Ar tværs over Armene — nogle uhyggelige røde nogle. Han vil fortælle os om det i Aften. Jeg bad ham om det, mens jeg snørede hans Støvler."

„Naa, du er sgu ikke forknyt," sagde Beetle misundeligt.

„Det røg ud af mig, inden jeg vidste af det. Men han blev ikke en Smule vred. Han er en mageløs Fyr. Og jeg skal Pinedød spille, saa godt jeg kan. Sig det til Turkey!"

Den Fodboldtskamps Teknik tilhører de svundne Dage. Der var hvasse og langvarige Skærmydsler; der blev sparket direkte og kraftigt; og rundt om Slagsmaalet stod Skolen og raabte: „Ned med Hovedet og gaa paa!" Henimod Slutningen af Spillet tabte alle enhver Sømmelighedsfølelse, og skolesøgende Drenges Mødre, der stod tæt ved Snoren, hørte et Sprog, som ikke kendtes i Skolens officielle Meddelelser. Det gik ganske vist ikke saa vidt, at nogen maatte bæres bort fra Slagmarken, men begge Parter var dog glade, da Spillet var forbi, og Beetle hjalp Stilk og M'Turk Overfrakkerne paa. De to var stødt

sammen midt i Virvarret af Ben og havde, som Stilk sagde, „gjort hinanden stolt af hinanden". Mens de humpede stift af Sted bagved deres Hold — Stedfortrædere regnes ikke for voksne Menneskers Ligemænd — kom de forbi en Ponyvogn tæt ved Muren, og en hæs Stemme raabte:

„Godt spillet! Godt spillet, min Sandten!"

Det var Stettson den ældre, blegnæbbet og huløjet, der havde banet sig Vej til Kamppladsen under Eskorte af en utaalmodig Kusk.

„Er det dig, Stettson?" sagde Stilk og standsede. „Er det sikkert at komme i Nærheden af dig?"

„Ja, nu er jeg rask igen. Jeg har ikke maattet komme ud før, men jeg vilde med til Kampen. Din Mund ser noget hoven ud."

„Turkey kom tilfældigvis uheldigvis med Villie til at træde paa den. Naa, det glæder mig, at du har det bedre, thi vi skylder dig et og andet. Du og dine Membraner bragte os i et nydeligt Fedtefad, min unge Ven."

„Jeg hørte om det," svarede Drengen grinende. „Rektor fortalte mig det."

„Hvad Pokker! Hvornaar?"

„Aa, kom nu op med til Skolen. Mit Skinneben bliver helt stift, hvis vi bliver staaende her og sludrer."

„Hold Mund, Turkey. Dette her maa jeg hitte ud af. Naa?"

„Han boede hjemme hos os, ligesaa længe jeg var syg."

„Hvorfor det? Hvor kunde det falde ham ind at

forsømme Skolen paa den Manér? Vi troede, han var i London."

„Jo, jeg var vild, forstaar du, og de siger, at jeg blev ved med at kalde paa ham."

„Nej, sikken en Frækhed! Du, som ikke er andet end en skolesøgende Elev!"

„Han kom alligevel, og vi kan godt sige, at han frelste mit Liv. En Nat var min Hals helt tilstoppet — jeg var lige ved at kvæles, sagde Doktoren — og saa stak de et Rør eller saadan noget ned i den, og Rektor sugede Stadsen ud."

„Uha! Jeg vil lade mig hænge, om j e g havde gjort det!"

„Han burde have faaet Difteritis selv, sagde Doktoren. Derfor blev han hjemme hos os i Stedet for at tage tilbage til Skolen. Jeg vilde være kvalt inden tyve Minutter, siger Doktoren."

Her piskede Kusken, som havde sine Ordrer, paa Hesten og havde nær kørt de tre Venner over.

„Død og Plage!" sagde Beetle. „Det er noget nær heroisk."

„Noget nær!" M'Turk satte sit Knæ i Krydset paa ham og sendte ham som en Kanonkugle over mod Stilk, der puffede ham tilbage. „Du fortjener at hænges!"

„Og Rektor fortjener Tapperhedsmedaillen," tilføjede Stilk. „Han kunde jo være baade død og begravet nu. Men det er han ikke. Ho! Ho! Han smuttede gennem Hækken saa kvik som en Drossel. Ekstra speciel, fem hundrede Linier, og en Uges Husarrest — med den største Ro af Verden!"

„Jeg har læst saadan noget lignende i en Bog," sagde Beetle. „Gud Fader bevares, sikken et Menneske! Tænk bare!"

„Jeg tænker," svarede M'Turk; og han udstødte et vildt irsk Hyl, der fik Fodboldtholdet til at vende sig om.

„Hold din dumme Mund," sagde Stilk og dansede af Utaalmodighed. „Lad din Onkel Stilk om det, saa skal han nok bringe Rektor i Knibe. Hvis du siger et Ord, Beetle, før jeg giver dig Lov, saa slaar jeg dig ihjæl, det sværger jeg. *Habeo rectorum apud os alæ.* Jeg har ham ved Vingebenet! Sæt bare et Ansigt op, som om der ingenting var hændt."

Men der behøvedes ingen Underfundighed. Skolen havde altfor travlt med at raabe Hurra i Anledning af, at Spillet var bleven uafgjort. Drengene samlede sig omkring Badekamrene uden at bryde sig om de snavsede Støvler, mens Holdet vaskede sig. De raabte Hurra for Crandall den yngre, naarsomhelst de fik Øje paa ham, og de raabte Hurra endnu vildere end nogensinde efter Aftenandagten, fordi de gamle Drenge overværede den, selskabsklædte og aabenlyst snoende deres Overskæg, og i Stedet for at stille sig hen blandt Lærerne stod i Geled langs Væggen lige foran Præfekterne; og ved Navneopraabet læste Rektor ogsaa dem op — med deres gamle Navne, „den ældre", „den yngre" og saa videre.

„Ja, det kan være meget dejligt altsammen," sagde han til sine Gæster efter Middagen, „men Drengene begynder at blive lidt uregerlige. Jeg er bange for, at det tager en Ende med Forskrækkelse. Du gør bedst

i at gaa tidlig til Ro, Crandall. Hele Sovesalen sidder naturligvis oppe og venter paa dig. Jeg véd ikke, til hvilke svimlende Højder du maaske kan stige paa din Livsbane, men det véd jeg, at du aldrig vil opnaa en saa absolut Tilbedelse som den, du nu nyder."

„Blæse med Tilbedelsen. Jeg vil ryge min Cigar op, Hr. Rektor."

„Den er det rene, skære Guld. Gak didhen, hvor Hæder dig venter, Crandall — den yngre."

Rammen for Apotheosen var en ti Senges Sovesal paa Kvisten, en Sal, der stod i Forbindelse med tre andre ved Døraabninger uden Døre. Gasblusset flimrede over de umalede Fyrretræs Vaskeborde. Der var en stadig Piben af Trækvind, og udenfor de gardinløse Vinduer buldrede Søen mod Stenrevet.

„Samme gamle Seng — samme gamle Madras, tror jeg saamænd," sagde Crandall med en Gaben. „Samme gamle alt muligt. Aa, hvor jeg er halt! Jeg havde ingen Anelse om, at I Drenge kunde spille saa haardt." Han kælede for et forslaaet Skinneben. „I har givet os allesammen Huskekager."

Der gik nogle Minutter, førend de blev rigtigt i deres Es; og af en eller anden Grund — de vidste selv ikke hvilken — følte de sig mere vel tilpas, da Crandall vendte sig om i Sengen og bad sin Aftenbøn — noget han ikke havde gjort i adskillige Aar.

„Aa, det var kedeligt. Nu glemte jeg at slukke Gassen."

„Det maa du endelig ikke bryde dig om," svarede Sovesalens Præfekt. „Det gør Worthington."

En natskjorteklædt tolv Aars Dreng, som kun

havde ventet paa denne Lejlighed til at vise sin Behændighed, hoppede fra sin Seng op til Gasarmen og tilbage igen via et Vaskebord.

„Hvad gør I, hvis han er falden i Søvn?“ spurgte Crandall og smaalo.

„Stikker en kold Golfkrog ned paa Halsen af ham.“

„Den Gang jeg var yngste Dreng paa Sovesalen, var det en vaad Svamp ..... Halløj! Hvad er der paa Færde?“

Mørket fyldtes af Hvisken, Lyden af Tæpper, der slæbtes henad Gulvet, bare Fødder paa bare Gulvplanker, Protester, dæmpet Latter og Trusler, som for Eksempel:

„Stille, dit Fæ! ..... Naa, saa sæt jer da paa Gulvet! ..... Du faar Pinedød ikke Lov til at sidde paa m i n Seng ..... Pas paa Glasset med Tandbørsten!“ Og saa videre.

„Sti — Corkran sagde,“ begyndte Præfekten, i en Tone, der viste, at han indsaa, hvor fræk Stilks Opfordring havde været, „at du maaske vilde fortælle os om den Begivenhed med Duncans Lig.“

„Ja — ja — ja,“ lød en ivrig Hvisken, „fortæl os det.“

„Der er ikke noget at fortælle. Hvad i al Verden hopper I Drenge om i Kulden for?“

„Bryd dig bare ikke om os,“ svarede Stemmerne. „Fortæl om Fedesvin.“

Altsaa vendte Crandall sig om paa sin Hovedpude og talte til det Slægtled, som han ikke kunde se.

„Ja — for en tre Maaneders Tid siden komman-

derede han en Skattekonvoj — en Vogn fuld af Rupier til at betale Tropper med — fem tusind Rupier i Sølv. Han var paa Vej til et Sted, der hedder Fort Pearson, i Nærheden af Kalabagh."

„Der er jeg født," kvækkede en af de Smaa. „Det er opkaldt efter min Onkel."

„Hold Mund — du med din Onkel! Bryd dig ikke om ham, Crandall."

„Naa, lige meget. Afridierne havde opdaget, at disse Penge var undervejs, og de lavede et Baghold for hele Selskabet, en halv Mils Vej inden han naaede Fortet, og sprængte Eskorten. Duncan blev saaret, og Eskorten stak af, der var ikke mere end tyve Sepoyer i det hele, og Afridier var der lige saa mange af, som det skulde være. Nu var jeg tilfældigvis den Gang kommanderende Officer i Fort Pearson, og Tingen var, at jeg havde hørt Skydningen og netop vilde til at gaa ud og se, hvad der var i Vejen, da Duncans Folk kom løbende. Saa fulgtes vi ad tilbage. De fortalte mig noget om en Officer, men jeg kunde ikke rigtigt forstaa Meningen af det, førend jeg saa en Fyr ligge ude paa aaben Mark inde under en Vogn mellem Hjulene, stivet af paa den ene Arm og knaldende løs med en Revolver. Forstaar I, Eskorten havde ladet Vognen i Stikken, og Afridierne — de er nogle vældigt mistænksomme Rade — troede, at Tilbagetoget var en Fælde — lavet for at narre dem, forstaar I — og at Vognen var Lokkemaden. Og derfor havde de ladet stakkels Duncan i Fred. I samme Øjeblik de fik Kig paa, hvor faa vi var, blev der et Væddeløb hen over Sletten, om

hvem der først kunde naa Duncan. Vi løb, og de løb, og vi kom først, og efter en lille Smule Slaaen om sig trak de sig tilbage. Jeg vidste slet ikke, at det var en af os fra Skolen, førend jeg var lige tæt ved ham. Der er Masser af Duncaner i Hæren, saa Navnet kunde naturligvis ikke bringe mig til at tænke paa ham. Han var næsten slet ikke forandret. Han havde faaet en Kugle gennem Lungerne, det Skind, og han var svært tørstig. Jeg gav ham noget at drikke og satte mig ned ved Siden af ham, og — komisk nok — saa sagde han: „Er det dig, Bolsche?" og jeg sagde: „Er det dig, Fedesvin? Du er forhaabentlig ikke kommen til Fortræd," eller saadan noget lignende. Men han døde et Par Minutter efter — ikke saa meget som løftede Hovedet fra mit Skød . . . . . Hør, I Drenge dér, I fryser fordærvet. Gaa nu hellere i Seng."

„Javel. Om et Øjeblik. Men dine Ar — dine Ar. Hvordan blev du saaret?"

„Det var, da vi bar Liget tilbage til Fortet. Saa røg de paa os igen, og der blev en Smule Slagsmaal."

„Dræbte du nogen?"

„Ja. Det tænker jeg. God Nat."

„God Nat. Tak, Crandall. Tusind Tak, Crandall. God Nat."

De usynlige Skarer forsvandt. Hans egen Sovesals Beboere krøb i Seng og laa tavse en Stund.

„Hør, Crandall —"

Der var en hidtil ukendt ærbødig Klang i Stilks Stemme.

„Naa, hvad er det?“

„Sæt nu, at en fandt en anden nær ved at kvæles af Difteritis — Halsen helt forstoppet — og der saa blev stukket et Rør ned i den, og han sugede hele Historien ud — hvad vilde du sige til det?“

„Hm,“ sagde Crandall eftertænksomt. „Jeg har kun hørt om eet Tilfælde af den Slags, og det var en Læge. Han gjorde det ved en Kvinde.“

„Nej, dette var ikke en Kvinde. Det var kun en Dreng.“

„Det gør det saa meget desto smukkere. Det er noget nær det modigste, som et Menneske kan gøre. Hvorfor spørger du?“

„Aa, jeg hørte bare om en, der havde gjort det.“

„Han er en modig Mand.“

„Vilde du være bange for det?“

„Ja, jeg kan ikke nægte det. Det vilde enhver. Tænke sig, saadan med Overlæg at gaa hen og lægge sig til at dø af Difteritis.“

„Ja for — hov! Pas paa!“

Sætningen endte i et Grynt, thi Stilk var sprungen ud af Sengen og havde tillige med M'Turk sat sig paa Hovedet af Beetle, der var i Begreb med at røbe alt.

Næste Dag, som var Semesterets sidste, og paa hvilken der kun fandt nogle faa, fuldstændigt uvigtige Eksaminationer Sted, begyndte med Harme og Krig. Hr. King havde opdaget, at næsten hele hans Hus — det laa, som Læseren véd, ved Siden af Prouts i den lange Bygning — havde aabnet de laasede Døre

mellem Sovesalene og var gaaet ind for at lytte til en Historie, som Crandall havde fortalt. Han gik til Rektor, højrøstet, fornærmet, appellerende; thi han fandt det aldrig heldigt, at unge saakaldte Verdensmænd fik Lov til at bringe Smitstof ind i Drengenes Moral. Meget vel, sagde Rektor; han skulde tage sig af Sagen.

„Det gør mig virkelig forfærdeligt ondt," sagde Crandall brødefuldt. „Jeg tror ikke, at jeg fortalte dem noget, som de ikke havde godt af at høre. De maa da ikke lade dem faa Ubehageligheder for min Skyld."

„Hys!" svarede Rektor med den svagest mulige Blinken. „Det er ikke Drengene, der laver Vrøvlet; det er Lærerne. Imidlertid, Prout og King holder ikke af Forsamlinger paa Sovesalene efter denne Maalestok, og man maa jo støtte Husforstanderne. Desuden er det haabløst at straffe kun to Huse saa sent paa Semesteret. Vi maa være retfærdige og tage alle med. De har noget Ferielæsning, som skal besørges i Paasken, men som ingen af dem naturligvis nogensinde vil kaste et Blik paa. Vi vil lade hele Skolen, med Undtagelse af Præfekter og Drenge med eget Værelse, holde regelmæssig Lektielæsning i Aften; og Lærerne maa vælge en af deres Midte til at tage Inspektionen. Vi maa være retfærdige mod alle."

„Lektielæsning paa Semesterets sidste Aften — naada!" sagde Crandall og tænkte paa sine egne Drengeaar. „Det bliver Sjov, skulde jeg tro."

Skolen, som gjorde Løjer blandt pakkede Kufferter, hujede i Korridoren og „jublede" i Klassevæ-

relserne, modtog Efterretningen med Forbavselse og Raseri. I ingen Skole i hele Verden læstes der Lektier Aftenen før en Ferie. Det var unaturligt, tyrannisk, ødelæggende for Lov, Religion og Moralitet. De skulde nok gaa ned i Klasseværelserne, og de skulde nok tage deres nedværdigede Ferielæsning med, men — her smilede de og begyndte at spekulere over, hvem af Lærerne der vilde blive sendt imod dem.

Loddet faldt paa Mason, som var troende og begejstret, og som elskede Drenge. Ingen af de andre Lærere havde været lysten efter at have Inspektionen ved denne Lejlighed, thi Skolen savnede Traditionens beroligende Indflydelse, og Mænd, der var vante til de gamle, offentlige Skolers Orden og Rutine, fandt den undertiden noget oprørsk. De fire lange Klasseværelser, i hvilke alle, der ikke havde naaet den Værdighed at have eget Værelse, arbejdede, modtog ham med tordnende Bifald. Førend han havde rømmet sig to Gange, glædede de ham med en versificeret Oversigt over de i Storbritannien gyldige Lovbestemmelser om Ægteskab, fremsatte af Israeliternes Ypperstepræst og forsynede med Kommentar af Hærens Anfører. De lavere Klasser mindede ham om, at det var sidste Dag, og at han derfor maatte „huske paa, at det var Løjer altsammen". Da han foer af Sted for at røfle dem, begyndte tredie og fjerde Klasse alle som een at faa Kvalme, højrøstet og realistisk. Hr. Mason gjorde det taabeligste, han vel kunde hitte paa: han forsøgte at tale dem tilrette, og en fræk Kanaille ved en af de bageste Pulte idømte

ham med vrængende Udtale „halvtreds Linier, fordi han ikke havde holdt Fingeren i Vejret, før han talte". Dette var en følelig Fornærmelse for Mason, der satte en Stolthed i sit korrekte Sprog, og mens han stræbte at opdage Forbryderen, slukkede anden Klasse, tre Værelser derfra, Gassen og bombarderede hinanden med Blækhuse. Det var en hyggelig og opmuntrende Lektielæsning. Drengene med eget Værelse og Præfekterne hørte Genlyden deraf langt borte, og Lærerne, som sad ved Desserten paa Lærerværelset, smilede.

Stilk ventede med Uret i Haanden, til Klokken blev halv ni.

„Hvis det varer meget længere ved, kommer Rektor op," sagde han. „Nu vil vi først fortælle Studereværelserne og saa Klasseværelserne det. Skynd jer!"

Han gav ikke Beetle Tid til at være dramatisk eller M'Turk til at dræve. De foer ind i det ene Studereværelse efter det andet, fortalte deres Historie og forsvandt igen uden at vente paa yderligere Bemærkninger, saa snart de saa, at den var forstaaet; og imidlertid blev Spektaklet fra den usalige Lektielæsning værre og værre. Ved Døren til Flints Værelse mødte de Mason, der flygtede ned ad Korridoren.

„Nu henter han Rektor. Skynd jer! Kom!"

Stønnende og alle tre paa een Gang styrtede de ind i Klasseværelse Nummer tolv.

„Rektor! Rektor! Rektor!"

Dette Raab fik Tumulten til at standse et Øjeblik, og Stilk sprang op paa en Pult og brølte:

„Han sugede Difteritisen ud af Stettson den æl-

dres Hals, den Gang vi troede, at han var i London. Hold op med det Spektakel, I Dumrianer! Stettson den ældre vilde være bleven kvalt, hvis Rektor ikke havde gjort det. Rektor kunde selv have døet af det. Crandall siger, at det er det modigste, noget levende Menneske kan gøre, og" — her knækkede hans Stemme over — „Rektor aner ikke, at vi véd det!"

M'Turk og Beetle sprang fra Pult til Pult og fik de mindre Klasser til rigtig at forstaa Historien. Der blev Stilhed, og i dette Øjeblik traadte Rektor ind med Mason bagved sig.

Det hørte til den en Gang fastslaaede Skoleorden, at ingen Dreng talte eller rørte sig i Rektors Nærværelse, og han ventede derfor en ærbødig Tavshed. Men han modtoges med Hurraraab — stadige og uafladelige Hurraraab. Han var en klog Mand og gik derfor sin Vej, og Klasserne blev tavse og en Smule forskrækkede.

„Der er ingenting i Vejen," sagde Stilk. „Han kan ikke gøre ret meget. Det er ikke, som om I havde væltet Pultene, saadan som vi gjorde en Gang, da gamle Carlton havde Inspektion. Bliv ved! Hør, hvor de raaber i Studereværelserne!"

Og han foer af Sted med et Hyl og fandt Flint og de andre Præfekter ude i Korridoren, hvor deres Raaben var nærved at sprænge Loftet.

Naar Rektor i en Skole, som tilhører et Aktieselskab med begrænset Ansvarlighed og fire Procents Dividende, paa sin hellige Vej til Aftenandagten modtages med Hurraraab, ikke blot af fire Klasseværelser fulde af Drenge, som afventer Straf, men ogsaa af sine

paalidelige Præfekter, kan han enten udbede sig en Forklaring eller ogsaa værdigt fortsætte sin Gang, mens ældste Husforstander gloer som en arrig Kat og forklarer en bleg og skælvende Mathematiklærer, at visse Methoder — Gud være lovet ikke hans — som Regel fører til visse Resultater. Af Finfølelse overværede de gamle Elever ikke Navneopraabet den Aften; men da Skolen var forsamlet i Gymnastiksalen, talte Rektor til den i en iskold Tone:

„Det hænder ikke ofte, at jeg ikke forstaar jer; men jeg tilstaar, at i Aften gør jeg det ikke. Nogle af jer synes, at dømme efter jeres idiotiske Bedrifter under Lektielæsningen, at mene, at jeg er en passende Person at raabe Hurra for. Nu har jeg i Sinde at vise jer, at jeg ikke er det."

Bras — bras — bras — rungede det tredobbelte Hurra, der modbeviste hans Ord, og Rektor stod under Gaslampen og saa vred ud.

„Det er tilstrækkeligt. I vinder ikke noget ved det. Smaadrengene" (de lavere Klasser holdt ikke af den Tiltaleform) „idømmes tre hundrede Linier hver i Ferien. Dermed vil jeg lade dem slippe. De højere Klasser idømmes eet tusinde Linier for hver Dreng i Ferien; Strafarbejderne bliver at aflevere om Aftenen den Dag, de kommer tilbage til Skolen. Fremdeles —"

„Naada, sikken en Fraadser!" hviskede Stilk.

„For eders Opførsel imod Hr. Mason agter jeg at gennemprygle samtlige højere Klasser i Morgen, naar jeg udbetaler jer eders Rejsepenge. Dette vil indbefatte de tre Drenge med eget Værelse, hvem jeg

fandt dansende paa Klasseværelsets Pulte, da jeg kom derop. Præfekterne bliver her efter Navneopraabet."

Skolen marscherede ud i Tavshed, men samlede sig i Grupper udenfor Gymnastiksalens Dør og afventede, hvad der vilde ske.

„Og nu, Flint, vil du maaske være saa god at give mig en Forklaring paa eders Opførsel."

„Ja, Hr. Rektor," svarede Flint desperat, „naar De redder en Drengs Liv med Fare for Deres eget, naar han ligger for Døden af Difteritis, og Skolen opdager det, hva—hvad k a n De saa vente Dem?"

„Naa saaledes. Det Spektakel var altsaa ikke et Udslag af — hm — Næsvished. Jeg kan se igennem Fingre med Umoralskhed, men jeg kan ikke døje Uforskammethed. Det undskylder imidlertid ikke deres Frækhed imod Hr. Mason. Jeg vil for denne ene Gangs Skyld — husk vel paa det — eftergive dem Strafarbejderne; men Pryglene skal de have."

Da denne Meddelelse blev offentliggjort, stirrede Skolen hensunken i Forbavselse og Beundring paa Rektor, da han gik tilbage til sin Lejlighed. Det var da en Mand, som man maatte nære Ærefrygt for! Ved de sjældne Lejligheder, da han brugte Spanskrøret, gjorde han det med stor Dygtighed, og Eksekutionen af hundrede Drenge vilde være episk — kolossal.

„De behøver ikke at sige noget, Rektor Sahib. Vi véd det hele," sagde Crandall, da Rektor med en Brummen tog sin Kappe af i sit Rygeværelse. „Jeg har lige nu hørt det af vor Stedfortræder. Han

spurgte mig om min Mening om Deres Bedrift i Gaar Aftes oppe paa Sovesalen, men den Gang vidste jeg ikke, at det var Dem, han talte om. En snedig Hvalp er han. Det er en fregnet Fyr med et Par brillante Øjne — Corkran tror jeg, han hedder."

„Jo Tak, jeg kender ham," svarede Rektor. Saa tilføjede han eftertænksomt: „Ja — jeg vilde have taget dem med, selv om jeg ikke havde set dem."

„Hvis Skolen ikke allerede var i en lovlig løftet Stemning, vilde vi bære Dem i Guldstol ned ad Korridoren," sagde Ingeniøren. „Aa, Bates, hvor kunde De dog gøre det? Sæt nu, at De selv var bleven smittet, hvad vilde der saa være bleven af os?"

„Jeg har altid vidst, at De er ligesaa meget værd som tyve af os andre, og nu er jeg endnu mere sikker paa det," sagde Ritmesteren og saa sig om for at se, om nogen vilde modsige ham.

„Jamen han duer skam ikke til at lede en Skole. De maa love, at De aldrig vil gøre det mere, Bates Sahib. Vi — vi kan ikke rejse vor Vej med Sindsro, naar De udsætter Dem for den Slags Risiko," sagde Artillerifficeren.

„Bates Sahib, det er da vel ikke Deres Alvor, at De vil prygle alle de højere Klasser, er det vel?" spurgte Crandall.

„Jeg kan se igennem Fingre med Umoralskhed, som jeg har sagt, men jeg kan ikke døje Uforskammethed. Masons Liv er saamænd drøjt nok, selv naar jeg støtter ham. Desuden har Medlemmerne af Golfklubben hørt dem synge ‚Aron og Moses', og det faar

jeg nok Klager over fra de skolesøgende Disciples Forældre. Man maa holde paa Anstændigheden."

„Saa vil vi hjælpe Dem," sagde alle Gæsterne.

* *
*

Drengene i de højere Klasser fik deres Prygl, mens de selv stod med Overfrakken paa Armen, Vognene, der skulde køre dem til Stationen ventede paa Vejen udenfor, og deres Rejsepenge laa paa Bordet. Rektor begyndte med Stilk, M'Turk og Beetle. Han lagde ikke Fingrene imellem.

„Og her har I eders Rejsepenge. Farvel, og mor jer godt i Ferien."

„Farvel. Tak, Hr. Rektor. Farvel."

De gav Haanden.

„Attraaen overgik ikke Opfyldelsen — r e t m e g e t — denne Gang. Vi har skummet Fløden," sagde Stilk. „Vent nu, til der kommer et Par af Kammeraterne ud, saa skal vi give ham et Hurra for Alvor."

„I maa endelig ikke vente for vor Skyld," sagde Crandall som Ordfører for de gamle Drenge. „Vi begynder nu."

Det kunde gaa an, saa længe Hurraraabene holdt sig til Korridoren; men da de bredte sig til Gymnastiksalen, og da Drengene, der ventede paa deres Tur til at faa Prygl, begyndte at raabe med, opgav Rektor det hele i Fortvivlelse, og Resten styrtede sig over ham for at trykke hans Hænder.

Og saa gav de sig til at raabe Hurra for ramme Alvor, indtil der med Gebærder maatte gives Vognene Tegn til skyndsomst muligt at køre bort.

„Sagde jeg ikke, at jeg vilde gengælde ham det?“ spurgte Stilk oppe paa Bukken, idet de drejede ned ad Northams smalle Gade. „Stem nu i, alle Mand — og pas paa jeres Onkel Stilk, for han slaar Takt:

For saadan gør vi i Hæren,
og saadan gør vi i Flaaden,
og saadan gør vi i Skolerne,
det er uimodsigeligt sandt!“

Deres Fædrelands Flag.

Det var Vinter og bidende koldt om Morgenen. Som Følge deraf blev Stilk og Beetle — M'Turk hørte til den utaalelige Slags Mennesker, der gør omhyggeligt Toilette under alle Omstændigheder — liggende og døsede indtil det sidste Øjeblik, førend de tørnede ud til Navneopraabet i den gasbelyste Gymnastiksal. Heraf fulgte atter, at de jævnligt kom for sent; og da enhver Mangel paa Punktlighed indbragte dem en sort Streg, og tre Streger i en Uge betød Eksercits til Straf for Forsømmelighed, blev Resultatet naturligvis, at de tilbragte adskillige Timer under den forhenværende Sergeants Opsyn. Foxy eksercerede med de Forsømmelige ligesaa pompøst, som naar han i gamle Dage stod paa Paradepladsen.

„De maa ikke tro, at det er nogen Fornøjelse for mig," lød hans uforanderlige Indledning. „Jeg vilde meget hellere sidde i min egen Stue og ryge en fredelig Pibe — naa, men jeg ser, at det er vor sædvanlige Brigade, vi har at gøre med i Eftermiddag. Bare jeg havde Dem til et regulært Kursus, Hr. Corkran," sagde han, da Geleddet stod i Retstilling.

„De har haft mig i næsten seks Uger, De begærlige Menneske. Tæl af fra højre Fløj!"

„Ikke slet saa rask paa det, om jeg maa bede. Det er mig, der kommanderer. Venstre — om! Marsch!“

Fem og tyve Forsømmelige, alle forhærdede Syndere, traskede i Gaasegang ind i Gymnastiksalen.

„De forsyner Dem uden Støj med de fornødne Haandvægte og gaar derefter uden Støj paa Plads igen. Tæl af fra højre Fløj — ikke for højrøstet! Ulige Numre eet Skridt frem, lige Numre bliver staaende. Saa, forlænds Hoftebøjning — se paa mig.“

Haandvægtene steg og sank, klirrede og faldt til Ro alle paa een Gang. Drengene havde lang Erfaring i denne kedelige Øvelse.

„Meget godt. Det skal gøre mig ondt, hvis nogen af Dem igen vænner sig til Punktlighed. Saa vil vi prøve nogle forberedende Øvelser.“

„Uh! Jeg kender de forberedende Øvelser.“

„Det vilde ogsaa være en stor Skam for Dem, om De ikke gjorde det, Hr. Corkran. Alligevel, det er ikke saa let, som det ser ud til.“

„Jeg tør holde en Shilling paa, at jeg kan kommandere ligesaa godt som De, Foxy.“

„Det kan vi forsøge siden. Prøv nu paa at bilde Dem ind, at De ikke er her til Straf for Forsømmelighed, men at De er et Halvkompagni paa Eksercerpladsen og jeg Deres kommanderende Officer. Der er ikke noget at le af. Hvis De har Held med Dem, vil de fleste af Dem komme til at lede Eksercits Halvdelen af Deres Liv. Lad mig nu se, at jeg har Ære af Dem. De har saamænd været længe nok med til det, det skal Vorherre vide.“

De formerede Geledder paa fire Mand, marscherede, svingede og marscherede tilbage; den Tryllekraft, der ligger i ordnet Bevægelse, havde stærkt Hold paa dem. Som Foxy sagde, de havde i lang Tid været med til det.

Gymnastiksalens Dør gik op, og M'Turk førte en gammel Herre ind. Sergeanten, som var i Færd med at lede en Svingning, saa dem ikke.

„Ikke saa galt," brummede han. „Slet ikke saa galt. Fløjmanden marscherer paa Stedet, naar der svinges, Hr. Swayne. Naa, Hr. Corkran, De siger, at De kan kommandere? Vil De saa være saa venlig at overtage Kommandoen og føre dem tilbage til deres første Formation, idet De Skridt for Skridt gentager mine Ord i omvendt Rækkefølge."

„Hvad er dette? Hvad er dette?" udbrød den Besøgende myndigt.

„En — en Smule Eksercits," stammede Foxy uden at sige noget om, hvad Grunden til Eksercitsen var.

„Fortræffeligt — fortræffeligt. Jeg vilde kun ønske, at der var mere af det," kvidrede den gamle Herre. „De maa ikke lade Dem afbryde af mig. De stod netop i Begreb med at overgive Kommandoen til en af dem, ikke sandt?"

Han satte sig ned, og hans Aande dampede i den kolde Luft.

„Jeg laver Kludder. Det véd jeg," hviskede Stilk uroligt; og han blev ikke bedre tilpas ved at høre en Hvisken fra bageste Geled om, at den gamle Herre var General Collinson, Medlem af det Selskabs Bestyrelse, som ejede Skolen.

„Hvad — hvad for noget?“ udbrød Foxy.

„Collinson — Kommandør af Bathordenen — han kommanderede Pompadourregimentet — min Faders gamle Regiment,“ hviskede Swayne den ældre.

„Tag det blot med Ro,“ sagde Gæsten. „Jeg kender nok den Fornemmelse. Det er første Gang, De kommanderer, hvad?“

„Ja,“ svarede Stilk med et fortvivlet Suk. „Giv Agt — ret!“

Genlyden af hans egen Stemme gav ham Selvtilliden tilbage. Der blev foretaget en Svingning, formeret Firemands-Geledder, og tilsidst dannede hele Troppen eet Geled, alt uden Vaklen. Den officielle Straffetime var for længe siden forbi, men det var der ingen, der skænkede en Tanke. De hængte i for Stilks Skyld — Stilk, som var dødsensangst for, at hans Stemme skulde knække over.

„Han gør Dem Ære, Sergeant,“ var Gæstens Dom. „Godt eksercereret — og godt Materiale til at eksercere med. Men det er dog ganske mærkværdigt: jeg har netop spist hos Deres Rektor, men han sagde ikke et Ord om, at De havde et Kadetkorps her i Skolen.“

„Det har vi heller ikke, Hr. General. Det er kun saadan en Smule Eksercits,“ svarede Sergeanten.

„Men hvor de er begejstrede for det, ikke sandt?“ sagde M'Turk, som nu talte for første Gang, med en Skælm i sine dybtliggende Øjne.

„Hvorfor er du ikke med, Willy?“

„Aa, jeg er ikke punktlig nok,“ svarede M'Turk. „Sergeanten tager kun de allerbedste af os.“

„Træd af!“ raabte Foxy, som frygtede en Eksplosion i Geleddet. „Jeg — jeg burde vist have sagt Dem, Hr. General, at —“

„Men De burde have et Kadetkorps,“ vedblev Generalen at følge sin egen Tankerække. „Og De s k a l ogsaa faa et Kadetkorps, hvis min Anbefaling har noget at sige i Bestyrelsen. Det er længe siden, jeg har været saa fornøjet. Drenge, der besjæles af en Aand som Deres, burde give hele Skolen et Eksempel.“

„Det gør de ogsaa,“ indskød M'Turk.

„Men du gode Gud! Hvor kan Klokken være bleven saa mange? Jeg har ladet min Vogn vente en halv Time. Naa, saa maa jeg nok se at komme af Sted. Der er intet saa belærende som Selvsyn. I hvilken Ende af Bygningen er Udgangen? Vil du vise mig Vej, Willy? Hvem var den Dreng, som tog Kommandoen?“

„Jeg tror, han hedder Corkran.“

„Ham burde du kende. Det er den Slags Drenge, hvis Bekendtskab du skal dyrke. Han er øjensynligt ikke af den almindelige Sort. Et mærkeligt Syn! Fem og tyve Drenge, som ganske sikkert meget hellere vilde spille Cricket —“ (det var Midvinter; men Voksne, især Folk, der har levet længe i Udlandet, begaar den Slags smaa Fejltagelser; og M'Turk rettede ham ikke) „— eksercerer ene og alene af Kærlighed til Sagen. Det vilde være en Skam at lade saa meget godt Materiale gaa til Spilde; men jeg tænker nok, at jeg kan sætte min Villie igennem.“

„Hvem var din Ven med det hvide Skæg?“ spurgte Stilk, da M'Turk vendte tilbage til deres Værelse.

„General Collinson. Han besøger undertiden min Fader for at gaa paa Jagt med ham. For Resten en rigtig flink gammel Fyr. Han sagde, at jeg burde dyrke dit Bekendtskab, Stilk.“

„Gav han dig noget?“

M'Turk fremviste en hel dejlig Sovereign.

„Oho!“ udbrød Stilk og snappede den, thi han var Finansminister. „Nu skal vi have os en krabat Fest. Du er for Resten en temmelig fræk Rad, Turkey, saadan som du snakkede om vor Begejstring og Punktlighed.“

„Vidste den gamle Fyr ikke, at det var Straf for Forsømmelighed?“ spurgte Beetle.

„Nej gu gjorde han ej. Han var kommen herned for at spise hos Rektor. Jeg fandt ham snusende rundt paa egen Haand bagefter, og saa syntes jeg, at jeg kunde have Lyst til at vise ham den dejlige Exercits. Og da det viste sig, at han blev saa fornøjet, var jeg da ikke saa dum at lægge en Dæmper paa hans Iver. Havde jeg gjort det, havde han maaske ikke givet mig den Sovereign.“

„Men hvor gamle Foxy blev glad! Saa I, han blev helt rød i Ørene?“ sagde Beetle. „Det var nu ogsaa en stor Sejr for ham. Og vi støttede ham nydeligt, ikke sandt? Hør, lad os gaa ned til Keyte og købe noget Kakao og Pølse.“

De indhentede Foxy, der var paa Vej ned for at fortælle Historien til Keyte, som i sin Tid havde været første Vagtmester i et Kavalleriregiment og nu

som Krigsveteran var Stedets Postmester og Delikatessehandler.

„De skylder os noget," sagde Stilk betydningsfuldt.

„Jeg er Dem overmaade taknemmelig, Hr. Corkran. Jeg har jo af og til i Embeds Medfør været nødt til at have nogle temmelig haarde Sammenstød med Dem, men det vil jeg sige, at udenfor Embeds Medfør — overskride Grænserne og ryge og den Slags Ting — skal jeg aldrig ønske mig nogen paalideligere ung Herre til at hjælpe mig ud af en Knibe. Den Maade, hvorpaa De kommanderede Eksercitsen, var nydelig, om jeg selv tør sige det. Og hvis De nu for Fremtiden bare vil komme regulært —"

„Jamen saa maatte han jo komme for sent tre Gange om Ugen," afbrød Beetle. „Det kan De ikke forlange, at man skal gøre — bare for at glæde Dem, Foxy."

„Nej, det er sandt nok. Men alligevel, hvis De kunde overkomme det — og De med, Hr. Beetle — saa vilde det give Dem et vældigt Forspring, naar Kadetkorpset bliver oprettet. For jeg venter, at Generalen vil anbefale det."

De endevendte Keytes Butik, aldeles som de havde Lyst, thi den gamle Mand, som kendte dem godt, var helt optaget af sin Samtale med Foxy.

„Efter min Udregning har vi taget for syv Shillings og seks Pence," raabte Stilk tilsidst over Disken, „men De gør bedst i selv at se efter."

„Nej — nej. Jeg stoler paa Deres Ord, Hr. Corkran. — Naa, saa han kommanderede Pompadou-

rerne, siger De, Sergeant? Vi laa en Gang i Garnison sammen med dem — i Umballa, tror jeg, det var."

„Jeg véd ikke, om denne Daase Skinke og Tunge koster atten Pence eller seksten."

„Lad os sige seksten, Hr. Corkran. — Ja naturligvis, Sergeant, hvis det kunde være til nogen Nytte, at jeg ofrede nogen Tid paa det, vilde det være mig en Fornøjelse, men jeg er for gammel. Men jeg kunde nu godt lide at se lidt Eksercits en Gang igen."

„Naa, kom nu, Stilk," raabte M'Turk. „Han hører ikke efter, hvad du siger. Giv ham Pengene."

„Jamen jeg vil have den Sovereign byttet, dit Fæ. Keyte! Menig Keyte! Korporal Keyte! Vagtmester-r-r Keyte! Kan De give igen paa en Sovereign?"

„Ja — ja naturligvis. Det var syv Shillings og seks."

Han stirrede aandsfraværende frem for sig, skød Sølvpengene over til Stilk og forsvandt ind i Bagværelsets Mørke.

„Nu vil de to sludre om det indiske Oprør lige til Thetid," sagde Beetle.

„Gamle Keyte var med ved Sobraon," sagde Stilk. „Du skulde høre, naar han undertiden taler om det! Det stikker sgu Foxy."

* *
*

Rektors Ansigt, uudforskeligt som altid, bøjede sig over en Dynge Breve.

„Hvad mener De?" sagde han endelig til Pastor John Gillett.

„Det er en god Idé. Det lader sig ikke nægte — en Idé, man maa have Agtelse for."

„Indrømmet. Og saa?"

„Tja — jeg har en vis Tvivl om, at det vil gaa. Jo mere jeg lærer Drenge at kende, desto mindre tiltror jeg mig Ævne til at følge deres Tanker og Stemninger; men jeg tilstaar, at jeg vil blive meget overrasket, hvis denne Plan gør Lykke. Den — den passer ikke til Skolens Temperament. Vi forbereder vore Drenge til Hæren."

„Min Pligt — i denne Sag — er at gøre, hvad Bestyrelsen ønsker. Bestyrelsen forlanger et frivilligt Kadetkorps. Et frivilligt Kadetkorps vil blive oprettet. Jeg har imidlertid henstillet, at vi ikke behøvede at sætte os i Udgift til Uniformer, førend Exercitsen var indøvet. General Collinson sender os halvtredsindstyve dødbringende Vaaben — afskaffede Sniderrifler, kalder han dem — alle omhyggeligt forsynede med Prop."

„Ja, det er nødvendigt i en Skole, hvor der bruges ladte Salonpistoler i den Grad som her," smilede Pastoren.

„Der bliver derfor ingen Udgifter undtagen til Sergeanten for hans Tid."

„Men hvis det gaar daarligt, faar De Skylden."

„Selvfølgelig. Nu vil jeg i Eftermiddag slaa en Meddelelse op i Korridoren, og —"

„Jeg vil se, hvad Resultatet bliver."

* *
*

„Aa, værs'god at holde Fingrene væk fra det nye Geværstativ!"

Foxy kæmpede med en oprørsk Hob i Gymnastiksalen.

„Selv en kasseret Snider har ikke godt af, at der stadig bliver smækket med Hanen, Hr. Swayne. — Javel, Uniformerne kommer senere, naar vi er blevne noget mere fremskredne; foreløbig indskrænker vi os til Eksercitsen. Jeg er her for at notere dem, der vil melde sig. — Sæt den Snider fra Dem, Hr. Hogan!"

„Hvad mener du, Beetle?" sagde en Stemme.

„Tak, j e g har faaet al den Eksercits, jeg ønsker."

„Hvad for noget? Du, som har lært saa meget! Kom nu! Du maa ikke skulke dig fra det. Du bliver Korporal, inden en Uge er omme," raabte Stilk.

„Jeg skal ikke ind i Hæren," svarede Beetle og pegede paa sine Briller.

„Bi et Øjeblik, Foxy," sagde Hogan. „Hvor skal vi eksercere?"

„Herinde i Salen, indtil De er saa flinke, at man kan tage Dem ud paa Landevejen," svarede den forhenværende Sergeant og brystede sig.

„Saa at alle Northams Labaner kan glo paa os? Nej, den gaar ikke, Foxibus."

„Naa ja, det kan vi nu altid tale om. Lær De først Deres Eksercits, saa kan vi se."

„Halløj," sagde Ansell fra Macreas Hus, idet han puffede sig frem gennem Hoben. „Hvad er alt det for noget Vrøvl om et Kadetkorps?"

„Det vil spare Dem en hel Del Tid paa Sandhurst," svarede Sergeanten slagfærdigt. „De slipper snart for Eksercitsen dér, hvis De kommer dertil med et godt Grundlag i Forvejen."

„Hm! Ja, jeg har ikke noget imod at lære Eksercits, men jeg vil ikke traske Landet rundt med et Legetøjsgevær. Perowne, hvad mener du? Hogan vil være med."

„Véd ikke, om jeg har Tid," svarede Perowne. „Jeg har en Masse Ekstratimer allerede."

„Ja, vi kan jo ogsaa kalde dette Ekstratimer," sagde Ansell. „Det vil ikke tage os lang Tid at lære Eksercitsen."

„Nej, det kan være saa meget godt; men disse Marscher paa offentlig Landevej?" sagde Hogan, som ikke anede, at han tre Aar efter skulde dø i det birmanske Solskin udenfor Minhla Fort.

„Er du bange for, at Uniformen ikke vil klæde din sarte Teint?" spurgte M'Turk med et ondskabsfuldt Haansmil.

„Hold Mund, Turkey. Du skal jo ikke ind i Hæren."

„Nej, men nu skal jeg sende jer en Stedfortræder. Hov! Morrell og Wake! I to Smaa derhenne ved Geværstativet, vil I værs'god melde jer som Frivillige."

Dybt rødmende — de havde været for undselige til at melde sig før — listede de to Drenge henimod Sergeanten.

„Men jeg vil ikke have de Smaa — ikke til at begynde med," sagde Sergeanten ærgerlig. „Jeg vil —

jeg vilde helst have nogle af den gamle Brigade — af de Forsømmelige — til at danne Skelettet i Korpset."

„Vær nu ikke utaknemmelig, Sergeant. De er næsten ligesaa store, som man finder dem i Hæren nu til Dags."

M'Turk læste Aviser i de Aar og vidste mangehaande Ting, som han plejede at drille andre med. Men han kunde jo ikke vide, at Wake den yngre vilde blive Bimbaschi i den ægyptiske Hær, inden han var fyldt de tredive.

Hogan, Swayne, Stilk, Perowne og Ansell stod henne ved Hesten fordybede i Raadslagning, og som sædvanligt var det Stilk, der førte Ordet. Sergeanten holdt uroligt Øje med dem, thi han vidste, at mange ventede for at se, hvad de vilde gøre.

„Foxy synes ikke om mine Rekrutter," sagde M'Turk i en krænket Tone til Beetle. „Skaf du ham nogle."

Beetle slog med stor Fornøjelse Klo i to til af de Smaa — ingen af dem var længere end en Rytterkarabin.

„Værs'god, Foxy. Her har De Kanonføde. Kæmp for Hjem og Arne, I Hvalpe — og lad det gaa lidt livligt."

„Han er stadig ikke fornøjet," sagde M'Turk.

„For det, som vi gør ved Hæren,
er det, som vi gør ved Flaaden —"

Her stemte Beetle i. Det var en Parodi, som de havde fundet i et gammelt Bind af „Punch", og den forekom dem at passe til Situationen:

„Og begge to gaar ad Helved til,
det er uimodsigeligt sandt!“

„Vær stille, unge Herrer! Hvis De ikke kan hjælpe, skal De i det mindste ikke lægge Hindringer i Vejen.“

Foxys Blik hang stadig ved Raadslagningen henne ved Hesten. Carter, White og Tyrrell, alle tre Drenge med Indflydelse, havde sluttet sig til den. De øvrige fingererede tvivlsomt ved Geværerne.

„Bi et Øjeblik,“ udbrød Stilk. „Kan vi ikke smide disse Vrøvlehoveder ud, førend vi begynder?“

„Jo vist saa,“ svarede Foxy. „Enhver, der ønsker at træde ind i Korpset, bliver her. De, som ikke har det i Sinde, gaar deres Vej uden Støj og lukker Døren efter sig.“

En halv Snes Stykker af dem, der mente det alvorligt, styrtede løs paa dem, og de fik akkurat Tid til at undslippe ud i Korridoren.

„Hvorfor vil du ikke være med?“ spurgte Beetle og rettede paa sin Krave.

„Ja, hvorfor vil du ikke?“

„Nej, hvad nytter det til? Vi skal jo ikke ind i Hæren. Desuden kender jeg hele Eksercitsen — undtagen Geværgrebene naturligvis. Jeg gad nok vide, hvad de bestiller derinde?“

„Slutter Kontrakt med Foxy. Hørte du ikke Stilk sige: ‚Det er, hvad vi vil gøre, og synes han ikke om det, saa faar han lade være‘? De vil bruge Foxy til Manuduktør. Kan du ikke begribe det, din Idiot? De skal ind paa Sandhurst, inden et Aar er omme. Saa lærer de Eksercitsen nu, og saa har de ikke mere

med den at gøre. Tror du maaske, at Drenge, der har saa mange Ekstratimer, melder sig som Frivillige for Fornøjelsens Skyld?"

„Ja, jeg véd ikke. Jeg har tænkt paa at skrive et Digt om det — aale dem, forstaar du — ‚Balladen om Hunderakkerne' — hvad synes du om det?"

„Det synes jeg ikke, du skal, for King vil slaa ned paa Korpset som en Høg. Han er ikke bleven spurgt om sin Mening. Der staar han og snuser henne ved Opslagstavlen. Lad os lokke ham paa Glatis."

De slentrede ligegyldigt henimod Husforstanderen — et overmaade uskyldigt udseende Par.

„Hvad for noget?" udbrød King og foer tilbage i forstilt Overraskelse. „Jeg havde formodet, at I var i Færd med at lære at kæmpe for jert Land."

„Jeg tror, Kompagniet er fuldtalligt, Hr. King," svarede M'Turk.

„Det er meget kedeligt," sukkede Beetle.

„Naa, saa har vi altsaa fyrretyve kække Forsvarere? Hvor ædelt! Hvilken Hengivenhed for en god Sag! Jeg skulde imidlertid antage, at der er en Mulighed for, at et Ønske om at unddrage sig de dem under normale Forhold paahvilende Pligter ligger paa Bunden af denne Iver. Der vil utvivlsomt blive tilstaaet dem særlige Privilegier, ligesom de, der allerede besiddes af Sangforeningen og den naturhistoriske Forening — man maa jo ikke sige Væggelusejægerne."

„Ja, det tænker jeg, Hr. King," svarede M'Turk fornøjet. „Rektor har ikke sagt noget om det endnu, men det vil han naturligvis nok."

„Ja, ganske bestemt."

„Der er en svag Mulighed for, gode Beetle," vendte King sig til den sidst talende, „at Husforstanderne — en nødvendig men noget tilsidesat Faktor i vort beskedne Tilværelsesskema — vil faa et Ord at sige i den Sag. Livet, i det mindste for de Unge, er ikke lutter Vaaben og Krigsmunition. Opdragelse er tilfældigvis et af vore Formaal."

„Sikken et stivnakket Asen han er," sagde M'Turk blidt, da de var udenfor Hørevidde. „Man véd altid, hvor man skal tage ham. Lagde du Mærke til, hvor han bed paa den Madding om Rektor og de særlige Privilegier?"

„Gid Fanden havde ham! Han kunde gærne have været saa skikkelig at støtte Planen. Jeg kunde skrive saadan et dejligt Digt for at gøre Grin med den, og nu er jeg nødt til at være begejstret for den. Det forhindrer os imidlertid ikke i at aale Stilk paa vort eget Værelse, vel?"

„Nej; men i andres Paahør maa vi være ivrige Forsvarere af Kadetkorpset. Kan du ikke lave et Epigram à la Catull om, at King ikke kan lide det?"

Og dette ædle Arbejde var Beetle i Lag med, da Stilk kom tilbage, glohed efter sin første Time i Eksercits.

„Naa, din Ladestokrasler!" begyndte M'Turk. „Hvor er Hunden, du har skudt? Staar du ved Angrebet eller ved Forsvaret?"

„Ved Angrebet," svarede Stilk og foer løs paa ham. „Hør nu, Turkey, du maa ikke gøre Halløj med Korpset. Vi har arrangeret det hele nydeligt. Foxy

har lovet ikke at føre os ud i det fri, førend vi selv siger, at vi ønsker det."

„Mod-by-de-lig Stillen til Skue af umodne Smaabørn, som efteraber de Voksnes Idiosynkrasier. Pyh!"

„Har du faaet King til at udtale sig om Tingen, Beetle?" spurgte Stilk under et Ophold i Slagsmaalet.

„Nej, ikke rigtigt; men det er hans elskværdige Stil."

„Ja, hør nu, hvad jeres Onkel Stilk har at sige jer — han er en stor Mand. Fremdeles og desuden vil Foxy lade os kommandere Korpset efter Tur — *privatim et seriatim* — saa at vi allesammen lærer at tumle et Halvkompagni. *Ergo* og *propter hoc* vil vi slippe let fra Eksercitsen, naar vi kommer ind paa Officersskolen. Og saalunde, mine elskede Tilhørere, forener vi Opdragelse med sund Fornøjelse."

„Jeg vidste, at du vilde gøre det til en Slags Ekstratime, din koldblodige Skurk," sagde M'Turk. „Ønsker du ikke at dø for dit Land?"

„Sgu ikke, hvis jeg kan undgaa det. Derfor maa I ikke haane Korpset."

„Det er vi bleven enige om for mange Aar siden," svarede Beetle overlegent. „King besørger Haanen."

„Saa kommer du til at haane King, min rare Digter. Skriv en kvik, iørefaldende Rundsang og lad de Smaa synge den."

„Ja, pas du nu bare din Frivillighed og lad være at puffe til Bordet."

„Han faar ikke noget at hænge sin Hat paa," sagde Stilk med skummel Betydningsfuldhed.

Hvad han mente hermed, forstod de ikke, førend de nogle Dage efter fik Lyst til at se Korpset eksercere. De fandt Gymnastiksalens Dør aflaaset og en af de Smaa paa Vagt udenfor.

„Det er sgu frækt," sagde M'Turk og bukkede sig.

„Du maa ikke kigge ind gennem Nøglehullet," sagde Skildvagten.

„Naa, det var jo rart. Men Wake, dit lille Asen, det var jo mig, der gjorde dig til Frivillig."

„Ja, der er ikke noget derved at gøre. Jeg har Ordre til ikke at tillade nogen at se til."

„Men sæt nu, at vi gør det alligevel?" sagde M'Turk. „Sæt nu, at vi slaar dig fordærvet?"

„Jeg har Ordre til at melde enhver, der generer mig paa min Post, til Korpset, saa vil Korpset efter Eksercitsen behandle ham efter Krigslovene."

„Sikken et Asen Stilk er!" sagde Beetle. De nærede ikke et Øjeblik Tvivl om, hvem der var Ophavsmand til den Plan.

„Du bilder dig nok ind, at du er Underofficer, hvad?" sagde Beetle, der lyttede til Geværernes Drøn og Raslen, mens de blev tagne ved Foden derinde.

„Jeg har Ordre til ikke at tale med nogen undtagen for at sige, hvad jeg har Ordre til — og jeg faar Klø, hvis jeg ikke lystrer."

M'Turk saa paa Beetle. Begge rystede paa Hovedet og vendte sig bort.

„Stilk er min Salighed en stor Mand," sagde Beetle efter en lang Pavse. „En Trøst er det da, at

saadan noget, der smager af hemmelige Selskaber, vil gøre King splittergal."

Der var mange flere end King, der følte sig ilde berørte deraf, men Korpsets Medlemmer var stummere end Østers. Foxy derimod, som ikke bandtes af noget Tavshedsløfte, gik med sine Sorger til Keyte.

„Aldrig i mit Liv har jeg truffet Mage til Nonsens. De sætter Dørvogtere ligesom i en Frimurerloge, indre og ydre Vagt, og hele Historien, og saa kiler de paa, saa ivrige som bare Satan."

„Jamen hvad er Meningen med det hele?" spurgte den forhenværende Vagtmester.

„At lære deres Eksercits. De har aldrig set Mage, Vagtmester. De begynder paa deres Hundekunster, naar jeg har ladet dem træde af; men ud i det Fri v i l de ikke — ikke for aldrig det. Hele Historien er meningsløs. Hvis I er et Kadetkorps, siger jeg, saa skal I ogsaa være et Kadetkorps og ikke gaa her og gemme jer bag laasede Døre."

„Men hvad siger Myndighederne til det?"

„Ja, det er det, jeg heller ikke kan begribe," svarede Sergeanten gnavent, „jeg er gaaet til Rektor, men han vil ikke hjælpe mig. Der er Tider, hvor jeg tror, at han gør Grin med mig. Jeg har aldrig været Sergeant i et frivilligt Korps, Gud ske Lov for det — men jeg har dog altid været saa hensynsfuld at have Medlidenhed med dem. Og det er jeg glad ved."

„Det kunde more mig at se Korpset," sagde Keyte. „Efter hvad De fortæller, Sergeant, forstaar jeg ikke, hvad det er, de vil."

„Spørg ikke mig, Vagtmester! Spørg den fregnede Fyr Corkran. Han er deres Overgeneral."

Man siger ikke Nej til en Helt fra Sobraon, heller ikke giver man den eneste Konditor i Skolens Nærhed Afslag. Altsaa kom Keyte efter særlig Indbydelse, støttet paa en Stok, rystende af Alderdom, satte sig i en Krog og saa til.

„De formerer godt. De formerer overmaade godt," hviskede han under Korpsets Evolutioner.

„Aa, det er slet ikke d e t, de vil. Vent til jeg lader dem træde af."

Da Kommandoen: „Træd af!" lød, blev Gelederne staaende. Perowne traadte frem, vendte sig om imod dem og gav sig til at eksercere dem en halv Snes Minutter, idet han af og til opfriskede sin Hukommelse ved at kigge i en Bog med rødt Bind og Metalspænder. (Det var den samme Perowne, der senere blev skudt i Ækvatorial-Afrika af sine egne Folk.)

Efter ham fulgte Ansell, og efter Ansell Hogan. Alle tre blev ubetinget adlydte.

Saa lagde Stilk sin Sniderriffel fra sig, trak Vejret dybt og beærede Kompagniet med et hærgende Uvejr af Skældsord.

„Stop, Hr. Corkran!" udbrød Foxy. „Det hører ikke hjemme i noget Eksercerreglement."

„Det er lige meget, Sergeant. Man véd aldrig, hvad man kan blive nødt til at sige til sine Folk. — For Gud i Himlens Skyld, prøv dog paa at staa oprejst uden at læne jer til hinanden, I surøjede, skindmagre Gadedrenge. Det er ingen Fornøjelse for mig

at sætte Façon paa jer. Det burde være sket, førend I kom hertil, I — I Militssoldater! I Kostetyve!"

„Den gamle Klang — den gamle Klang. Vi kender den," sagde Keyte og tørrede sine rindende Øjne. „Men hvor har h a n den fra?"

„Fra sin Fader eller sin Onkel. Spørg ikke mig! Halvdelen af dem maa være fødte indenfor Hørevidde af en Kaserne." (Foxy havde ikke saa ganske Uret i denne Formodning.) „Jeg har hørt flere grimme Ord, siden dette Frivillig-Nonsens begyndte, end jeg nogensinde har hørt i et helt Aar i Tjenesten."

„Der er en Mand i andet Geled, der ser ud, som om han havde sat sin Mave paa Assistentshuset. Ja, det er Dem, jeg mener, Menig Ansell," og Stilk snærtede Offeret en gros og en détail i tre Minutter.

„Halløj!" slog han pludselig over i sin normale Tone. „Jeg har ramt første Gang. Du rødmede, Ansell. Og du rørte dig."

„Jeg kan ikke gøre for, at jeg rødmede," lød Svaret, „men jeg tror ikke, at jeg rørte mig."

„Ja ja, nu er det din Tur."

Og Stilk indtog atter sin Plads i Geleddet.

„Aa Gud, aa Gud, det er ligesaa godt som en Komedie," grinede Keyte, der hørte opmærksomt efter.

Ansell var ogsaa begavet med Slægtninge i Hæren og begyndte nu langsomt og med en dorsk Dræven, i en mere reflekterende Stil end Stilk, at stige ned i de personlige Bemærkningers bundløse Dybder.

„Dér traf jeg!" raabte han triumferende. „Du kunde heller ikke staa for det."

Stilk var blodrød i Hovedet, og hans Sniderriffel skælvede synligt i hans Haand.

„Jeg troede, at jeg kunde," sagde han og bestræbte sig for at synes rolig, „men da der var gaaet en Smule Tid, blev jeg lynende gal i Kalotten. Pudsigt nok, ikke sandt?"

„Det er godt for dem, der er tilbøjelige til at blive hidsige," sagde den langsomme Hogan, mens de stillede Geværerne tilbage paa Stativet.

„Har De nogensinde —?" sagde Foxy haabløst til Keyte.

„Jeg kender ikke ret meget til Frivillige, men det er den grinagtigste Forestilling, jeg nogensinde har set. Jeg forstaar nu alligevel ikke rigtigt, hvad det er, de vil. Aa, Vorherre bevares, saa mange Gange jeg er bleven kaldt frem og har faaet en Overhaling i mine Dage! De formerer godt — de formerer overmaade godt."

„Hvis bare jeg kunde faa dem ud i det Fri, saa kunde jeg udrette med dem, hvad det skulde være, Vagtmester. Men maaske de skifter Sind, naar Uniformerne kommer."

Det var unægteligt paa Tide, at Korpset gjorde Skolens Nysgærrighed nogle Indrømmelser. Tre Gange var Vagtposten bleven mishandlet, og tre Gange havde Korpset behandlet Forbryderen efter Krigslovene. Skolen rasede. Hvad Nytte, spurgte de, var et Kadetkorps til, som ingen maatte se? Hr. King ønskede dem til Lykke med deres usynlige Forsvarere, og de kunde ikke parere hans Udfald. Foxy var ved at blive tvær og stædig. Et Par Medlemmer af

Korpset udtalte sig rent ud tvivlende om, hvorvidt deres Handlemaade var fornuftig; og Spørgsmaalet om Uniformer begyndte at blive overhængende. Hvis der blev leveret Uniformer, vilde de blive nødte til at bære dem.

Men som det saa ofte gaar til i dette Liv, blev Sagen pludselig afgjort udefra.

Rektor havde meddelt Bestyrelsen, at dens Forslag var bleven fulgt, og at, efter hvad han havde hørt, Drengene nu eksercerede.

Han sagde ikke noget om, under hvilke ydre Omstændigheder denne Eksercits gik for sig. Naturligvis blev General Collinson henrykt og fortalte sine Venner det. En af hans Venner havde en Ven, der var Medlem af Parlamentet — en ivrig, intelligent og fremfor alt fædrelandskærlig Mand, hvis Ønske var at udrette saa meget godt som muligt i den kortest mulige Tid. Men vi kan desværre ikke indestaa for vore Venners Venner. Hvis Collinsons Ven havde præsenteret ham for Generalen, vilde denne have kunnet se, hvad han var for et Menneske, og derved have skaanet mange for meget. Men Vennen talte kun om sin Ven; og da der ikke gives to Mennesker i Verden, som ser aldeles ens paa Tingene, blev det Indtryk, som Collinson fik, unøjagtigt. Desuden var Manden jo Parlamentsmedlem, en Konservativ af det reneste Vand, og Generalen havde den engelske Soldats hemmelige Respekt for ethvert Medlem af den højeste Appellationsret. Manden skulde netop ud i de vestlige Provinser for at sprede Lys i en eller anden Valgkreds, der laa i Mørke. Vilde det ikke være

en god Idé, om han, forsynet med Generalens Anbefaling, benyttede dette beundringsværdige og nyoprettede Kadetkorps som Tekst og talte et Par Ord — „bare holdt en lille Tale til Drengene, hvad? De véd, hvad der kunde gøre Lykke, og han vilde netop være den rette Mand dertil. Saadan en Tale, som Drenge forstaar."

„Der blev ikke holdt ret mange Taler til os i min Tid," sagde Generalen mistænksomt.

„Nej, men Tiderne skifter — Dannelsen breder sig, og saa videre. Den nærværende Dags Drenge er den kommende Dags Mænd. Et Ungdomsindtryk kan vare ved for hele Livet. Og i disse Tider, forstaar De, da Landet er ved at gaa i Hundene —"

„De har fuldstændig Ret."

Landet var den Gang netop begyndt paa fem Aar af Gladstones Regering; og Generalen syntes ikke om, hvad han havde set af den. Han skulde ganske sikkert skrive til Rektor, thi det var ganske sandt, at den nærværende Dags Drenge var den kommende Dags Mænd. Det var, om han saa turde sige, et ualmindelig heldigt valgt Udtryk.

Til Svar erklærede Rektor, at det vilde være ham en Fornøjelse at modtage Hr. Parlamentsmedlem Raymond Martin, om hvem han havde hørt saa meget, at yde ham Nattely og lade ham holde Foredrag for Skolen om et hvilketsomhelst Æmne, som han mente vilde kunne interessere Drengene. Dersom Hr. Martin endnu ikke havde staaet Ansigt til Ansigt med en Tilhørerkreds af denne særlige Klasse af

den engelske Ungdom, tvivlede Rektor ikke om, at det vilde være en interessant Oplevelse for ham.

„Jeg tror ikke, jeg tager synderligt meget fejl i saa Henseende," betroede han Pastoren. „Kender De tilfældigvis noget til en Mand, der hedder Raymond Martin?"

„Jeg laa ved Universitetet sammen med et Menneske af det Navn," svarede Præsten. „Han var uden Form og uden Indhold, saa vidt jeg erindrer, men tog Tingene med en fortvivlet Alvor."

„Han vil holde et Foredrag om ‚Fædrelandskærlighed' for Skolen paa Løverdag."

„Hvis der er noget, som vore Drenge hader mere end alt andet, saa er det at faa deres Løverdag Aften spoleret. Fædrelandskærlighed interesserer dem ikke nær saa meget som ‚Fest'."

„Kunst ikke heller. Kan De huske vor ‚Shakespeare-Aften'?" Rektor blinkede. „Eller den humoristiske Herre med Laterna magica'en?"

* * *

„Hvem Fanden er det Parlamentsmedlem Raymond Martin?" spurgte Beetle, da han læste Opslaget om Foredraget ude i Korridoren. „Hvorfor skal de Dromedarer altid komme om Løverdagen?"

„Oh! Rrrromeo, Rrrromeo, hvi er du Rrrromeo?" citerede M'Turk efter Shakespeare-Oplæserinden fra forrige Semester. „Naa, jeg vil da haabe, at han ikke bliver saa slem som hun. Stilk, er du rigtigt fædre-

landskærlig? For ellers vil denne her Fyr gøre dig det."

„Forhaabentlig lægger han da ikke Beslag paa hele Aftenen. Vi er formodentlig nødte til at høre paa ham."

„Jeg vilde ikke undvære ham for meget godt," sagde M'Turk. „Der var mange, der syntes, at det Romeo-Romeo-Fruentimmer var kedelig. Det gjorde j e g ikke. Jeg syntes godt om hende! Kan I huske, da hun begyndte at hikke midt under hele Forestillingen? Maaske han ogsaa vil hikke. Den, som først kommer ned i Gymnastiksalen, tager Plads til de to andre."

* *
*

Der var ikke Spor af Nervøsitet, men en livlig og munter Elskværdighed over Parlamentsmedlemmet Hr. Raymond Martin, da han, iagttagen af mange Øjne, kørte frem for Rektors Bolig.

„Han ser lidt labansagtig ud," var M'Turks Bemærkning. „Det skulde ikke undre mig, om han var Radikaler. Han skændtes med Kusken om Betalingen. Det hørte jeg."

„Det er den bare Fædrelandskærlighed," forklarede Beetle.

Efter Thetid sluttede de sig til de andre, der stormede ind for at faa Pladser, sikrede sig en privat og usynlig Krog og begyndte at skumle.

Alle Gasblus var tændte. Paa den lille Forhøjning i Enden af Salen stod Rektors officielle Pult, ved

hvilken Hr. Martin skulde holde sit Foredrag, samt en Halvkreds af Stole til Lærerne.

Ind tren Foxy med officiel Holdning og stillede noget, der saa ud som et Stykke Tøj rullet om en Stok, op imod Pulten. Der var endnu ingen af Myndighederne til Stede, og derfor applauderede Skolen og raabte: „Hvad er det for noget, Foxy? Hvorfor har De stjaalet den Herres Paraply? Vi bruger ikke Ris her, vi bruger Spanskrør! Tag det Juks væk! — Tæl af fra højre Fløj!" — og saa fremdeles, indtil Rektors og Lærernes Indtræden gjorde Ende paa alle Demonstrationer.

„Det er da een god Ting — Lærerne er lige saa lede og kede af dette her som vi. Se, hvor King vrider og vender sig for at faa Plads et Sted, hvor det ikke trækker."

„Hvor bliver den raymondifikalske Martin af? Punktlighed, mine elskede Tilhørere, er Krigens rette Billed —"

„Aa, hold nu Mund. Der kommer hans Højhed. Vorherre bevares, sikken en Doglæp!"

Hr. Martin, som optraadte selskabsklædt, havde unægtelig Dobbelthage; han var en høj, svært bygget, hvid og rød Mand. Men derfor havde Beetle da ikke behøvet at være grov.

„Se nu paa hans Ryg, mens han taler til Rektor. Det er nederdrægtig uhøfligt at vende Ryggen til Tilhørerne. Han er en Filister — en Laban — en Jebusiter og en Hiviter."

M'Turk lænede sig tilbage og snøftede haanligt.

Med nogle faa nevtrale Ord forestillede Rektor

Foredragsholderen og satte sig under Bifaldsklap. Da det viste sig, at Hr. Martin opfattede Klappene som henvendt til ham, klappede de naturligvis mere end nogensinde. Det varede nogen Tid, inden han kunde begynde. Han havde intet Kendskab til Skolen — til dens Traditioner og nedarvede Anskuelser. Han vidste ikke, at den sidste Optælling viste, at firsindstyve Procent af Drengene var fødte udenfor Landets Grænser — i Lejr, Garnison eller i rum Sø; eller at fem og halvfjerdsindstyve Procent var Sønner af Officerer — bar Navne som Willoughby, Paulet, de Castro, Mayne, Randall — og agtede at følge deres Faders Livsgerning. Dette og meget mere kunde Rektor have fortalt ham; men efter at have siddet en Time ved Middagsbordet i hans Selskab havde Rektor besluttet slet ikke at fortælle ham noget. Hr. Raymond Martin lod til at vide saa meget i Forvejen.

Han begyndte sin Tale med et langtrukkent, skrattende: „Naa, Drenge," som, skønt de ikke selv var sig det bevidst, fik alle de unge Nerver til at krympe sig. De vidste formodentlig, hvorfor han var kommen hertil — ikke sandt? Det var ikke ofte, at han havde Lejlighed til at tale til Drenge. Han antog, at Drenge var saa noget nær den samme Slags Personer — somme Folk mente, at de var temmelig grinagtige Personer — som de havde været i hans egne unge Dage.

„Denne Mand," sagde M'Turk med Overbevisning, „er et ægte gadarensk Svin."

Men de maatte huske paa, at de ikke altid vilde vedblive at være Drenge. De vilde vokse op til

Mænd, thi den nærværende Dags Drenge var den kommende Dags Mænd, og af den kommende Dags Mænd afhang deres hæderkronede Fædrelands stolte Ry.

„Hvis dette varer længe ved, mine elskede Tilhørere, vil det være min smærtelige Pligt at gøre Skandale," sagde Stilk og trak Vejret dybt gennem Næsen.

„Det kan du ikke," svarede M'Turk. „Han tager jo ingen Betaling for sin Romeo."

Og derfor burde de tænke paa Pligten og Ansvaret i det Liv, der aabnede sig for dem. Livet var ikke lutter — han opregnede nogle Lege, og, som for at gøre sig rigtig grundigt umulig, tilføjede han „Marmor". „Ja, Livet var ikke," sagde han, „lutter Marmor."

Der lød een eneste spændt Gispen — blandt de Yngre næsten et Hyl — af dirrende Rædsel. Han var en Hedning — et Udskud — udenfor Fordragelighedens yderste Grænsepæl — havde dømt sig selv i alles Paahør! Stilk bøjede Hovedet og skjulte Ansigtet i Hænderne. M'Turk inddrak hvert Ord med straalende, glade Øjne, og Beetle nikkede højtidelige Bifaldsnik.

Nogle af dem ventede utvivlsomt inden mange Aar at opnaa den Ære at blive udnævnte til Officerer af Dronningen og komme til at bære Sabel. Nu havde han selv som Major i et frivilligt Regiment nogen Erfaring i en Officers Pligter, og det glædede ham at høre, at de havde oprettet et frivilligt Korps i deres Midte. En saadan Oprettelse førte til en sund

og god Aand, og naar denne blev næret, vilde den være til stor Gavn for det Fædreland, som de elskede og var saa stolte af at tilhøre. Han tvivlede ikke om, at nogle af de Tilstedeværende ventede — at nogle af dem ivrigt skuede frem imod den Tid, da de skulde føre deres Mænd imod Englands Fjenders Kugler og betræde Slagmarken i al deres unge Manddoms Stolthed.

Nu er en Drengs Blufærdighed tifold dybere end en Piges, thi den blinde Natur har kun skabt hende til eet Formaal, men Manden til adskillige. Med bred og kraftig Haand rev han alle disse Slør ned og trampede dem under sin velmente Veltalenheds Fødder. Med skrattende Røst raabte han højt om Smaating som Haab om Ære og Drøm om Hæder, Ting, som Drenge ikke en Gang drøfter med deres fortroligste jævnaldrende Venner. Han pegede paa straalende Maal for dem, med Fingre, som tilsølede al Straaleglansen i alle Synskredse. Han profanerede deres Sjæles hemmeligste Afkroge med Raab og Gestikulationer. Han bad dem betænke deres Forfædres Bedrifter, og det paa en saadan Maade, at de rødmede helt ud i Ørene, som Blodet prikkede i. Nogle af dem — den skurrende Stemme skar gennem en iskold Tavshed — havde maaske haft Slægtninge, som var faldne i Kampen for deres Land. (Ikke saa faa af dem tænkte paa en gammel Sabel, som hang i en Korridor eller paa en Spisestuevæg, og som de havde betragtet og stjaalet sig til at røre ved, lige siden de havde lært at gaa). Han besvor dem at kappes med disse berømmelige Forbilleder; og de vidste ikke,

hvor de skulde gøre af deres Øjne, saa yderst ubehageligt berørte følte de sig.

Deres Alder gjorde, at Tankerne ikke formede sig helt klart for dem. De følte kun, og det med Raseri, at de blev fornærmede af en tyk Mand, der ansaa Marmor for en Leg.

Og saaledes arbejdede han sig frem mod Talens Slutning — som han, i Parenthes bemærket, senere brugte og gjorde kolossal Lykke med ved et Vælgermøde — mens de sad, røde i Hovederne og urolige, i gnaven Væmmelse. Efter mange, mange Ord greb han den i Tøj indhyllede Stok og stak den anden Haand ind paa Brystet. Dette — dette var deres Fædrelands haandgribelige Symbol — al Ære og Ærbødighed værd! Ingen Dreng burde beskue dette Flag, hvis ikke det var hans Hensigt paa værdig Maade at bidrage sit til at forhøje dets uforgængelige Straaleglans. Han svang det foran dem — et stort engelsk Bomuldsflag, skinnende i alle tre Farver, og ventende paa den Bifaldstorden, der skulde lønne hans Anstrængelser.

De saa til i Tavshed. De havde ganske vist set den Tingest før — nede paa Toldstationen, eller igennem en Kikkert, hejst paa halv, naar en Brig standede paa Braunton-Banken; ogsaa paa Golfklubbens Tag, og i Keytes Vindue, hvor en vis Slags kulørt Sukkergodt havde et Billede af dette Flag uden paa Æsken. Men det vajede aldrig over Skolen; det spillede ingen Rolle i deres Liv; Rektor havde aldrig nævnt det; deres Fædre havde ikke forklaret dem dets Betydning. Det var et lukket Spørgsmaal — no-

get helligt, noget for sig selv. Hvad i Navnet af alt, hvad der var pøbelagtigt, mente da dette Menneske med at svinge det Fugleskræmsel for Øjnene af dem? Maaske han var fuld? Det var en heldig Tanke!

Rektor reddede Situationen ved at rejse sig for at takke, og ved hans første Bevægelse følte Skolen sig lettet og klappede som rasende.

„Og jeg er sikker paa," sluttede han, med Ansigtet fuldt belyst af Gassen, „at I alle vil forene jer med mig i en meget hjærtelig Tak til Hr. Raymond Martin for det overmaade nydelsesrige Foredrag, han har holdt for os."

Hvad der egentlig skete, véd vi den Dag i Dag ikke og vil vel aldrig faa det at vide. Rektor paastaar, at han ikke gjorde det; eller at hvis han gjorde det, maa han have faaet noget i Øjet; men de Tilstedeværende er overbeviste om, at han blinkede, een Gang, aabenlyst og højtideligt, efter Ordet „nydelsesrig".

Hr. Raymond Martin fik sit Bifald i fuldt Maal. Som han selv sagde: „Uden at være forfængelig tør jeg vel tro, at det Par Ord, jeg sagde, gik dem til Hjærte. Jeg har aldrig vidst, at Drenge kunde raabe saadanne Hurraer."

Da Klokken nu ringede til Aftenandagt, forlod han Salen, og Drengene stillede sig i Række langs Væggen. Flaget laa stadig oprullet paa Pulten, og Foxy betragtede det med Stolthed, thi han var bleven grebet af Hr. Martins Veltalenhed. Rektor og Lærerne, som var traadt tilbage paa Forhøjningen, kunde ikke se den skrækkelige, gloende Tingest, men en af Præfek-

terne traadte ud af Rækken, rullede det hurtigt sammen og smed det ligesaa hurtigt ind i et Skab, hvor Fægtehandsker og Fleuretter gemtes.

Og som om han havde rørt ved en Fjeder, brød en sagte Tilfredshedsmumlen frem og gik over i en rask Salve af Haandklap.

Foredraget blev drøftet paa Sovesalene. Der var fuldstændig Enstemmighed. Hr. Raymond Martin var utvivlsomt født i en Rendesten og opdraget i en Skole, hvor de spillede Marmor. Endvidere var han (jeg giver kun et meget ringe Uddrag af et stort Forraad) en gemen Svinepels, en modbydelig Møghas, en laskemavet Flagdasker (dette Udtryk var Stilks Bidrag) og adskillige andre Ting, som det ikke vilde være passende at nedskrive.

Det frivillige Kadetkorps traadte an næste Mandag i daarligt Humør og med skamfulde Ansigter. Selv da vilde imidlertid fornuftig Tavshed have kunnet redde Situationen. Men Foxy sagde:

„Efter saadan en smuk Tale, som den De hørte i Forgaars Aftes, kan man vel vente, at De vil tage fat paa Eksercitsen med fornyet Iver. Jeg indser ikke, hvordan De nu kan undgaa at komme ud og marschere i det Fri."

„Kan vi da ikke slippe for det, Foxy?" sagde Stilk i en saa silkeblød Tone, at Foxy burde have taget sig i Agt.

„Nej, De kan ikke, siden han har været saa ædelmodig at forære Dem Flaget. Han sagde til mig, førend han tog bort i Morges, at der var ingenting i

Vejen for, at Korpset betragtede det som sin Ejendom. Det er et nydeligt Flag."

I dybeste Tavshed satte Stilk sit Gevær tilbage paa Stativet og traadte ud af Geleddet. Hogan og Ansell fulgte hans Eksempel.

Perowne tøvede.

„Hør en Gang," begyndte han, „skulde vi ikke —"

„Nu skal jeg straks tage det frem fra Skabet," sagde Sergeanten, som vendte Ryggen til. „Og saa kan vi —"

„Kom saa!" brølede Stilk. „Hvad Satan venter I efter? Træd af!"

„Men — hvad — hvor i —?"

Sniderriflernes Raslen, mens de hastigt blev sat tilbage paa Stativet, overdøvede hans Stemme, og den ene Dreng efter den anden traadte ud af Geleddet.

„Jeg — jeg véd ikke, om jeg ikke bliver nødt til at melde dette til Rektor," stammede han.

„Saa meld det da og gaa Fanden i Vold!" raabte Stilk med hvide Læber og styrtede ud.

* * *

„Det var mærkværdigt!" sagde Beetle til M'Turk. „Jeg sad oppe paa vort Værelse i Færd med et ganske yndigt Digt om den laskemavede Flagdasker, og saa kom Stilk ind, og jeg sagde: ‚Hov!' og han gav sig til at bande mig som en Baadsmand, og saa be-

gyndte han at tudbrøle. Lagde sit Hoved paa Bordet og tvinede. Gør vi ikke bedst i at gøre et eller andet?"

M'Turk blev bekymret.

„Maaske er han kommen til Fortræd paa en eller anden Maade."

De fandt ham med meget blanke Øjne og fløjtende mellem Tænderne.

„Narrede jeg dig, Beetle? Ja, jeg tænkte det nok. Var det ikke et godt Stykke Komediespil? Troede du ikke, at jeg virkelig flæbede. Gjorde jeg det ikke godt? Aa, din tykke, gamle Idiot!"

Og han gav sig til at trække Beetle i Ørene og Kinderne paa den Maade, som han kaldte at „malke ham".

„Jeg véd meget godt, at du flæbede," svarede Beetle roligt. „Hvorfor er du ikke nede ved Eksercitsen?"

„Eksercitsen? Hvad for en Eksercits?"

„Lad nu være at spille Dumrian. Eksercitsen i Gymnastiksalen."

„Fordi der ingen er. Det frivillige Kadetkorps er opløst — ophævet —dødt — fordærvet — raaddent — stinkende. Og hvis du ser saadan paa mig, Beetle, slaar jeg dig ihjæl med ..... Jo vist saa, og jeg skal meldes til Rektor, fordi jeg har bandet."

Sidste Semester.

Der var kun nogle faa Dage til Ferien, til den halvaarlige Eksamen, og hvad der var endnu vigtigere, til Udgivelsen af Skolebladet, som Beetle redigerede. Han var bleven lokket til at paatage sig dette Hverv af Stilks og M'Turks Smigerord og den overordentlige Strænghed, hvormed Studereværelsets Love haandhævedes. Men da han først var kommen i Lag med det, opdagede han, som andre har gjort før ham, at det var hans Pligt at gøre Arbejdet, mens hans Venner kritiserede. Stilk døbte Bladet „Swillingford-Patrioten" i from Erindring om Sponge, og M'Turk drog ugunstige Sammenligninger mellem dets Indhold og Ruskin og de Quincey. Kun Rektor interesserede sig for Bladet, og hans Methoder var ejendommelige. Han gav Beetle fri Adgang til sin bruntindbundne, tobaksduftende Bogsamling — uden at forbyde noget og uden at anbefale noget. Dér fandt Beetle en stor Lænestol, et Sølvskrivetøj og Penne og Papir, saa meget han lystede. Der var gamle dramatiske Forfattere i Snesevis; der var Hakluyts Rejsebeskrivelser; franske Oversættelser af moskovitiske Forfattere ved Navn Puschkin og Lermontoff; smaa Fortællinger af

en egensindig og forbløffende Slags, blandede med ejendommelige Digte — Peacock var Digterens Navn; der var Borrows „Lavengro"; en underlig Bog, som sagde sig at være en Oversættelse af noget, der kaldtes „Rubàiyàt" — Rektor sagde, at det var et Digt, som endnu ikke var skattet efter Fortjeneste; der var Hundreder af Digtsamlinger — Crashaw; Dryden; Alexander Smith; L. E. L.; Lydia Sigourney; Fletcher; Donne; Marlowes „Faust"; Ossian — som gjorde M'Turk, hvem Beetle laante den til, komplet beruset i tre Dage; „Det jordiske Paradis"; „Atalanta i Calydon"; og Rossetti — for kun at nævne nogle faa. Og saa kom Rektor af og til slentrende ind, under Paaskud af at ville være Bladets Censor, og læste et Vers hist og et andet Vers her af disse Digtere og aabnede saaledes Udsigter til ukendte Egne. Og dampende langsomt paa sin Cigar og med halvt lukkede Øjne fortalte han om store nulevende Mænd, og om Blade, for længe siden afgaaede ved Døden, som de havde udgivet i deres lystige Ungdom; fortalte om de Tider, da alle de store Stjærner var smaa, nytændte Blus, der søgte at finde deres Pladser i det ligegyldige tomme Rum, og han, Rektor, kendte dem, som unge Mænd kender hinanden. Derfor gik det regelmæssige Arbejde i Spaanerne, thi Beetle havde Hovedet fuldt af andre Sager og Vers, som han gemte som hemmelige Skatte og kun fortalte M'Turk om Eftermiddagen, naar de spadserede nede paa Stranden og raabte og deklamerede ud mod de lange Bølger.

Takket være for en stor Del deres Husforstanders paa Erfaring grundede Mistillid var de tre Venner i

tre samfulde Semestre blevne forbigaaede ved Forfremmelsen til Præfekts Rang; det var en Værdighed, der uddeltes efter Fortjeneste, og som medførte den Ære at turde gaa med Stok og Frihed til, med visse Indskrænkninger, at bruge den.

„M e n," sagde Stilk, „ved nærmere Eftertanke har vi gjort mere Sjov med sjette Klasse i den Tid, vi er blevne forbigaaede, end nogen anden i de sidste syv Aar."

Han pegede stolt paa sin Hals. Den var omgivet af den stivest mulige høje Flip, og Skik og Brug bød, at saadanne kun maatte bæres af sjette Klasse. Og sjette Klasse saa den Flip og sagde ikke et Muk. „Kis" Ebenezer eller Dick Firtal af forrige Aargang vilde have sørget for, at den blev taget af, inden fem Minutter var omme; men den nuværende sjette Klasse bestod for Størstedelen af unge, men udmærket begavede Elever, som var deres Husforstanderes Yndlinge og for ømskindede over deres Værdighed til at have Lyst til at indlade sig i aaben Kamp med de tre opfindsomme Venner. Og derfor satte disse deres Huer helt bag i Nakken, i Stedet for en lille Smule paa Sned over det ene Øje, som femte Klasse burde, og flottede sig med Lakstøvler om Hverdagen og vidunderlige Slips om Søndagen, uden at nogen sagde et Ord dertil. M'Turk skulde til Foraaret ind paa Cooper's Hill og Stilk paa Sandhurst; og Rektor havde sagt dem begge, at hvis de ikke glemte altfor meget i Løbet af Ferien, var de sikre nok. Som øvet Dressør tog Rektor sjælden fejl i sin Dom.

Han havde taget Beetle til Side samme Dag og

givet ham mange gode Raad; og Beetle huskede ikke et Ord af dem, da han styrtede ind i Studereværelset, bleg af Sindsbevægelse, og busede ud med en vidunderlig Historie. Den var næsten ikke til at tro paa.

„Og du skal begynde med hundrede Pund om Aaret?“ sagde M'Turk uden at vise synderlig Sympathi. „Sludder!“

„Og gratis Overrejse! Det er afgjort altsammen. Rektor siger, at han har trænet mig dertil i grumme lang Tid, og jeg har ikke haft Anelse om det — ikke Anelse! Man begynder ikke straks med at skrive Artikler, forstaar I. Begynder med at sætte Telegrammer i Stil og klippe ud af andre Aviser med Saksen.“

„Hæ, Saksen!“ sagde Stilk. „Sikke noget forbandet Roderi, du vil lave. Men saa bliver dette jo i alt Fald ogsaa dit sidste Semester. Syv Aar, mine inderligt elskede Tilhørere — og dog ikke Præfekter.“

„De Aar har nu alligevel ikke været saa gale endda,“ sagde M'Turk. „Det vil gøre mig ondt at skulle forlade den gamle Skole; siger I ikke det samme?“

De stirrede ud over Søen, som skummede langs Stenrevet i den klare Vinterdag.

„Hvor mon vi allesammen er henne ved denne Tid om et Aar?“ sagde Stilk aandsfraværende.

„Ved denne Tid om fem Aar,“ sagde M'Turk.

„Hør, det er sandt,“ udbrød Beetle, „det bliver mellem os, at jeg skal ud af Skolen. Rektor har ikke sagt det til nogen. Det véd jeg, for Prout gryntede til mig i Dag, at hvis jeg var fornuftigere — hæ! — kunde jeg maaske blive Præfekt i næste Semester. Det kniber formodentlig for ham at faa Præfekter.“

„Lad os slutte af med en Kamp med sjette," foreslog M'Turk.

„De beskidte, smaa Skoledrenge!" sagde Stilk, der allerede saa sig selv som Kadet paa Sandhurst. „Hvad Gavn skulde det gøre?"

„Moralsk Virkning," sagde M'Turk. „Vi skulde efterlade en uforgængelig Tradition og saa videre."

„Lad os hellere gaa til Bideford og betale, hvad vi skylder," sagde Stilk. „Jeg har slaaet min Fader en Plade for tre Sovereigns — *ad hoc*. Og jeg skylder ikke mere end tredive Shillings. Stik af, Beetle, og bed Rektor om Lov. Sig, at du gærne vil ind og læse Korrektur paa ‚Swillingford-Patrioten'."

„Det vil jeg virkelig ogsaa," svarede Beetle. „Det bliver mit sidste Nummer, og jeg vil gærne have, at det skal se ordentligt ud. Jeg kan nok træffe ham, førend han gaar ned for at spise."

Ti Minutter efter marscherede de af Sted paa Geled, ved særlig Naade fritagne for at møde ved Navneopraabet Klokken fem, og havde saaledes hele Eftermiddagen for sig. Desværre havde de ogsaa King for sig, og han kunde aldrig gaa forbi dem uden at sige Vittigheder. Men hele Brigader af Kinger kunde ikke have forstyrret Beetles Humør den Dag.

„Aha! Ude for at nyde Studiet af lettere Litteratur, mine Venner?" sagde han og gned sig i Hænderne. „Slet og ret Mathematik er ikke noget for opadstræbende Aander som eders, vel?"

(„Hundrede Pund om Aaret," tænkte Beetle og smilede ud i Rummet.)

„Vor aabenbare Ævneløshed søger Tilflugt paa

den mindre konkrete Digtekunsts blomsterstrøede Stier. Men der nærmer sig en Regnskabets Dag, gode Beetle. Jeg har selv forberedt en lille ubetydelig og tarvelig latinsk Version, som selv du med din Øvelse i Skulkeri næppe kan slippe udenom. Ja, latinsk Version. Jeg tror, om jeg saa maa sige — men nu faar vi at se ved den skriftlige Eksamen — at, Ulpian er, hvad du trænger til. Aha! *Elucescebat,* som vor Ven sagde. Vi faar at se! Vi faar at se!"

Beetle gav stadig ikke en Lyd fra sig. Han var paa en Damper med Rejsen betalt ud i den store, vidunderlige Verden — tusind Mile paa den anden Side af Lundy-Øen.

Med en Snærren lod King ham gaa.

„Han véd det ikke. Han vil blive ved med at rette Stile og prædike og blære sig overfor Smaadrengene næste Semester — og det næste med."

Beetle skyndte sig efter sine Kammerater op ad den stejle Sti paa den tornbladklædte Bakke bagved Skolen.

De morede sig med at kaste Smaasten op paa Gasbeholderen, og den snavsede Gasmand, der havde Tjeneste, bad dem lade være. De saa til, mens han smurte en stor Hane, der stak op af Jorden mellem to Tornbladbuske.

„Hvad er den til, Cokey?" sagde Stilk.

„Den er til Gasledningerne ned til Køkkenerne," svarede Cokey. „Og hvis jeg glemte at lukke op for den, saa maatte I unge Herrer lære jeres Lekser ved et Stearinlys."

„Hm," sagde Stilk og tav mindst et Minut. —

„Hov! Hvor skal I hen?“

En Drejning af Vejen bragte dem Ansigt til Ansigt med Tulke, ældste Præfekt i Kings Hus — en lavstammet, hvidhaaret Dreng, af den Slags, der maa forfremmes paa Grund af deres gode Hoved, og som saa bagefter altid appellerer til Rektor om Støtte for deres Myndighed, naar Tjenstiveren er løbet af med Klogskaben.

De tre Venner tog ikke Spor af Notits af ham. De havde deres lovlige Orlov. Tulke gentog sit Spørgsmaal i en hidsig Tone, thi han havde døjet mange Forhaanelser af Nummer fems Beboere og troede nu, at han endelig havde grebet dem paa fersk Gærning.

„Hvad Satan rager det dig?“ svarede Stilk med sit elskværdigste Smil.

„Hør, jeg vil ikke — jeg vil ikke finde mig i, at femte Klasse bander, naar de taler til mig!“ spruttede Tulke.

„Naa, saa stik af og sammenkald et Præfektmøde,“ sagde M'Turk, som kendte Tulkes svage Side.

Præfektens Svar var usammenhængende af Raseri.

„Du maa ikke skraale op paa den Manér, naar du taler til femte Klasse,“ sagde Stilk. „Det er meget uhøfligt.“

„Spyt ud, gamle Ven!“ sagde M'Turk roligt.

„Jeg — jeg vil have at vide, hvad I bestiller udenfor Grænserne?“

Og han svang sin Stok med en vigtig Mine.

„Aha!“ sagde Stilk. „Nu kommer vi til Sagen. Hvorfor spurgte du ikke om det før?“

„Jeg spørger om det nu. Hvad bestiller I?“

„Vi beundrer dig, Tulke,“ svarede Stilk. „Vi synes, du er en mageløs prægtig Fyr. Gør vi ikke?“

„Jo! Jo!“

En Jagtvogn med nogle unge Piger i drejede netop om Hjørnet, og Stilk knælede øjeblikkeligt foran Tulke i en bedende Stilling. Tulke blev rød i Hovedet.

„Jeg har Grund til at tro —“ begyndte han.

„Hallo! Hallo! Hallo!“ raabte Beetle à la den offentlige Udraaber i Bideford. „Tulke har Grund til at tro! Længe leve Tulke!“

Tre Hurraer besvarede Leveraabet.

„Det er lutter Beundring,“ sagde Stilk. „Du véd, hvor meget, vi holder af dig, Tulke. Vi holder saa meget af dig, at vi synes, du burde gaa hjem og lægge dig til at dø. Du er altfor god for denne Verden, Tulke.“

„Ja,“ tilføjede M'Turk, „du maa endelig gøre os den Tjeneste at dø. Tænk, hvor sød du vilde se ud, naar du blev udstoppet!“

Tulke foer henad Landevejen med et ubehageligt Udtryk i Øjnene.

„Det betyder et Præfektmøde — det kan I bande paa,“ sagde Stilk. „Sjette Klasses Ære paa Spil, og saa videre. Tulke vil skrive Breve hele Eftermiddagen, og Carson vil kalde os op efter Thetid. De tør ikke lade det passere.“

„Jeg tør holde en Shilling paa, at han følger efter os!“ sagde M'Turk. „Han er Kings Yndling, og det

vilde være en sand Svir for dem begge to, hvis de kunde gribe os i noget. Vi maa være dydige."

„Saa foreslaar jeg, at vi gaar til Mutter Yeo og propper os for sidste Gang. Vi skylder hende en halv Snes Shillings, og Mary vil græde bitterligt, naar hun hører, at vi skal rejse," sagde Beetle.

„Hun gav mig en gevaltig Lussing sidste Gang — gjorde Mary," sagde Stilk.

„Det gør hun altid, naar man ikke dukker sig," svarede M'Turk. „Men hun plejer at give en Kysset tilbage. Lad os gaa til Mutter Yeo."

De opsøgte et lille, to hundrede Aar gammelt Hus med grønne Vinduesruder og fremspringende Bjælkehoveder, halvt Mejeri, halvt Gæstgiversted, som laa for Enden af en snæver Sidegade. De havde patroniseret det lige fra den Tid, da de var Smaadrenge, og var i høj Grad hjemme og Venner af Huset.

„Vi kommer for at betale, hvad vi skylder, Mutter," sagde Stilk og lagde Armen om Husfruens seks og halvtredsindstyve Tommers Midie. „For at betale, hvad vi skylder og sige Farvel — og — og vi er skrupsultne."

„Naada!" sagde Mutter Yeo, „gør han Kur til mig? Jeg skammer mig over jer."

„Det vilde vi sgu'nte gøre, hvis Mary var her," sagde M'Turk i den brede Nord-Devon-Dialekt, som Drengene brugte, naar de var paa Togt.

„Hvem er det, som tager mit Navn forfængeligt?"

Inderdøren gik op, og Mary, lyshaaret, blaaøjet og æblekindet, traadte ind med en Skaal Fløde i Hæn-

derne. M'Turk kyssede hende. Beetle fulgte hans Eksempel med beundringsværdig Ro. Begge Drenge fik straks Ørefigener.

„Man skal aldrig kysse Pigen, naar man kan kysse Fruen," sagde Stilk med en skamløs Blinken ad Mutter Yeo, mens han undersøgte en Hylde med Syltekrukker.

„Det glæder mig at se, at der da er en af jer, der ikke har Lyst til flere Sansekager?" sagde Mary indbydende henimod ham.

„Hø! Jeg kan vel faa ligesaa mange Kys, jeg vil have," svarede Stilk med Ryggen til.

„Ikke af mig — dit lille Uhyre!"

„Har aldrig bedt dig. Der er ogsaa Pigebørn i Northam. Ja — og i Appledore."

En uigengivelig Snøften, halvt af Foragt og halvt af Erindring, afrundede dette Svar.

„Ja, det tager saamænd en Gang en Ende med Forskrækkelse med dig. Hvad er der nu? Hvorfor snuser du til Fløden?"

„Den er sur," sagde Stilk. „Lugt en Gang."

Mary var uforsigtig nok til at gøre det.

„Et Bideford-Kys er aldrig saa galt," sagde Stilk og tog sig et uden at komme til Fortræd.

„Din — din — din —" begyndte Mary spruttende af Lystighed.

„De er nu alligevel bedre i Northam — ligesom smager af mere — og saa faar vi dem tilbage igen," sagde han, mens M'Turk højtideligt valsede med Mutter Yeo, indtil Vejret gik helt fra hende, og Beetle fortalte Mary den sørgelige Nyhed; og saa satte de

sig til Bords til tyk Fløde, Syltetøj og friskt Brød.

„Ja. Du faar os aldrig mere at se, Mary. Vi skal være Præster og Missionærer."

„Stille paa Parterret!" udbrød M'Turk, som kiggede ud gennem Jalousiet. „Tulke er ganske rigtigt fulgt efter os. Dér kommer han henne."

„Vi har aldrig været udenfor Grænserne," sagde Mutter Yeo. „Bliv I bare ganske roligt siddende, kære Børn."

Og dermed trillede hun ind i det indre Værelse for at gøre deres Regning op.

„Mary," sagde Stilk pludselig med tragisk Inderlighed, „elsker du mig, Mary?"

„Jøsses, ja! Det har jeg jo fortalt dig, lige siden du var saa stor!" svarede den unge Dame.

„Kan du se ham, der kommer henad Gaden der?" Stilk pegede paa den intetanende Tulke. „Han har aldrig i sine livfødte Dage faaet et eneste Kys af nogetsomhelst Slags Pigebarn, Mary. Er det ikke rædsomt?"

„Hvad angaar det mig? Det kommer saamænd nok med Tiden," nikkede hun kløgtigt. „For det er da vel aldrig din Mening, at du vil have, at jeg skal kysse ham — vel?"

„Jeg giver dig en Halvkrone, hvis du vil," sagde Stilk og holdt Mønten frem.

En Halvkrone var mange Penge for Mary Yeo, og en Spøg var endnu mere værd; men —

„Du tør ikke," sagde M'Turk i det psykologiske Øjeblik.

„Nej, du tør ikke!" istemte Beetle, der kendte

hendes svage Side. „Der er ikke et Pigebarn i hele Northam, der vilde betænke sig to Gange. Og du, som er saadan en køn Pige!“

M'Turk plantede sin ene Fod fast imod Inderdøren, for at ikke Mutter Yeo skulde komme tilbage i et ubelejligt Øjeblik, thi paa Marys Ansigt stod at læse, at hun havde taget sin Beslutning.

Pludselig fandt Tulke sin Vej spærret af en granvoksen Datter af Devon — Landet, hvor Kyssene gror frodigt, det herligste Land under Solen. Han smuttede høfligt til Side. Hun tænkte sig om et Øjeblik; saa lagde hun en stor Haand paa hans Skulder.

„Hvor skal du hen, lille Ven?“ sagde hun.

Stilk, som havde proppet et Lommetørklæde i Munden, kunde se Drengen blive ildrød i Hovedet.

„Giv mig et Kys! Lærer du ikke pæne Manerer i Skolen?“

Tulke gispede og gjorde omkring. Højtideligt og samvittighedsfuldt kyssede Mary ham to Gange, og den usalige Præfekt flygtede.

Hun traadte ind i Huset igen med Øjnene fulde af naiv Forundring.

„Kyssede du ham?“ spurgte Stilk og rakte hende Pengene.

„Jøsses, ja! Men man skulde rigtignok ikke tro, at han var fra Skolen. Det var ligesom om han vilde give sig til at græde.“

„Jamen det vil vi ikke. Du kan ikke faa os til at græde paa den Manér,“ sagde M'Turk. „Prøv en Gang.“

Hvorpaa Mary gav dem alle tre Ørefigner.

Da de gik deres Vej med svidende Øren, sagde Stilk ud i Luften:

„Jeg tror ikke, det bliver til noget videre med det Præfektmøde."

„Jo min Sandten gør det saa!" svarede Beetle. „Hør nu: naar han kyssede hende — hvad vi naturligvis paastaar — er han et kynisk, umoralsk Svin og hans Opførsel er himmelraabende Uanstændighed. *Confer orationes Regis furiosissimi*, da han greb mig i at læse ‚Don Juan'."

„Selvfølgelig kyssede han hende," sagde M'Turk. „Midt paa Gaden. Og med sin Skolehue paa!"

„Klokken 3.57. Noter jer Tiden. Hvad mener du, Beetle?" sagde Stilk.

„Aa, han er saadan en sanddru lille Idiot. Det kan gærne falde ham ind at sige, at det var hende, der kyssede ham."

„Og hvad saa?"

„Og hvad saa?" Beetle dansede ved den blotte Tanke. „Følgeslutningen af disse Præmisser er, at sjette Klasse ikke er i Stand til at beskytte sig selv imod Overfald og Voldtægt. De maa have Barnepiger til at passe dem! Vi behøver bare at hviske et Ord om det i Skolen. Det er godt for sjette! Det er godt for os! Det er lige godt i begge Ender!"

„Død og Kritte!" sagde Stilk. „Vort sidste Semester ender godt. Men stik du nu af og se at faa dit skaldede Blad gjort færdig. Turkey og jeg skal hjælpe dig. Vi kan gaa ind ad Bagvejen, saa behøver vi ikke at gøre Randall Ulejlighed."

„Men saa skal I lade være at gøre for meget Halløj.“

Beetle vidste, hvad den Slags Hjælp havde at betyde, skønt han paa ingen Maade havde noget imod at vise sig fra en saa fremragende Side for sine Forbundsfæller. Det lille Loft bagved Randalls Trykkeri var hans eget Territorium, hvor han allerede i Aanden saa sig selv lede „Times“. Her havde han, vejledet af den sværtede Lærling, med større eller mindre Omveje lært at finde sig tilrette i Skriftkassen og betragtede sig selv som en udlært Sætter.

Skolebladet laa i samlede Forme paa et Bord med Stenplade, og et Korrekturaftryk ved Siden af; men ikke for alt i Verden vilde Beetle have korrigeret efter Aftrykket. Væbnet med en Træhammer og en Tang slog han nogle mystiske Trækiler løs, saa at Formen løsnedes, pillede et Bogstav ud hist og satte et andet i her, læsende mens han arbejdede, og standsede jævnlig for at gotte sig over sine egne Artikler.

„Du vil ikke være saa vigtig af det,“ sagde M'Turk, „naar du skal gøre det for at tjene dit Brød. Paa Hovedet og baglænds er det, ikke sandt? Lad mig se, om jeg kan læse det.“

„Pil af!“ sagde Beetle. „Gaa hen og læs de Forme paa Hylden dér, siden du tror, at du er saa klog.“

„Forme paa en Hylde! Hvad er det for noget? Lad være at komme med de forbandede tekniske Udtryk.“

M'Turk og Stilk gav sig til at rumstere i Trykkeriet. Der var ikke meget, som de lod ligge uforstyrret.

„Kom herhen et Øjeblik, Beetle. Hvad er dette her for noget?“ spurgte Stilk et Par Minutter efter. „Det ser mig saa bekendt ud.“

Beetle kastede et Blik paa det og svarede:

„Det er Kings latinske Eksamensversion. *In—In Verrem: actio prima.* Det var sgu Sjov!“

„Tænk bare, hvor mange renhjærtede, højsindede Drenge, der vilde give meget for at faa Lov til at kaste et Blik paa den!“ sagde M'Turk.

„Nej, sødeste Willie,“ sagde Stilk. „Det vilde være urigtigt og vilde volde vore kærlige Lærere Sorg. Du vilde da vel ikke snyde Willie, vilde du vel?“

„Jeg kan sgu ikke læse det Skidt,“ var Svaret. „Desuden vi skal jo ud af Skolen ved Semesterets Slutning, saa det kan være os lige meget.“

„Kan I huske, hvad den betænksomme Bloomer gjorde ved Sgraggons Beretning om Puffingtons Hunde? Vi maa komme Sukker i Hr. Kings Thevand,“ sagde Stilk, som straalede over hele Ansigtet af djævelsk Glæde. „Lad os se, hvad Beetle kan gøre med den Tang, som han er saa stolt af!“

„Jeg indser ikke, hvordan man kan gøre latinsk Prosa stort mere skeløjet, end den er i Forvejen, men vi kan jo prøve,“ sagde Beetle og ombyttede et *aliud* og et *Asiæ* i to forskellige Sætninger. „Lad os se! Vi vil rykke det Punktum lidt længere frem og begynde Sætningen med det næste store Bogstav. Hurra! Her er tre Linier, som kan løftes op paa een Gang.“

„‚En af de videnskabelige Adspredelser, for hvilke denne fremragende Jæger med Rette er saa berømt'.“

Stilk kunde sin Puffington udenad.

„Stop lidt! Her staar et *vol — voluntate quidnam* ganske alene," sagde M'Turk.

„Jeg skal straks være der. *Quidnam* flytter vi hen efter *Dolabella*."

„Den rare gamle Dolabella," mumlede Stilk. „Pas paa, at han ikke gaar i Stykker. Nederdrægtig slet Prosa, den, som Cicero skrev, synes du ikke? Han burde være os taknemmelig, fordi —"

„Halløj!" udbrød M'Turk ved en anden Form. „Her har vi min Sandten en Ode! *Qui — quis* —, aa, det er *Quis multa gracilis*, naturligvis."

„Kom her med den. Vi har kommet Sukker i denne Kop The," sagde Stilk efter nogle Minutters ivrigt Arbejde. „Man skal aldrig prygle Hundene, naar det ikke er nødvendigt."

„*Quis munditiis?* Det er Pinedød ikke saa daarligt," begyndte Beetle, som brugte sin Tang. „Tager det Spørgsmaalstegn sig ikke nydeligt ud? *Heu quoties fidem!* Der lyder, som om Fyren var ængstelig og ked af det. *Cui flavam religas in rosa* — hvem Flaben regalerer med en Rose. *Mutatosque deos flebit in antro.*"

„Mutte Guder, som flæber i en Hule," foreslog Stilk. „Horats trænger paa Ære ligesaa meget til at ses efter i Sømmene som — som selve Tulke."

Og de „redigerede" ham troligt, indtil det blev for mørkt til at se.

* *
*

„‚Aha! *Elucescebat,* som vor Ven sagde! Naa, saa Ulpian er, hvad j e g trænger til? Hvis King kan hitte ud af dette her, maa I kalde mig en blaaøjet Agrar,“ sagde Beetle, da de krøb ud gennem Loftsvinduet og ned i en Baggyde, som de kendte godt, og gav sig til at løbe de tre Fjerdingvej til Skolen.

Men deres Revision af Klassikerne havde sinket dem for meget. Forpustede og aandeløse gjorde de Holdt mellem Tornbladbuskene bagved Gasbeholderen og saa Lysene blinke nede i Skolen; de vilde komme mindst ti Minutter for sent til The og Portlukning.

„Det nytter ikke,“ stønnede M'Turk. „Jeg tør holde en Shilling paa, at Foxy staar under Lygten i Gaarden og venter paa dem, der kommer for sent. Og det er nederdrægtigt ærgerligt, for Rektor gav os lang Orlov, og den holder man jo ikke af at overskride.“

„‚Lad mig nu fra mine Kundskabers Magasiner —‘,“ begyndte Stilk.

„Aa, hold nu op med det Sludder og de Citater af Jorrock. Skal vi ikke sætte Fart paa?“ snærrede M'Turk.

„‚Fjederstøvler fraraadede Radcliffe ligeledes, hvorimod han ivrigt anbefalede Kravestøvler blankede med Champagne og Abrikosgelé.‘ Hvor er den Tingest henne, som Cokey rodede med i Eftermiddag?“

De hørte ham famle om mellem de vaade Blade, og straks efter saa de et stort Mirakel. Lysene i Toldvæsenets Huse nede ved Søen gik ud; Golfklubbens straalende oplyste Vinduer forsvandt, og de to Hotelfaçader fulgte straks efter. Det flimrede lidt i de ad-

spredte Villaer, og saa slukkedes der ogsaa i dem. Og til syvende og sidst døde Skolens Lys ogsaa hen. Der stod de i den blæsende Vinteraftens Bælmørke.

„‚Ved alle hellige Magter, det er Frostvejr. Georginerne er visnede!'" citerede Stilk videre. „Løb!"

De brasede gennem de vaade Buske, mens Skolen summede som en vred Bisværm, og der lød et Kor af „Gas! Gas! Gas!" fra Spisestuerne. Endelig naaede de Randen af Hulvejen, der skilte dem fra deres Værelse; de lod sig falde ned i den med Geværkuglers Fart, fløj op igen paa den anden Side med Drenges Spændstighed, styrtede ind i deres Værelse, fik paa mindre end to Minutter tørre Bukser og Trøjer paa og sluttede sig (demonstrativt med Morgensko paa Fødderne) til Hoben i Spisesalen, der lignede Stormcentret i en sydamerikansk Revolution.

„‚Satans mørkt, og saa lugter her af Ost'," citerede Stilk, mens han albuede sig frem i Trængselen og hylede lystigt paa Gas. „Cokey maa være gaaet sig en Tur. Foxy kommer til at finde ham."

Prout, der var den nærmeste Husforstander, stræbte at genoprette Ordenen, thi uartige Drenge kastede Smørklumper omkring i Kaoset, og M'Turk havde drejet Hanen paa de Smaas Themaskine om, saa at mange skoldede sig og græd af uforstilt Smærte. Tredie og fjerde Klasse istemte Skolesangen „*Vive la Compagnie*" med Akkompagnement af Knivskafter, og de yngste Klasser udstødte skingrende Flagermusehvin og plyndrede hinandens Tallerkener. Halvtredie hundrede sunde og livlige Drenge, som attraar mere Lys, er unægtelig ivrige i deres Forsken.

Da en afskyelig Lugt af Gas belærte dem om, at den rigtige Hane igen var aabnet, sad Stilk med opknappet Vest og pustede mæt over hvad der lod til at være hans fjerde Kop The.

„Dette her kan jeg lide," sagde han. „Halløj! Der har vi Pomponius Ego!"

Det var Carson, Skolens Duks, en naiv men bundhæderlig Natur og Seniorfodboldtholdets Støtte, som kom gaaende henne fra Præfekternes Bord og i en dæmpet, officiel Tone opfordrede de tre Venner til at møde paa hans Værelse om en halv Time.

„Præfektmøde! Præfektmøde!" hviskedes der fra alle Bordene og de gav en barbarisk Efterligning af Spadserestokkens Brug og Virkninger.

„Hvordan skal vi muntre os med dem?" spurgte Stilk og vendte sig halvt om mod Beetle. „Det er dig, der arrangerer det hele denne Gang."

„Hør nu," var Svaret, „alt hvad jeg forlanger, at I skal gøre, er at lade være med at le. Jeg har i Sinde at tage mig af unge Tulkes Umoralskhed — à la King, og det bliver en alvorlig Historie. Hvis I ikke kan bare jer for at le, maa I ikke se paa mig, for saa eksploderer jeg."

„Javel. Det er godt," svarede Stilk.

M'Turks smækre Skikkelse stivnede i alle Muskler, og hans Øjenlaag sank halvt ned over Øjnene. Dette sidste var et Tegn paa, at han var i Krigshumør.

Otte, ni af de ældste Drenge, med meget stramme og alvorlige Ansigter, sad paa Stole i Carsons yderst tarveligt udstyrede Studereværelse. Tulke var ikke populær iblandt dem, og et Par Stykker, der før havde

haft med Stilk & Co. at gøre, havde en Anelse om, at han maaske havde gjort en Dumhed. Men sjette Klasses Værdighed maatte hævdes. Altsaa begyndte Carson hurtigt:

„Hør, Drenge, jeg har — vi har sendt Bud efter jer for at sige jer, at I er lovlig frække overfor sjette — det har I været i nogen Tid — og — og nu vil vi ikke længer finde os i det, og det lader til, at I har svoret og bandet ad Tulke i Eftermiddag paa Bideford-Vejen, og nu vil vi bare vise jer, at det gaar ikke."

„Det er forfærdelig elskværdigt af jer," svarede Stilk, „men vi har tilfældigvis ogsaa vore Rettigheder. I kan ikke, bare fordi I tilfældigvis er blevne gjorte til Præfekter, kalde Drenge af de ældre Klasser op paa jeres Værelse og skælde dem ud efter Behag, ligesom en Husforstander. Vi hører ikke til de Smaa, Carson. Den Slags Ting kan maaske lade sig gøre med Davies den tredie, men ikke med os."

„Det er bare Prouts Galskab, der er Skyld i, at vi ikke for længe siden er blevne Præfekter. Det véd I godt," sagde M'Turk. „Men I mangler Takt."

„Bi lidt," sagde Beetle. „Et Præfektmøde skal meldes til Rektor. Maa jeg spørge, om Tulke har Rektors Støtte i denne Sag?"

„Ja, ser I — det er ikke saadan noget egentligt Præfektmøde," sagde Carson. „Vi har kun kaldt jer herop for at advare jer."

„Men alle Præfekterne er til Stede," hævdede Beetle. „Hvor er da Forskellen?"

„Død og Kritte!" udbrød Stilk. „Er det din Me-

ning, at du kun har kaldt os herop for at skælde os ud — efter at være kommen hen til os ved Thebordet i hele Skolens Paasyn og givet dem det Indtryk, at det var et Præfektmøde? Paa Ære og Samvittighed, Carson, dette her tager en Ende med Forskrækkelse for dig."

„Lumskeri — Lumskeri," sagde M'Turk og rystede paa Hovedet. „Det ser svært mistænkeligt ud."

Sjette Klasse saa uroligt til hinanden. Tulke havde sammenkaldt tre Præfektmøder i to Semestre, saa at Rektor tilsidst havde ladet sjette vide, at han ventede af dem, at de kunde opretholde Disciplinen uden stadig at tage deres Tilflugt til at true med hans Avtoritet. Nu lod det til, at de havde begaaet en Dumhed lige i Begyndelsen, men enhver hæderlig Dreng vilde have ladet Spørgsmaalet om Forsamlingens Lovlighed fare og være bleven passende imponeret af Domstolen. Beetles Protest var ren og skær „Frækhed".

„I fortjener en Dragt Prygl!" udbrød Naughten uforsigtigt.

Da fyldtes Beetles Sind af en herlig Inspiration.

„Fordi vi har generet Tulke i hans Kærlighedshistorier, hvad?"

Tulke blev mørkerød i Hovedet.

„Nej, I kan tro nej!" vedblev Beetle. „Nu har I haft frit Slag. Vi er blevne hentede herop, fordi vi har bandet jer, og nu vil I lade os slippe med en Advarsel! Naa, saa det vil I? Nej, nu skal I høre en anden Snak."

„Jeg — jeg — jeg —" begyndte Tulke. „Stop Munden paa den Slubbert!"

„Hvis du har noget at bemærke, Beetle, maa du sige det paa en anstændig Maade," sagde Carson.

„Paa en anstændig Maade? Det skal jeg! Hør nu en Gang. Da vi var paa Vej til Bideford, mødte vi denne Pryd for sjette Klasse — er det anstændigt nok? — som drev omkring paa Landevejen med et fælt Udtryk i Øjnene. Den Gang vidste vi ikke, hvorfor han var saa ivrig for at standse os; m e n, Klokken fem Minutter i fire, da vi sad inde hos Yeos, saa vi Tulke ved højlys Dag med sin Skolehue paa Hovedet kysse og kramme et Fruentimmer ude paa Gaden. Er det anstændigt nok for jer?"

„Det gjorde jeg ikke — det er ikke sandt —"

„Vi saa dig!" svarede Beetle. „Og nu — jeg skal nok være anstændig, Carson — nu lister du dig tilbage, mens dine Læber endnu gløder af hendes Kys" (ikke for intet havde Beetle læst adskillige nyere Digtere) „og sammenkalder Præfektmøder, som ikke er Præfektmøder, for at hævde sjette Klasses Værdighed."

En ny og himmelsk Sti aabnede sig i dette Øjeblik for ham.

„Og hvor kan vi vide," raabte han, „hvor kan vi vide, hvor mange af sjette, der er rodede med ind i denne afskyelige Sag?"

„Ja, det er netop det, vi ønsker at vide," sagde M'Turk med rolig Værdighed.

„Det var vor Hensigt at tale med dig i al Stilfærdighed om Tingen, Carson, men du vilde jo absolut have et Møde," sagde Stilk i en medfølende Tone.

Sjette var altfor forbløffede til at svare. Altsaa

forfulgte Beetle den vundne Fordel, idet han omhyggeligt formede sin Veltalenhed efter Kings og overgik og overraskede sig selv.

„Det er ikke saa meget Sagens kyniske Umoralskhed, som dens himmelraabende Uanstændighed, der er saa forfærdelig. Saa vidt vi kan forstaa, vil det være os umuligt at gaa til Bideford uden at løbe paa en eller anden Præfekts erotiske Griserier. Der er ikke noget at fnise over, Naughten. Jeg giver mig ikke ud for at forstaa mig synderligt paa sligt, men det forekommer mig rigtignok, at en Dreng maa være temmelig forhærdet i Synden" (det var et af Skolepræstens Udtryk) „naar han giver sig til at favne sine Elskerinder" (det Udtryk var laant fra Hakluyt) „i hele Stadens Paasyn" (en Reminiscens af Milton). „Han burde dog i det mindste have Anstændighedsfølelse nok — I er jo, saa vidt jeg véd, Avtoriteter paa Anstændighedsfølelsens Omraade — til at vente, indtil det blev mørkt. Men det gjorde han ikke. Det gjorde du ikke! Aa Tulke, din — din ukyske Hvalp!"

„Hov, hold nu Bøtte et Øjeblik. Hvad skal alt dette betyde, Tulke?" spurgte Carson.

„Jeg — hør nu — jeg er meget ked af det — jeg havde aldrig tænkt mig, at Beetle vilde opfatte det paa den Maade —"

„Fordi du ingen Anstændighedsfølelse har, troede du, at jeg heller ingen havde!" raabte Beetle i eet Aandedræt.

„Og saa forsøgte du at dække det hele med et Komplot, ikke sandt?" sagde Stilk.

„Direkte Fornærmelse mod os alle tre," sagde

M'Turk. „Du er dog en skrækkelig gemen Natur, Tulke."

„Hvis I bliver ved paa denne Maade, smider jeg jer ud," sagde Carson vredt.

„Der har vi Beviset for, at det er et Komplot," sagde Stilk med en Mine som en jomfruelig Martyr.

„Jeg kom gaaende henad Gaden — det forsikrer jeg," raabte Tulke, „og — og jeg er rædsom ked af det — der kom et Fruentimmer og kyssede mig. Jeg forsikrer, at jeg ikke kyssede hende."

Der blev en Pavse, som Stilk fyldte med en lang, velklingende Fløjten af Foragt, Forbavselse og Haan.

„Paa Ære!" gylpede den forfulgte Tulke. „Aa, stop Munden paa ham!"

„Meget vel," bemærkede M'Turk. „Vi er naturligvis nødte til at akceptere din Forklaring."

„For Satan!" brølede Naughten. „Du er ikke første Præfekt her, M'Turk."

„Bevares," svarede Irlænderen, „I kender Tulke bedre, end vi gør. Jeg taler kun for vort eget Vedkommende. Vi tror Tulke paa hans Æresord. Men alt, hvad jeg kan sige, er, at hvis jeg var bleven grebet i en ligesaa forargelig Situation og havde givet den samme Forklaring, som Tulke har givet, saa — ja, saa gad jeg nok vide, hvad I vilde have sagt. Det lader imidlertid til, efter hvad Tulke har givet sit Æresord paa —"

„Og Markus Tulkus — om Forladelse, K y s naturligvis — Tul-Kys er en Hædersmand," indskød Stilk.

„— at sjette ikke kan beskytte sig mod at blive

kyssede, naar de spadserer en Tur!" raabte Beetle, som fortsatte M'Turks Ord. „En nydelig Tingenes Tilstand, synes I ikke? En gemytlig Historie at fortælle de Smaa, ikke sandt? Vi er ikke Præfekter, naturligvis, men vi bliver ikke kyssede ret meget. Jeg tror ikke, den Slags Ting nogensinde er faldet os ind; vel, Stilk?"

„Nej bevares," svarede Stilk og vendte sig bort for at skjule sine Følelser. M'Turks Ansigt udtrykte kun ophøjet Foragt og en Smule Lede.

„Da lader det til, at I kender en hel Del til det," indskød en Præfekt.

„Det kan vi vel ikke godt undgaa, naar I stikker det lige op i Næsen paa os." Beetle slog over i en drævende Parodi paa Kings mest bidende Prædiketone — den jævne Regn, der fulgte efter Tordenvejret. „Naa, hele Historien er nu fuldstændig tilstrækkelig gemen og skandaløs, ikke sandt? Jeg véd ikke, hvem der er sluppet værst fra den: Tulke, som er bleven greben paa fersk Gærning, eller de andre, som ikke er det. Og vi" — her drejede han sig rasende om mod de to andre — „vi skal staa og lade os skælde ud af dem, fordi vi har forstyrret deres Intriger!"

„For Pokker, jeg vilde jo bare give jer en Advarsel," sagde Carson og udleverede derved sig selv i Fjendens Hænder.

„Advarsel? Du?" lød Svaret med et Udtryk, som naar et Menneske finder modbydelige Gaver i sit Skrin. „Carson, v i l d e du være saa elskværdig at sige os, hvad i al Verden du er berettiget til at give os Advarsler for efter denne Afsløring? Advarsel? Nej,

det er dog lidt for groft! Lad os gaa et Sted hen, hvor Luften er ren!"

Og Døren faldt i med et Brag bag deres krænkede Uskyld.

„Aa Beetle! Beetle! Beetle! Dejlige Beetle!" hulkede Stilk og kastede sig til Beetles gispende Bryst, i samme Øjeblik de var komne ind paa deres eget Værelse. „Hvor kunde du dog bare dig?"

„Bril-li-ant Fyr!" sagde M'Turk, omfavnede Beetles Hoved med begge Arme og rokkede det frem og tilbage i Takt med den gamle Vise:

„Kirsebærmund, saa frisk og saa rød,
aldrig fortrædelig, altid sød,
synes at sige: Kom, giv mig et Kys!
Nysse-nys! Nysse-nys! Nysse-nys-nys!"

„Pas paa! Du maser mine Vognlygter," pustede Beetle og dukkede frem. „Var det ikke storartet? Gjorde jeg det ikke nydeligt? Lagde I Mærke til, hvad jeg laante fra King? — Saa for Satan!" Han blev pludselig lang i Ansigtet. „Der var eet Ord, jeg ikke brugte — obscøn. Jeg kan ikke begribe, hvordan jeg kunde glemme det. Det er jo et af Kings Yndlingsudtryk."

„Lige meget. Om et Øjeblik sender de os et Gesandtskab for at bede os om ikke at fortælle Skolen Historien. Det er en Fandens alvorlig Sag for dem," sagde M'Turk. „Stakkels sjette — stakkels gamle sjette!"

„Umoralske Lømler!" fnyste Stilk. „Sikken et Eksempel at give renhjærtede Drenge som jer og mig!"

Men sjette Klasse stod bestyrtet i Carsons Værelse og skulede til Tulke, der var grædefærdig.

„Naa!“ sagde første Præfekt hvast. „Der har du sgu lavet en rigtig nydelig Frikadelle, Tulke.“

„Hvorfor — hvorfor tampede du ikke den Slubbert Beetle, førend han begyndte at snakke?“ jamrede Tulke.

„Jeg vidste, at der vilde blive Spektakler,“ sagde en Præfekt fra Prouts Hus. „Men du vilde jo endelig have, at vi skulde holde Møde, Tulke.“

„Ja, og det har gjort os svært megen Gavn,“ tilføjede Naughten. „Her kommer de og skælder os Bælgen fuld, skønt det var os, der skulde skælde dem ud. Beetle taler til os, som om vi var en Bande Sjovere og — og saa videre. Og efter saa at have givet os rent paa gaar de deres Vej og knalder Døren i som en Husforstander. Og altsammen er det din Skyld, Tulke.“

„Men jeg kyssede hende virkelig ikke.“

„Din Kamel!“ svarede Naughten. „Hvis du havde sagt, at du havde gjort det, og holdt fast ved det, vilde det have været ti Gange bedre, end hvad du gjorde. Nu fortæller de det til hele Skolen — og Beetle laver en Masse infame Vers og Øgenavne.“

„Men for Pokker, det var hende, der kyssede mig!“

Naar det ikke drejede sig om Lektierne, arbejdede Tulkes Aand noget langsomt.

„Jeg tænker ikke paa dig. Jeg tænker paa os andre. Jeg vil gaa op paa deres Værelse og se, om jeg ikke kan faa dem til at tie.“ —

„Tulke er forfærdeligt ked af denne Historie," begyndte Naughten, da han fandt Beetle.

„Hvem har nu kysset ham denne Gang?"

„— og jeg er kommen for at bede jer, og især dig, Beetle, om ikke at lade Sagen blive bekendt i hele Skolen. Naturligvis kan Drenge saa gamle som I let forstaa hvorfor."

„Hm!" sagde Beetle med kold Modstræben, som naar man staar overfor en ubehagelig Pligt mod Samfundet. „Jeg kommer formodentlig til at gaa ned og tale til sjette Klasse igen."

„Det behøves aldeles ikke, kære Ven, det forsikrer jeg dig," svarede Naughten hastigt. „Jeg skal overbringe en hvilkensomhelst Besked, som du vil sende."

Men Lejligheden til at supplere sin sidste Tale med det glemte Adjektiv var altfor fristende. Og derfor vendte Naughten tilbage til det endnu ikke opløste Møde med Beetle, bleg, isnende og utilnærmelig, i Hælene paa sig.

„Der synes," begyndte han med en omhyggeligt skarp Udtale, „der synes at herske en vis Uro iblandt jer med Hensyn til de Skridt, som vi vil anse det for rigtigst at foretage i Anledning af denne sidste Aabenbarelse af det — hm — Obscøne. Hvis det kan være nogen Trøst for jer at vide, at vi har besluttet — for Skolens Æres Skyld, forstaar I — at tie om disse — hm — Obscøniteter, saa — hm — har I nu denne Trøst."

Han gjorde omkring, med Hovedet oppe mellem Stjærnerne, og spankede stateligt tilbage til sit Væ-

relse, hvor Stilk og M'Turk laa Side om Side tværs over Bordet og tørrede Taarerne af Øjnene — altfor opløste til at kunne røre sig.

* *
*

Den latinske Version blev en Sukces, som overtraf deres vildeste Drømme. Stilk og M'Turk deltog naturligvis ikke i Eksamenen (de havde Ekstratimer med Rektor), men Beetle var med, og det med Begejstring.

„Dette bliver da formodentlig for dit Vedkommende et Parergon," sagde King, mens han uddelte Papirerne. „En Afskedsforestilling inden du føres bort til højere Sfærer? Et sidste Angreb paa Klassikerne? Det synes allerede at forvirre dig."

Beetle studerede det trykte Blad Papir med rynket Pande.

„Jeg kan hverken finde Ende eller Begyndelse paa det," mumlede han. „Hvad betyder dog dette her?"

„Nej, nej," sagde King med skolastisk Koketteri. „Vi stoler paa, at du vil sige os, hvad det betyder. Dette er en Eksamen, gode Beetle, og ikke en Gættekonkurrence. Du skal se, dine Kammerater vil ikke have nogen Vanskelighed ved —"

Tulke rejste sig fra sin Plads og lagde Papiret paa Pulten. King saa paa det, læste, og blev helt uhyggeligt grøn.

„Stilk gaar glip af meget," tænkte Beetle. „Gad vide, hvordan King slipper fra det."

„Der synes," begyndte King med en Synkebevægelse, „at være et vist Gran af Sandhed i vor Ven Beetles Bemærkninger. Jeg er — hm — tilbøjelig til at tro, at dette maa være gaaet i Fisk for den fortræffelige Randall — dersom I forstaar, hvad det Udtryk betyder. Beetle, du anser jo dig selv for Redaktør. Maaske du kan oplyse Klassen om, hvad man forstaar ved Fisk."

„Hvad behager, Hr. King? Hvad for en Fisk? Jeg kan slet ikke se, at der overhovedet er noget Verbum i denne Sætning, og — og — Oden er ganske anderledes, end den plejer at være."

„Jeg stod i Begreb med at sige, førend du uopfordret afgav dit kritiske Skøn, at der maa være hændt et Uheld med Satsen til dette Papir, og at Bogtrykkeren har sat den om igen efter sit eget Hoved. Nej," — han holdt Papiret ud i Armslængde — „vor gode Randall er ingen Avtoritet med Hensyn til Cicero eller Horats."

„Temmelig tarveligt at skyde Skylden paa Randall," hviskede Beetle til sin Sidemand. „King maa have været saa fuld som en Allike, da han skrev det af."

„Men vi kan jo raade Bod paa Fejlen ved at diktere Teksten."

„Nej, Hr. King!" lød Svaret øjeblikkeligt fra en halv Snes Munde paa een Gang. „Det indskrænker Tiden for Arbejdet. Vi har kun to Timer. Det er ikke ærligt Spil. Vi skal have vore Opgaver trykte. Hvorfor skal vi lide under det? Det er Randalls Skyld

altsammen. Det er i alt Fald ikke v o r Skyld. Eksamen er Eksamen," o. s. v., o. s. v.

Naturligvis mente Hr. King, at dette var et Forsøg paa at undergrave hans Avtoritet, og i Stedet for straks at begynde at diktere holdt han et Foredrag om den Aand, i hvilken man skulde gaa til Eksamen. Da Stormen lagde sig, fik Beetle den paany til at blusse op.

„Hvad? Hvad? Hvad var det, du sagde til Maclagan?"

„Jeg sagde bare, at jeg syntes, at Papirerne burde være gennemsete, inden de blev uddelte."

„Hør! Hør!" lød det fra bageste Bænk.

Hr. King ønskede at vide, om Beetle vilde paatage sig personligt at lede Skolens Traditioner. Hans Ønske om at belæres herom spildte nok et Kvarter, i Løbet af hvilket Præfekterne viste umiskendelige Tegn paa, at de kedede sig.

„Aa, det var storartet," sagde Beetle bagefter oppe paa Nummer fem, hvor Gardinerne allerede var tagne ned. „Han bavlede, og jeg fik ham til at blive ved at bavle, og tilsidst dikterede han omtrent Halvdelen af Dolabella & Co."

„Den rare gamle Dolabella! Min specielle Ven," sagde Stilk kærligt. „Og saa?"

„Ja, saa maatte vi naturligvis spørge ham, hvordan hvertandet Ord skulde staves, og han bavlede en hel Del til. Han bandede mig og Maclagan (Mac opførte sig som en Knop) og Randall og ‚de uvidenskabelige Middelklassers materielle Uvidenhed' og ‚den blotte Stræben efter gode Karakterer' og alt det øv-

rige. Det var, hvad man kunde kalde en Afskedsforestilling — et sidste Angreb — et Parergon."

„Men naturligvis var han pærefuld, da han skrev den Version. Jeg vil da haabe, at du forklarede dem d e t?" sagde Stilk.

„Ja bevares. Jeg sagde det til Tulke. Jeg sagde, at en umoralsk Præfekt og en drukken Husforstander var en logisk Slutning, det ene af det andet. Tulke var lige ved at tvine. Han er svært bange for os siden den Historie med Mary."

Tulke holdt sig i beskeden Afstand lige til det sidste Øjeblik — til Rejsepengene var udbetalte, og Drengene var i Færd med at fylde de Vogne, der skulde køre dem til Stationen. Da lykkedes det de tre Venner at faa ham til at vente et Øjeblik.

„Ser du, Tulke, det kan gærne være, at du er Præfekt," sagde Stilk, „men jeg er gaaet ud af Skolen. Forstaar du, kære Tulke?"

„Ja jeg gør. Du maa ikke bære Nag, Stilk."

„Stilk? Gid Fanden havde din uforskammede Hvalp!" brølede Stilk, der flottede sig med høj Hat, stive Flipper, Gamascher og langlivet, brun Overfrakke. „Maa jeg bede dig huske paa, at j e g er Herr Corkran, og du er en beskidt lille Skoledreng."

„Og skrækkeligt umoralsk oven i Købet," tilføjede M'Turk. „Det undrer mig, at du ikke generer dig for at paatvinge renhjærtede Drenge som os dit Selskab."

„Kom saa, Tulke!" raabte Naughten fra Præfekternes Vogn.

„Ja, nu kommer vi. Klem jer sammen og gør

Plads, I Skoledrenge. I skal allesammen tilbage igen til næste Semester, med ieres ‚Ja, Hr. King' og ‚Aa, Hr. King' og ‚Næ, Hr. King' og ‚Undskyld, Hr. King'. Men førend vi rejser, vil vi fortælle jer en lille Historie. Kør saa, Dickie" (til Kusken); „vi er klar. Spark den Hatæske ind under Sædet, og lad være at presse paa, hvor jeres Onkel Stilk sidder."

„Saa nydelig en Flok højsindede unge Mennesker, som man kan ønske sig at se," sagde M'Turk og saa sig om med en venlig Beskyttermine. „En Smule umoralske, men hvad skal man sige til det — Drenge er nu en Gang Drenge. Det er ingen Nytte til at forsøge paa at se tvær ud, Carson. Nu vil Herr Corkran være saa elskværdig at fortælle jer Historien om Tulke og Mary Yeo!"

Lampens Aander.

Anden Del.

Det hændte sig, at Stumpen — den samme „Stump", som fortalte Romanforfatteren Eustace Cleever Historien om Boh Na-ghees Tilfangetagelse*) — arvede en Baronetstitel med mange Godser og kolossale Indtægter, hvisaarsag han tog sin Afsked og blev Herremand, mens hans Moder trak paa Vagt for at paase, at han giftede sig med den Rette. Men, ny i Stillingen som han var, skænkede han den lokale Skytteforening en Skydebane til Magasingeværer, en halv Mil lang, lige tværs over hans Gods, og Omegnens Familier, som levede i Ensomhed blandt Skove fulde af Fasaner, betragtede ham derfor som et udbrudt Daarekistelem. Støjen af Skuddene skræmmede deres Fjervildt, og Stumpen blev forvist fra Fredsdommeres og andre anstændige Menneskers Selskab, indtil den Stund maatte komme, da en af Egnens Ungmøer vilde lokke ham tilbage til Dydens Bane. Han tog Revanche ved at fylde sit Hus med Udvalg af gamle Skolekammerater, der var hjemme

*) Se Fortællingen „Fra andre Sfærer" i „Fortællinger fra mange Lande". Forf. Anm.

med Orlov — elskværdige unge Mænd men daarlige Partier, hvem Omegnens Familiers cyklende unge Damer kun fik Lov til at betragte i Afstand. Naar et Troppeskib var kommen i Havn, fik jeg det altid at vide gennem en Indbydelse fra Stumpen. Undertiden var det jævnaldrende gamle Venner, han havde fundet; til andre Tider unge, rødmende Kæmpekarle, som var ganske smaa Fyre langt nede i anden Klasse, den Gang jeg forlod Skolen; og for dem holdt nu Stumpen og de andre Ældre Foredrag om en Officers Pligter.

„Jeg har været nødt til at træde ud af Tjenesten," sagde Stumpen, „men det er ingen Grund til, at mine uhyre righoldige Erfaringer skulde gaa tabt for Efterverdenen."

Han var lige fyldt de tredive. Samme Sommer modtog jeg et kort, bydende Telegram, der kaldte mig til hans Herresæde:

„Fisket et godt Dræt; de er lige ankomne med ‚Tamar'. Kom straks!"

Det var et ualmindeligt godt Dræt, arrangeret ene og alene til Gavn og Glæde for mig. Der var en skaldet, medtaget Kaptajn af det indfødte Infanteri, rystende af Koldfeber og med iøjnefaldende rød Næse — og de kaldte ham Kaptajn Dickson. Der var en anden Kaptajn, ogsaa af det indfødte Infanteri, med blondt Overskæg; hans Ansigt var som hvidt Glas, og hans Hænder var udtærede, men han adlød gladeligt Navnet „Tredie". Der var en umaadelig tyk og velkonserveret Mand, som øjensynligt ikke havde ligget i Bivuak i mange Aar, glatraget, lavmælet og katte-

agtig, men Ebenezer var og blev han dog, skønt nu en Pryd for Indiens Indenrigstjeneste; og der var en mager Irlænder med et Ansigt, der næsten var brændt helt sort af den Sol, som en Telegrafingeniør maa udsætte sig for. Det var et Held, at de klædesbetrukne Døre i de ugifte Gæsters Fløj sluttede tæt, thi vi gjorde Toilette imellem hinanden i Korridoren eller i hinandens Værelser, snakkende, kaldende, raabende og tilsidst valsende til Sange af Dick Firtals egen Komposition.

Der var tilsammen tredsindstyve Aars forskelligt Arbejde, som vi skulde diskutere, og da vi fra Tid til anden var truffet sammen to og to i Indiens hurtigt skiftende Scenerier — snart ved en Middag, i en Lejr, eller ved et Væddeløb; snart i en Dak-Bungalow eller paa en Jærnbanestation oppe i Landet — havde vi aldrig tabt hinanden helt af Syne. Stumpen sad paa Trappegelænderet og inddrak det altsammen begærligt og misundeligt. Han var meget glad ved sin Værdighed som Baronet, men hans Hjærte længtes efter de gamle Dage.

Det var et lystigt Virvar af personlige, provinsielle og politiske Spørgsmaal, Stumper af gamle Navneopraab og ny Politik, indtil det hele afbrødes af den birmanske Gonggongs Drøn, og vi gik ned ad mindst en kvart Fjerdingvej Trapper for at møde Stumpens Moder, der havde kendt os alle i vore Skoledage og hilste os, som om de var endte for en Uge siden. Og dog var det femten Aar, siden hun, med Taarer i Øjnene af Latter, havde laant mig et graat Skørt til en Dilettantforestilling.

Det var en Middag som i Tusind og een Nat, serveret som den blev i en fyrretyve Alen lang Sal fuld af Forfædres Portrætter og blomstrende Rosentræer og — hvad der gjorde endnu mere Indtryk paa os — opvarmet med Damp. Da den var forbi, og den lille Moder havde trukket sig tilbage — („I Drenge længes efter at snakke sammen, derfor vil jeg sige god Nat nu") — samledes vi omkring et Baal af Æbletræ, der brændte bag en kolossal poleret Staalrist under en fem Alen høj Kamingesims, og Stumpen omgav os med sælsomme Likører og den Slags Cigaretter, der er de bedste som Indledning til ens egen Pibe.

„O Salighed!" gryntede Dick Firtal fra en Sofa, hvor han var bleven pakket lunt ind med et Rejsetæppe over sig. „Det er første Gang, siden jeg kom hjem, at jeg har været varm."

Vi sad allesammen næsten helt inde i Ilden, undtagen Stumpen, som havde været længe nok hjemme til at varme sig med Motion, naar han frøs. Dette er en fæl Fornøjelse, men en, som Englændere i deres eget Land sætter stor Pris paa.

„Hvis du siger et Muk om kolde Bade og raske Spadsereture, slaar jeg dig ihjæl, Stump," drævede M'Turk. „Der er ogsaa noget i Vejen med min Lever. Kan I huske, den Gang vi plejede at anse det for en Fornøjelse at staa op en Søndag Morgen — i elleve Graders Varme, hvis det var om Sommeren — og gaa i Vandet paa den anden Side af Stenrevet? Uha!"

„Hvad jeg ikke kan begribe," sagde Tredie, „er den Manér, hvorpaa vi Drenge plejede at gaa ned i

Badekamrene, skolde os højrøde og saa komme op med alle Porer aabne og gaa ud i en rask Snestorm eller en bidende Frost. Og dog var der ingen af os, der døde, saa vidt jeg husker."

„Siden vi taler om Badekamrene," sagde M'Turk og smaalo, „kan du huske Nummer fems Bad, Beetle, den Aften da Kanin-Æg smed Sten efter King? Jeg véd ikke, hvad jeg vilde give for at se gamle Stilk nu! Han er den eneste fra de to Studereværelser, som ikke er her."

„Stilk er sit Aarhundredes største Mand," bemærkede Dick Firtal.

„Hvor véd du det fra?" spurgte jeg.

„Hvor jeg véd det fra?" svarede Dick Firtal haanligt. „Hvis du nogensinde havde været i Knibe med Stilk ved din Side, vilde du ikke spørge."

„Jeg har ikke set ham siden i Lejren ved Pindi i 87," sagde jeg. „Han var i Færd med at lægge sig ud den Gang — saadan noget som syv Fod høj og fire Fod bred."

„Nydeligt Forhold. Satans nydeligt Forhold," sagde Tredie, snoende sit Overskæg og stirrende ind i Ilden.

„Han var forbistret nær ved at blive stillet for en Krigsret og kasseret i Ægypten i 84," oplyste Stumpen. „Jeg rejste ud med samme Transportskib som han — og var ligesaa grøn som han. Men det kunde ses paa mig og ikke paa Stilk."

„Hvad var der i Vejen?" spurgte M'Turk og bøjede sig aandsfraværende frem for at rette paa mit hvide Slips.

„Aa, ikke noget. Hans Oberst havde betroet ham at føre tyve Menige ud til Bad, eller for at passe Kameler, eller hvad det nu var, lige udenfor Suakin, og Stilk kom op at nappes med nogle Fuzzier fem Fjerdingvej inde i Landet. Han udførte et mesterligt Tilbagetog og gjorde Kaal paa otte af dem. Han vidste meget godt, at han ikke havde Lov til at gaa saa langt, saa derfor brød han overtvært og sendte sin Oberst, der fraadede om Munden, et Brev, hvori han beklagede sig over ‚den ringe Støtte, som han havde fundet under sine Operationer'. Det var sgu akkurat, som om en Brigadekommandør skældte en anden ud! Saa kom han til Generalstaben."

„Det — er — Stilk — op — ad — Dage," lød det fra Ebenezers Lænestol.

„Har du ogsaa truffet paa ham?" sagde jeg.

„Ja," svarede han i sin blideste Tone. „Jeg var med i Slutningen af det — det Epos. Har I ikke hørt om det?"

Det havde hverken Stumpen, M'Turk eller jeg; og vi udbad os meget høfligt nærmere Oplysninger.

„Det var saamænd ikke noget," sagde Tredie. „Vi kom i Fedtefadet oppe i Khye-Kheen-Bjærgene for et Par Aar siden, og Stilk hjalp os ud af det. Det er det hele."

M'Turk stirrede paa Tredie med en Irlænders hele Foragt for den faamælte Angelsakser.

„Gud Fader bevares!" sagde han. „Og det er dig og dine Lige, som hersker over Irland! Tredie, skammer du dig ikke?"

„Jeg kan sgu ikke spinde en Ende. Jeg kan give

mit Besyv med, naar en anden begynder at fortælle. Bed ham."

Han pegede paa Dick Firtal, hvis Næse skinnede haanligt over Rejsetæppet.

„Jeg vidste, at du ikke vilde," sagde Dick Firtal. „Giv mig en Sodavand med Whisky. Jeg har drukket Citronlemonade med Kinin i, mens I andre svømmede i Champagne, og det synger i mit Hoved som en Snurrepotte."

Han tog en Slurk og tørrede sit stride Overskæg, og saa begyndte han, mens Tænderne klaprede i Munden paa ham af Feber:

„I har vel nok hørt om Ekspeditionen mod Khye-Kheenerne og Maloterne, og om hvordan vi gav dem en alvorlig Forskrækkelse ved at sende saa stor en Styrke i Marken, at de ikke turde tage Kampen op med os? Naa, begge Stammer — de havde nemlig indgaaet et Forbund imod os — faldt til Føje uden at affyre et Skud, og en Flok langskæggede Slyngler, som ikke havde mere Magt over deres Folk end jeg havde, lovede og svor alt muligt. Støttet paa disse meget skrøbelige Vidnesbyrd, kære Kis —"

„Jeg var i Simla den Gang," indskød Ebenezer hurtigt.

„Det er lige meget, du har en Rem af den samme Hud. Støttet paa disse aldeles værdiløse Fredstraktater erklærede de Idioter af politiske Embedsmænd, at Landet var bragt til Ro, og Regeringen, der var hestedum som sædvanligt, begyndte at anlægge Veje — stolende paa, at man vilde finde brugbar Arbejdskraft paa Stedet. Kan du huske d e t, Kis? Resten

af Kammeraterne, som ikke havde haft nogen videre Fornøjelse af Felttoget, mente, at der ikke vilde blive mere ud af det, og længtes bare efter at komme tilbage til Indien. Men jeg havde været med til to af den Slags smaa Historier før, og jeg havde mine egne Tanker. Jeg sørgede *summo ingenio* for, at der blev givet mig Kommando over et Vejpatrouillekorps — havde ikke noget at gøre med selve Ingeniørarbejdet, men skulde bare marschere nok saa pænt frem og tilbage og holde Vagt. De havde trukket alle de Tropper tilbage, som de kunde, men jeg dannede en Kærne af en fyrretyve Pathanere, for Størstedelen Rekrutter af mit Regiment, og holdt mig i Ro i den Lejr, der var vor Basis, mens Vejbyggerne gik i Gang med Arbejdet."

„Vi havde nogle dejlige Sangerkoncerter i den Lejr," sagde Tredie.

„Min Hvalp" — saaledes omtalte Dick Firtal sin Løjtnant — „var et gudsfrygtigt lille Asen. Han holdt ikke af de Koncerter, og derfor gik han hen og lagde sig af Lungebetændelse. Jeg saa mig om i Lejren og fandt Tredie, der gik og gav Partiet som Adjudant hos Generalkvartermesteren, hvad der slet ikke ligger for ham, det skal Gud vide. I Lejren var der en seks, otte Stykker fra Skolen (vi møder altid mandsstærke, naar det gælder en Grænsekrig), men jeg havde hørt, at Tredie skulde være en støt gammel Fyr, og jeg sagde til ham, at han skulde være saa god at trække Adjudantbukserne af og hjælpe mig. Tredie greb til med begge Hænder, vi ordnede Sagen med Myndighederne, og saa marscherede vi af Sted

— fyrretyve Pathanere, Tredie og jeg — for at kigge efter Vejbyggerkommandoerne. Macnamaras — kan I ikke huske gamle Mac, Sapøren, han hvem vi traf i Umballa og som spillede saa forbandet daarligt paa Violin? — Macs Kommando var det næstyderste. Det yderste var Stilks. Han var helt ude ved Vejens Ende med nogle af sine Yndlings-Sikher. Mac sagde, at han troede, at Stilk havde det rigtig godt."

„Stilk er selv en Sikh," sagde Tredie. „Han lader sine Folk bede til Durbar-Sahiben i Amritsar, saa regelmæssig som et Uhrværk, naar han kan."

„Lad nu være at afbryde mig, Tredie. Jeg var kommen omtrent ti Mil paa den anden Side af Macs Post, førend jeg fandt ham; og mine Folk fremhævede blidt men bestemt, at Terrænet var stigende. Hvad det var for en Slags Terræn, siger du, Beetle? Ja, j e g forstaar mig Gud være lovet ikke paa at male med Ord, men d u vilde vist kalde det et Helvedes Terræn! Naar vi ikke netop stak i Sne til Halsen, trillede vi ned ad Skrænterne. De venligsindede Indbyggere, som skulde levere Arbejdskraft til Vejbygningen (glem ikke det, søde Kis) sad bag Klippeblokke og knaldede løs paa os paa Lykke og Fromme. Den ældgamle Historie! Vi tog allesammen til Bens for at lede efter Stilk. Jeg havde en Følelse af, at han vilde være i god Dækning, og ved Tusmørketid fandt vi da ogsaa ham og hans Kommando, ligesaa hyggeligt som en Mus i en hollandsk Ost, i et af Maloternes gamle Stenforter med et Vagttaarn i det ene Hjørne. Det hang ud over Vejen, som de havde sprængt ud i Klippen halvhundrede Fod nedenun-

der; og under Vejen gik Klippevæggen meget stejlt ned, en fem, seks hundrede Fod til en Kløft paa omtrent en halv Fjerdingvejs Bredde og en halv Mil à tre Fjerdingvejs Længde. Paa den anden Side af den Kløft sad der nogle Fyre, som efterhaanden fik deres Geværer indskudte, saa at de netop kunde ramme os. Og derfor dundrede jeg paa Porten og sprang ind og snublede over Stilk, der sad paa Jorden med et fedtet, blodigt gammelt Tæppe over Skuldrene og holdt Maaltid med sine Folk. Jeg havde kun set ham et halvt Minut for omtrent tre Maaneder siden, men det var, som om vi havde truffet hinanden Dagen før. Han slog ud med Haanden ad os — ganske roligt.

„Da', Aladdin! Da', Kejser!" sagde han. „I kommer lige i rette Tid til at se paa Forestillingen."

Jeg lagde Mærke til, at hans Sikher saa ud, som om de havde døjet adskilligt.

„Hvor er d i t Kommando? Og hvor er din Løjtnant?" sagde jeg.

„Her — alt hvad der er tilovers af det," svarede Stilk. „Men hvad Everett angaar, saa er han falden, og hans Lig ligger oppe i Vagttaarnet. De overrumplede os nede paa Vejen en Gang i forrige Uge og slog ham og syv af Folkene ihjæl. Vi har været belejrede her i fem Dage. Formodentlig lod de jer slippe igennem for at være sikre paa jer. Hele Landet er i Oprør. Det lader til, at I er gaaet i en rigtig nydelig Fælde."

Han grinede, men hverken Tredie eller jeg kunde sgu se, hvad morsomt der var i det. Vi havde ingen

Proviant til vore Folk, og Stilk havde kun fire Dages Rationer til sine. Det kommer der af at stole paa jer Æsler af Politikere, søde Kis, som havde fortalt os, at Indbyggerne var venligt sindede.

For at gøre os rigtig vel til Mode førte Stilk os op i Vagttaarnet, for at vi skulde se stakkels Everetts Lig, der laa i en stor Snedrive. Han saa ud som et femten Aars Pigebarn — ikke et Haar havde det lille Menneske paa Ansigtet. Han havde faaet Kuglen i Tindingen, men Maloterne havde efterladt deres Mærke paa ham. Stilk knappede Skjorten op og viste os det — et underligt, seglformet Hug over Brystet. Kan du huske den hvide Sne i hans Øjenbryn, Tredie? Kan du huske, da Stilk bevægede Lampen, og det saa ud, som om han var levende?"

„Ja," sagde Tredie og gøs. „Men kan du huske det grimme Udtryk i Stilks Ansigt — Næseborene helt udspilede — akkurat som i gamle Dage, naar han plagede en af de Smaa? Ja, det var en yndig Aften."

„Vi holdt et Krigsraad deroppe ved Everetts Lig. Stilk sagde, at baade Maloterne og Khye-Kheenerne havde rejst sig og foreløbig opgivet deres indbyrdes Stridigheder for at gøre Kaal paa os. De Fyre, vi havde set paa den anden Side af Kløften, var Khye-Kheener. De var omtrent en halv Fjerdingvej fra os i lige Linie, og de havde slaaet Lejr under Bjærgkammen for at sulte os ud. Maloterne, sagde han, var foran os hist og her. Der var ingen god Dækning bagved Fortet, ellers vilde de ogsaa have været dér. Stilk brød sig ikke halvt saa meget

om Maloterne som om Khye-Kheenerne. Han sagde, at Maloterne var nogle forræderiske Køtere. Hvad jeg ikke kunde forstaa, var, hvorfor i al Verden de to Bander ikke sluttede sig sammen og stormede os. Der maa have været mindst fem hundrede af dem. Stilk sagde, at de stolede ikke synderligt paa hinanden, fordi der var ældgammelt Fjendskab imellem dem, naar de var hjemme; og den eneste Gang, de havde forsøgt en Storm, havde han smidt et Par Dynamitpatroner ud iblandt dem, og det havde gjort dem lidt kede af det.

Da vi var færdige, var det mørkt, og Stilk sagde, stadig med største Ro: „Nu er du kommanderende Officer her. Du har vel ikke noget imod, at jeg træffer de Forholdsregler, som jeg maatte anse for nødvendige, til at skaffe flere Levnedsmidler til Fortet?" Jeg svarede: „Nej, naturligvis," og saa gik Lampen ud. Altsaa maatte Tredie og jeg kravle ned ad Taarntrappen (vi havde ikke Lyst til at blive oppe hos Everett) og gik tilbage til vore Folk. Stilk var forsvunden — gaaet hen for at se, hvor meget vi havde i Forraad, antog jeg. For alle Tilfældes Skyld skiftedes Tredie og jeg til at sidde oppe lige til Morgenen og vente paa en Storm — for de plaffede hele Tiden efter os, forstaar I.

Morgenen kom. Men væk var Stilk. Ikke Spor at se til ham. Jeg raadførte mig med hans ældste indfødte Officer — en prægtig, hvidskægget gammel Fyr — Rutton Singh, nede fra Jullunder-Egnen. Han grinede bare og sagde, at der var ikke noget i Vejen. Efter hvad han forklarede, havde Stilk to Gange tid-

ligere været et eller andet Sted henne udenfor Fortet. Han sagde, at Stilk vilde komme tilbage, uden at der var krummet et Haar paa hans Hoved, og gav mig at forstaa, at Stilk var en usaarlig *Guru* eller saadan noget. Ikke desto mindre satte jeg hele Kommandoet paa halv Ration og lod dem arbejde med at lave Skydeskaar i Murene.

Omtrent ved Middagstid rejste der sig en forrygende Snestorm, og Fjenden indstillede Skydningen. Vi havde besvaret hans Ild meget sparsomt, for det kneb forfærdeligt med Ammunitionen. Jeg tror ikke, vi fyrede fem Skud i Timen, men vi ramte i Reglen, hvad vi sigtede paa. Naa, mens jeg stod og talte med Rutton Singh, saa jeg Stilk komme ned fra Vagttaarnet med Øjenlaagene noget posede og sit Tæppe helt overtrukket med mørkerød Is.

„Man kan aldrig stole paa de Snestorme," sagde han. „Stik ud i en Fart og snup, hvad I kan faa. Der er en vis Uenighed mellem Khye-Kheenerne og Maloterne for Øjeblikket."

Jeg sendte Tredie ud med tyve Pathanere, og de traskede rundt i Sneen en Stund, indtil de traf paa en Slags Lejr en tolv hundrede Alen borte, med kun nogle faa Mænd paa Vagt og en halv Snes Faar ved et Baal. De gjorde Kaal paa Mændene, snuppede Faarene og saa meget Korn, som de kunde bære, og vendte tilbage. Der blev ikke fyret et eneste Skud paa dem. Der lod slet ikke til at være nogen i Nærheden, men Sneen faldt ogsaa temmelig tæt.

„Det er ikke saa galt," sagde Stilk, da vi havde faaet lavet Middagsmad, og han sad og gnavede Lam-

mekoteletter af en Viskestok. „Der er ingen Mening i at vove sine Folk. Khye-Kheenerne og Maloterne holder en stor Raadslagning oppe for Enden af Kløften. Jeg tror ikke, at disse saakaldte Forbund er synderligt heldige."

„Véd I saa, hvad det gale Menneske havde gjort? Tredie og jeg fik det lidt efter lidt presset ud af ham. Der var en underjordisk Kornkælder under Vagttaarnet, og da Stilk sprængte Vejen ud i Klippen, var han kommen til at sprænge et Hul ind gennem Kælderens ene Væg. Da han var Stilk og ingen anden, havde han ladet det Hul staa aabent til sine egne Formaals Fremme; og han havde lagt stakkels Everetts Lig lige over den Trappenedgang, der førte ned i Kælderen fra Vagttaarnet. Han maatte fjærne Liget og lægge det paa Plads igen, hver Gang han benyttede den Vej. Sikherne vilde naturligvis ikke nærme sig Stedet. Naa, saa var han krøben ud af dette Hul og ned paa Vejen. Og saa havde han, om Natten og i en forrygende Snestorm, ladet sig glide ud over Skrænten's Kant, klatret ned til Bunden af Kløften, vadet igennem den halvfrosne Bæk, klavret til Vejrs paa den anden Side ad en Sti, han havde opdaget, og kommet op paa Khye-Kheenernes højre Flanke. Derpaa havde han — ja hør nu bare! — overskredet en Bjærgkam, der løb parallelt med Bagsiden af deres Stilling, spadseret en halv Fjerdingvej bagved den og var saa naaet til venstre for deres Linie, hvor Kløften ender, og hvor der var en Forbindelsessti mellem Maloternes og Khye-Kheenernes Lejre. Det var omtrent Klokken to om Morgenen, og det hændte

sig, at en Mand her fik Kig paa ham — en Khye-Kheen. Altsaa gjorde Stilk ganske stille Ende paa ham og lod ham ligge — med Maloternes Mærke paa Brystet, akkurat ligesom Everett havde det.

„Jeg var virkelig saa sparsom, som jeg kunde være," sagde Stilk til os. „Hvis han havde raabt, vilde jeg være bleven dræbt. Jeg har aldrig før maattet gøre den Slags Ting undtagen een Gang, og det var, første Gang jeg prøvede den Sti. Den er for Resten fuldstændig fremkommelig for Fodfolk."

„Hvordan gik det da til første Gang?" spurgte jeg.

„Aa, det var Natten efter at de havde dræbt Everett, og jeg gik ud for at se efter en Retrætelinie for mine Folk. Saa var der en Mand, der fandt mig. Jeg gjorde Ende paa ham — *privatim* — kværkede ham. Men ved nærmere Eftertanke faldt det mig ind, at hvis jeg kunde finde Liget igen (jeg havde nemlig smidt det ud over nogle Klipper) kunde jeg dekorere det med Maloternes Mærke og overlade til Khye-Kheenerne at drage deres Slutninger. Saa gik jeg ud igen næste Nat og gjorde det. Khye-Kheenerne er fornærmede over, at Maloterne har begaaet disse to fejge Forbrydelser, skønt de havde svoret paa at indstille alle Fjendtligheder. Jeg laa bagved deres Lejr i Morges tidlig og passede paa dem. De gik alle op til Enden af Kløften for at raadslaa om det. Forfærdeligt gale i Hovederne er de. Hvad der ikke undrer mig." — I kender jo den Maade, paa hvilken Stilk støder Sætningerne ud, een for een."

„Vorherre bevares!" busede Stumpen pludselig

ud, da den fulde Dybde af Krigspudset begyndte at gaa op for ham.

„Bril-li-ant Fyr!“ brummede M'Turk henrykt.

„Stilk gik paa Jagt,“ sagde Tredie. „Det er det hele.“

„Nej, han gjorde ikke,“ svarede Dick Firtal. „Kan du ikke huske, hvordan han fuldt og fast holdt paa, at han kun havde benyttet sig af sit Held? Og kan du huske, hvordan Rutton Singh omfavnede hans Støvler og krøb for ham i Sneen, og hvor vore Folk raabte?“

„Ingen af vore Pathanere vilde tro, at det var Held,“ sagde Tredie. „De bandede paa, at Stilk burde have være født Pathaner, og — kan du huske, at der var lige ved at blive Slagsmaal i Fortet, da Rutton Singh sagde, at Stilk var en Sikh? Gud bevares, hvor den gamle Fyr var rasende paa min Pathan-Jemadar! Men Stilk bare truede ad dem med Fingeren, og saa holdt de Mund.“

„Gamle Rutton Singh havde for Resten Sabelen halvt ude af Skeden, og han svor paa, at han vilde opbrænde alle de Khye-Kheener og Maloter, han fik slaaet ihjæl. Det gjorde nu Jemadaren lynende gal i Hovedet, thi ganske vist havde han ikke noget imod at kæmpe mod Folk af hans egen Tro, men han vilde ikke spolere en anden Mohammedaners Udsigter til at komme i Paradis. Men saa gav Stilk sig til at snakke afvekslende Pashtu og Panjabi. Hvor Satan har han lært Pashtu, Beetle?“

„Blæse med hans Sprog, Dick,“ svarede jeg. „Fortæl os Indholdet af det.“

„Jeg smigrer mig selv med, at jeg, naar Lejlighed gives, kan holde en Tale til de snedige Pathanere, men jeg kan Fanden tage mig ikke sige Brandere paa Pashtu eller afslutte mine Argumenter med en uartig Historie, saadan som han gjorde. Han ligefrem spillede paa de to gamle Krigere som paa — som paa en Harmonika. Stilk sagde — og de to andre bekræftede hans Kendskab til Østerlændernes Natur — at Khye-Kheenerne og Maloterne tilsammen vilde udføre et forenet Overfald paa os den Nat, som et Bevis paa god Forstaaelse. De vilde imidlertid ikke gaa rigtig alvorligt til Værks, fordi ingen af Parterne stolede paa den anden paa Grund af, hvad Rutton Singh kaldte de smaa Ulykkestilfælde. Nu havde Stilk faaet den Idé, at han ved Tusmørketid vilde kravle ud med sine Sikher, manøvrere dem op ad denne Satans Gedesti, som han havde fundet, og om bagved Khye-Kheenernes Stilling, og naar saa Angrebet var i fuld Gang, vilde han sende Maloterne et Par Skud paa langt Hold.

„Det vil give dem en Smule Adspredelse og hjælpe med til at sætte Humør i dem," sagde han. „Og saa kan I komme ud og feje Stumperne sammen, og vi kan mødes ved Enden af Kløften. Naar det er besørget, vil jeg foreslaa, at vi gaar tilbage til Macs Lejr og faar os noget at spise."

„Jamen det var jo dig, der var kommanderende Officer?" spurgte Stumpen.

„Jeg havde omtrent tre Maaneders større Ancienneted end Stilk og to Maaneders end Tredie," svarede Dick Firtal. „Men vi var jo allesammen gamle Skolekammerater. Jeg skulde næsten tro, at denne lille

Affære var den eneste, hvor ingen af Officererne var jaloux paa nogen af de andre."

„Nej, det var vi ikke," faldt Tredie ind, „men der blev igen Spektakler mellem Gul Sher Khan og Rutton Singh. Vor Jemadar sagde — og han havde fuldstændig Ret — at der ikke levede den Sikh, der forstod sig den mindste Smule paa at krybe, og at Koran Sahib hellere maatte føre Pathanerne ud, thi de havde Forstand paa den Slags Bjærgarbejde. Rutton Singh sagde, at Koran Sahib meget godt vidste, at enhver Pathaner var en født Desertør og enhver Sikh var en Gentleman, selv om han ikke kunde kravle paa Maven. Stilk faldt ind med et Ordsprog eller saadan noget, som gjorde den Virkning, at begge Mændene laa flade af Grin. Han sagde, at Sikherne og Pathanerne bagefter kunde afgøre deres Krav paa Khye-Kheenerne og Maloterne, men han vilde tage sine Sikher med til dette Bjærgkravleri, fordi Sikher kunde skyde. Og det kan de. Giv dem en Mulddyrslast Ammunition pr. Mand, saa er de i den syvende Himmel."

„Og ud kom han," fortsatte Dick Firtal. „Saa snart det var mørkt, og han havde faaet sig en lille Lur, gik han og tredive Sikher ned ad Trappen i Taarnet, og hver eneste een af dem saluterede for lille Everetts Lig, som stod stillet op imod Muren. Det sidste, jeg hørte ham sige, var: *‚Kubbadar! Tumbleinga!'* (Pas paa, I falder). Og saa tumbleingaede de ud over Randen ned i det sorte, tomme Rum. Lige før Klokken ni om Aftenen begyndte de forenede Magters Angreb; Khye-Kheenerne paa den

anden Side af Dalen og Maloterne foran os plaffede løs paa langt Hold og hylede til hinanden om at gaa paa og skære Halsen over paa de Vantro. Saa kom de tiraillerende helt op til Porten og begyndte paa den gamle Leg at kalde vore Pathanere Renegater og opfordre dem til at slutte sig til den hellige Krig. En af vore Folk, en ung Fyr fra Dera Ismail, sprang op paa Muren for at give dem deres Skældsord tilbage, og hoppede ned igen, flæbende som et Barn. Han havde faaet en Kugle lige midt i Haandfladen. Jeg har aldrig set en Mand blive ramt i Haanden, uden at han har givet sig til at græde bitterligt. Det ryster hele Nervesystemet. Saa tog Tredie hans Bøsse og gav sig til at daske de andre i Hovedet for at faa dem til at blive roligt ved Skydeskaarene. De kære Børn vilde absolut have Porten op og gaa paa med det samme, men det var nu ikke efter vor Kogebog.

Endelig henimod Midnat hørte jeg Knaldene af Stilks Martinirifler ovre paa den anden Side af Dalen og en almindelig Banden mellem Maloterne, hvis Hovedstyrke var skjult for os bag en Krumning af Bjærgsiden. Stilk plaffede lystigt løs paa dem, og ganske naturligt gjorde de halvt højre om og begyndte at beskyde deres troløse Forbundsfæller Khye-Kheenerne — hele Salver sendte de dem. Ikke ti Minutter efter at Stilk havde begyndt sin Diversion, kløede de løs paa hinanden af alle Kræfter paa begge Sider af Dalen. Da det blev lyst nok til, at vi kunde se, var hele Dalen et løjerligt Roderi. Khye-Kheenerne var strømmede ud af deres Lejr

ovenfor Kløften for at tugte Maloterne, og Stilk — jeg holdt Øje med ham gennem min Kikkert — var smuttet frem bagved dem. Meget godt. Khye-Kheenerne maatte kile af Sted langs Bjærgsiden til Kløftens Ende, hvor de kunde komme over til Maloterne, som blev grueligt fornøjede ved at se, at Khye-Kheenerne blev angrebne i Ryggen.

Saa faldt det mig ind, at jeg burde trøste Khye-Kheenerne. Altsaa lod jeg hele Styrken rykke ud, og vi avancerede *à la pas de charge* og masede paa Vejen, hvad vi for Tydeligheds Skyld vil kalde Maloternes venstre Fløj. Selv da kunde de have ædt os levende, hvis de blot vilde have opgivet deres Uenighed; men nu havde de skudt paa hinanden den halve Nat, og det blev de ved med. Det var det særeste, I nogensinde i jeres livfødte Dage har set! Saa snart vore Folk stormede løs paa Maloterne, plaffede de efter Khye-Kheenerne mere ivrigt end nogensinde for at vise, at de var paa vor Side, løb saa et Par hundrede Alen op ad Dalen og gjorde Holdt for at fyre igen. Saa snart Stilk saa vor Taktik, gjorde han det samme paa sin Side af Kløften; og Khye-Kheenerne bar sig min Sandten ad akkurat ligesom Maloterne."

„Ja," sagde Tredie, „men du glemmer, at han blæste ‚Patsy, Patsy, pas paa Barnet' paa sit Horn, for at skynde paa os."

„Gjorde han?" brølede M'Turk.

Jeg véd ikke, hvordan det gik til, men vi begyndte allesammen at synge den, og der blev en Afbrydelse i Fortællingen.

„Ja," sagde Tredie, da vi igen faldt til Ro. Ingen af Aladdin-Selskabet kunde nogensinde glemme den Melodi. „Ja, han blæste ‚Patsy'. Videre, Dick."

„Det endte med," fortsatte Dick Firtal, „at vi drev begge Flokke i Armene paa hinanden paa et Stykke flad Grund ved Enden af Dalen, og saa hele Banden hvirvle af Sted, kæmpende og stikkende og bandende i en blændende Snestorm. De var en Hob sværlemmede, langskæggede Fyre, og vi fulgte ikke efter dem.

Stilk havde taget en Fange — en gammel, pensioneret Sepoy, som havde tjent fem og tyve Aar i Hæren og viste os sit Afskedspas — en svært durkdreven gammel Slyngel. Han havde søgt at faa sine Folk til at storme os tidligere paa Morgenen. Han var gnaven — vred paa sine Kammerater for deres Kujoneri, og Rutton Singh vilde spidde ham — Sikher kan nu ikke lide dem, der kæmper imod Regeringen efter at have tjent den redeligt — men Stilk reddede ham og holdt ham tæt ved sig — formodentlig havde han visse Fremtidsplaner. Da vi kom tilbage til Fortet, begravede vi Everett — Stilk vilde ikke høre Tale om at sprænge Fortet i Luften — og saa pillede vi af. Vi havde kun mistet ti Mand i alt."

„Kun ti — af halvfjerds. Hvordan gik det til, at I mistede dem?" spurgte jeg.

„Aa, de stormede Fortet tidligt paa Natten, og nogle Maloter kravlede ind over Porten. Det saa lidt betænkeligt ud et Minut eller to, men Rekrutterne tog det nydeligt. Et Held var det, at vi ingen Haardtsaarede havde at bære paa, thi der var ti Mil til Mac-

namaras Lejr. Naada, hvor vi brugte Skankerne! Da vi var halvvejs, sank gamle Rutton Singh sammen, og saa lagde vi ham paa fire Bøsser og Stilks Kappe, og Stilk, hans Fange og et Par Sikher bar ham. Saa faldt jeg i Søvn. Man kan godt sove paa Marschen, véd I nok, naar ens Ben er helt døde. Mac forsikrer, at vi allesammen marscherede snorksovende ind i hans Lejr og drattede om paa Stedet, hvor vi gjorde Holdt. Hans Folk slæbte os ind i Teltene som Kornsække. Jeg kan huske, at jeg vaagnede og saa Stilk ligge og sove med Hovedet paa gamle Rutton Singhs Bryst. Han sov i fire og tyve Timer. Jeg sov kun sytten, men bagefter fik jeg ogsaa et Anfald af Dysenteri."

„Bagefter! Sludder! Han havde det allerede, førend vi opsøgte Stilk i Fortet," sagde Tredie.

„D u skulde nødig snakke med! Du smed din Sabel efter Macnamara og forlangte en Krigsret nedsat paa Stedet, hver Gang du saa ham. Det eneste, der kunde berolige dig, var at lade dig arrestere hver halve Time. Du laa i Vildelse i tre Dage."

„Husker ikke en Smule af det," svarede Tredie blideligt. „Jeg kan bare huske, at min Ordonnans gav mig Mælk."

„Og hvordan havde Stilk det?" spurgte M'Turk og trak haardt paa sin Pibe.

„Stilk? Saa storartet som en Brahmins Stud. Stakkels Mac var skrækkeligt i Vinden. Forstaar I, jeg var ødelagt af Dysenteri, Tredie var gaaet fra Vid og Sans, Halvparten af Folkene havde faaet Frost, og Macnamara havde Ordre til at bryde op og

vende Næsen hjemad inden Vinteren. Derfor overtog Stilk, der var ligesaa frisk som en Fisk, Halvdelen af hans Levnedsmidler for at spare ham den Ulejlighed at slæbe dem ned til Slettelandet igen, og al den Ammunition, som han kunde faa Fingre i, og traskede saa, *consilio et auxilio Ruttonis Singhi,* tilbage til sit Fort med alle sine Sikher og sine herlige Fanger, samt en Bande gement Paahæng, som han og Fangen havde lokket i hans Tjeneste. Han havde tredsindstyve Mand af forskellige Slags — og sin uforskammede Frækhed. Mac var nær ved at græde af Glæde, da han drog bort. Forstaar I, Stilk havde nemlig ikke nogen udtrykkelig Ordre til at vende hjem, inden Passerne blev spærrede. Mac lægger megen Vægt paa Ordrer; og Stilk lægger ogsaa megen Vægt paa Ordrer — naar de passer i hans Kram."

„Han fortalte mig, at han vilde rejse til Engadin," sagde Tredie. „Sad paa min Seng og røg en Cigaret og fik mig til at le, saa at jeg fik Taarer i Øjnene. Macnamara sendte os allesammen ned paa Slettelandet næste Dag. Vi var et komplet vandrende Hospital."

„Stilk fortalte mig, at Macnamara var en ren Guldgrube for ham," sagde Dick Firtal. „Jeg saa ham flere Gange i Macs Telt lytte til Macs Violinspil og imellem Stykkerne liste Hakker og Skovle og Dynamitpatroner fra ham. Naa, det var det sidste, vi saa til Stilk. En Uges Tid eller saa efter var Passerne spærrede af Sne, og jeg tror ikke, at Stilk havde noget særlig varmt Ønske om at blive fundet den Gang."

„Det havde han ikke," sagde den blonde, tykke Ebenezer. „Det havde han ikke. Ho ho!"

Dick Firtal løftede sin magre, tørre Haand med de blaa Aarer paa Bagsiden.

„Vent et Øjeblik, Kis; jeg skal nok lade dig faa Ordet i rette Tid. Jeg tog ned til mit eget Regiment, og næste Foraar, fem Maaneder efter, afmarscherede jeg med et Par Kompagnier som Detachement — nominelt for at holde Øje med nogle af vore Venner paa den anden Side af Grænsen, i Virkeligheden naturligvis for at søge efter Rekrutter. Det var lidt uheldigt, thi i vedkommende Bjærgegn havde et Fæ af en ung Naick netop begyndt en Familiefejde, som han havde arvet efter en Tante, og som Følge deraf vilde Egnens pæne Mænd ikke indtræde som Frivillige i mit Korps. Naturligvis var Naicken forsvunden; det var let at forstaa; men han havde dræbt min Yndlingsordonnanses Onkel. Det var en nederdrægtig Skam, for jeg vidste, at Harris, der stod ved Ghuznierne, vilde berejse samme Egn om tre Maaneder, og saa vilde han naturligvis snuppe alle de Fyre, som jeg havde Kig paa. Alle var vi gale i Hovedet paa Naicken, fordi vi havde en Følelse af, at han burde have haft Anstændighed nok til at holde sine — sine modbydelige Lyster i Tømme, indtil vore Kompagnier var fuldtallige.

Alligevel havde Slynglen visse Rester af professionel Følelse. Han sendte en af sin Tantes Stamme til mig ved Nattetid for at lade mig vide, at hvis jeg vilde tage imod hans Lejde, vilde han føre mig et Sted hen, hvor jeg kunde finde en Flok fortræffelige Re-

krutter. Jeg skyndte mig naturligvis over Grænsen, og en to, tre Mil paa den anden Side, nede i en Kløft, viste Røvertampen mig omtrent halvfjerdsindstyve Mænd med uensartede Vaaben, men med en Holdning som gamle Soldater. Saa traadte en af dem ud af Geleddet og halede et gammelt Horn frem med en Bevægelse akkurat ligesom — hvad er det, han hedder? — Bancroft, ikke sandt? — naar han leder efter sin Monokle i en Farce, og saa gav han sig til at blæse ‚Patsy, Patsy, pas paa Barnet, Patsy, Patsy, pas —' men længere kom han ikke."

Længere kom Dick Firtal heller ikke, thi vi følte os nødsagede til at synge den gamle Sang to Gange, og saa een Gang til, og een Gang endnu, og een til at slutte af med.

„Han forklarede, at hvis jeg kunde Resten af Sangen, havde han et Brev til mig fra den Mand, hvis Sang det var. Hvorpaa jeg, kære Børn, blæste den gamle Melodi til Ende paa Hornet og fik d e t t e. Jeg vidste, at det vilde glæde jer at se det. Ikke rive i det." (Vi sloges med hinanden for at faa den velkendte, skødesløse Haandskrift at se.) „Nu skal jeg læse det højt."

Fort Everett, 19. Februar.

Kære Dick eller Tredie!

Overbringeren af dette har Kommandoen over 75 Rekrutter, allesammen nogle forbandede Sataner, men længselsfulde efter at begynde et nyt og bedre Levned. De har faaet en Smule Politur, og naar de kommer under grundig Behandling, kan der blive noget ud af dem. Jeg vil bede dig give

tredive af dem til min Adjudant, der ganske vist er et forbarmeligt Asen, men som kommer til at trænge til Folk nu til Foraaret. Resten kan du selv beholde. Det vil vistnok interessere dig at høre, at jeg har fortsat Anlægget af min Vej til den anden Ende af Maloternes Land. Alle Høvdinger og Præster, der havde haft en Finger med i Spillet i Affæren sidste September, arbejdede en Maaned hver og leverede slagne Sten fra deres egne Huse. Everetts Grav er dækket af en tyve Alens Gravhøj, som vil kunne gøre god Nytte som Basis for fremtidige Triangulationer. Rutton Singh sender sin bedste Salaam. Jeg staar i Begreb med at afslutte nogle Traktater, og jeg har udnævnt min Fange — som ligeledes sender sin Salaam — til lokal Khan Bahadur.

A. L. Corkran.

„Ja, det er det hele," sagde Dick Firtal, da Brølene, Raabene, Latteren, og jeg tror Taarerne havde lagt sig. „Jeg førte Banden over Grænsen, saa hurtigt jeg kunde. De led noget af Hjemve, men det opmuntrede dem at genkende nogle af mine Folk, der havde været med i Slagsmaalet med Khye-Kheenerne, og de blev til fortræffelige Soldater. Der er næsten hundrede Mil fra Fort Everett til det Sted, hvor jeg fandt dem. Naa, Kis, nu kan du fortælle Slutningen paa Stilks Historie, saadan som du selv har set den."

Ebenezer lo en lille nervøs, vildledende, officiel Latter.

„Aa, det var ikke noget videre. Jeg var i Simla det Foraar, da vor Ven Stilk fra sine Snedriver begyndte at korrespondere direkte med Regeringen."

„Akkurat som en Konge," mente Dick Firtal.

„Det er mig, der har Ordet nu, Dick. Han havde gjort en hel Masse Ting, som han ikke skulde have gjort, og følgelig forpligtet Regeringen til en Mængde forskellige Handlinger."

„Pantsat Statens Lommeuhr, hvad?" sagde M'Turk og nikkede til mig.

„Ja, saadan noget lignende; men det generende ved det var, at det altsammen passede saa forbandet godt — var saa glimrende udtænkt, forstaar I. Det slog til saa nøje, som om han havde haft Adgang til alle Slags konfidentielle Oplysninger — hvilket han naturligvis ikke kunde have haft."

„Pyt!" sagde Tredie. „Jeg holder paa Stilk imod hele Udenrigsministeriet, hvad Dag i Ugen det skal være."

„Han havde gjort næsten alt, hvad han kunde tænke sig, undtagen lige netop at slaa Mønt med sit eget Billede og Omskrift, altsammen under Paaskud af at anlægge denne forbandede Vej og være bleven spærret inde af Sneen. Hans Rapport var rent ud sagt forbløffende. Von Lennaert rev sig først i Haaret over den, og saa stønnede han: ‚Hvem Satan er denne ubekendte Warren Hastings? Han maa slagtes. Han maa slagtes officielt! Vicekongen vil ikke paa nogen Maade finde sig i det. Det er uhørt. Han maa slagtes af Hans Ekscellence i egen Person. Giv ham Ordre til at komme herop og send ham en Røf-

fel med det samme.' Naa, saa sendte jeg ham en overmaade grundig officiel Røffel, og paa samme Tid et uofficielt Telegram."

„Du?" lød det forundret fra Stumpen, thi Ebenezer lignede mest af alt en laadden persisk Kat.

„Ja — jeg," svarede Ebenezer. „Der var ikke synderligt ved det, men efter hvad du har fortalt, Dicky, var det et ganske pudsigt Sammentræf, thi jeg telegraferede nemlig:

„Aladdin fundet har sin Ven,
tilfreds er nu din Kejser,
du maa vist leve op igen:
klap saa, før du dig rejser."

Komisk nok, at den gamle Vise faldt mig ind. Men den kompromitterede jo ikke nogen og var opmuntrende. Det eneste gale ved den var, at hans Kejser sgu var alt andet end tilfreds. Stilk rev sig altsaa løs fra sine Bjærgforter og kom i Ro og Mag drivende op til Simla, hvor han blev lagt paa Alteret som Offer."

„Jamen," begyndte jeg, „den Højstkommanderende er da den rette —"

„Hans Ekscellence havde den Tro, at naar han skældte en enkelt ung Kaptajn ud — akkurat ligesom King plejede at skælde os ud — holdt han Rigets Tøjler i sin Haand, og saa længe han havde den Tro, bestyrkede von Lennaert ham naturligvis i den. Jeg er ikke sikker paa, om det ikke netop var von Lennaert, der havde sat ham det i Hovedet."

„Saa maa de have skiftet Folk siden min Tid," sagde jeg.

„Kan være. Stilk maatte stille til Klø ligesom en uartig lille Dreng. Jeg har Grund til at tro, at Haa-

rene stod stive paa Hans Ekscellences Hoved. Han gennemheglede Stilk en hel Time, mens Stilk stod Ret midt paa Gulvet, og (det forsikrede han) von Lennaert gjorde Pantomimer i Baggrunden og lod, som om han vilde glatte Hans Ekscellences Børster. Stilk turde ikke se op for ikke at briste i Latter."

„Men hvorfor fik Stilk ikke en offentlig Tilrettevisning?" spurgte Stumpen med et bredt og straalende Grin.

„Ja, hvorfor?" svarede Ebenezer. „For at give ham en Mulighed for at genoprette sin ødelagte Karriere, og for ikke at knuse hans Faders Hjærte. Stilk havde ingen Fader, men det gjorde ikke noget. Han var saa artig som — som et Vajsenhus, og Hans Ekscellence viste ham den Naade at skaane ham. Saa kom han over i mit Kontor og sad ligeoverfor mig i ti Minutter med udspilede Næsebor. Saa sagde han: ‚Kis, hvis jeg troede, at den Kummeophænger —'"

„Aha! Han huskede King og hans Kumme," sagde M'Turk.

„‚At den elendige Kummeophænger virkelig styrede Indien, vilde jeg Pinedød gaa til Rusland og lade mig naturalisere den Dag i Morgen. Jeg er en *femme incomprise*. Denne Begivenhed har knust mit Hjærte. Jeg maa have et halvt Aars Orlov til at gaa paa Jagt her i Indien for at gøre det godt igen. Tror du, jeg kan faa den, Kis?'

Halvfjerde Minut efter havde han sin Orlov, og sytten Dage efter var han atter i Rutton Singhs Arme, i højeste Unaade og med Ordre til at overlevere sit Kommando og saa videre til Cathcart Macmonnie."

„Læg Mærke til det!“ sagde Dick Firtal. „En Oberst fra det politiske Departement i Spidsen for tredive Sikher paa en Bjærgtop. Læg Mærke til det, kære Børn!“

„Da Cathcart nu ikke er noget Fæ, skønt han er i det politiske Departement, lod han naturligvis Stilk besørge sin Jagt i det næste halve Aar i Fort Everetts umiddelbare Nærhed; og jeg har hørt sige, at de og Rutton Singh og Fangen var Perlevenner. Derefter drev Stilk tilbage til sit Regiment, tror jeg. Jeg har ikke set ham siden.“

„Men det har jeg,“ sagde M'Turk, bristefærdig af Stolthed.

Vi vendte os alle som een om imod ham.

„Det var i Forsommeren. Jeg laa i Lejr oppe i Flodlandet ved Jullunder, og dér rendte jeg lige bus paa Stilk i en sikhisk Landsby. Han sad paa Ærespladsen og Halvdelen af Befolkningen krøb i Støvet foran ham, en halv Snes Sikh-Unger havde han paa Skødet, en gammel Heks stod og klappede ham paa Skulderen, og en Blomsterguirlande havde han om Halsen. Han fortalte mig, at han var ude efter Rekrutter. Vi spiste til Middag sammen, men han sagde ikke et Muk om Historien om Fortet. Derimod sagde han, at hvis jeg trængte til Levnedsmidler, gjorde jeg bedst i at sige, at jeg var Koran Sahibs Broder; det gjorde jeg ogsaa, og saa vilde Sikherne ikke tage imod Penge af mig.“

„Aha! Det maa have været en af Rutton Singhs Landsbyer,“ sagde Dick Firtal; hvorefter vi røg en Stund i Tavshed.

„Hør," sagde M'Turk, hvis Tanker gled tilbage gennem Aarene, „har Stilk nogensinde fortalt jer, hvordan det gik til, at Kanin-Æg fik det Indfald at bombardere King den Aften?"

„Nej," svarede Dick Firtal.

Saa fortalte M'Turk dem det.

„Javel," sagde Dick Firtal og nikkede. „Det var altsaa egentlig talt det samme Puds, som han anvendte igen. Ja, Stilk har ikke sin Lige."

„Nej, det tager du fejl i," sagde jeg. „Indien er fuld af Stilks Ligemænd — Fyre fra Cheltenham og Haileybury og Marlborough — som vi ikke kender noget til, og naar der kommer en rigtig alvorlig Krig, saa vil Overraskelserne begynde."

„Hvem bliver overrasket?" sagde Dick Firtal.

„Modparten. De Herrer, som kører til Fronten i første Klasses Kupéer. Forestil dig Stilk sluppet løs paa Sydsiden af Evropa med tilstrækkeligt mange Sikher og en rimelig Udsigt til Bytte. Tænk en Gang roligt over det."

„Der kan være noget i det, men du er for meget af en Optimist, Beetle," sagde Stumpen.

„Jamen det har jeg Ret til at være. Er jeg maaske ikke ansvarlig for hele Historien? Det skal I ikke le af. Maa jeg spørge, hvem har skrevet ‚Aladdin fundet har sin Ven' — hvad?"

„Hvad har det med den Ting at gøre?" sagde Tredie.

„Alt," svarede jeg.

„Bevis det," sagde Stumpen.

Og det har jeg gjort.

KIPLING'S

ROMANER OG FORTÆLLINGER

JUNGLE-BOGEN	3.00	hft	4.25	indb.
DEN NYE JUNGLE-BOG	3.00	—	4.25	—
LYSET DER SLUKTES	4.50	—	6.00	—
HAVETS HELTE	3.00	—	4.50	—
SOLDATER-HISTORIER	3.00	—	4.50	—
ENGELSKMÆND I INDIEN	3.50	—	5.00	—
FRA INDIEN	3.25	—	4.75	—
UDV. FORTÆLLINGER	3.00	—	4.50	—
FIRE FORTÆLLINGER	4.50	—	6.00	—
STILK & Co.	4.00	—	5.50	—
KIM, to Bind	6.50	—	9.00	—
ÆVENTYR (kart. 2.00)	1.75	—	3.00	—
LILLE WILLIE WINKIE	4.50	—	6.00	—
TIL ORLOGS	2.00	—	3.25	—
MANGE SLAGS FOLK	4.50	—	6.00	—
NIS PUK FRA PUKSHØJ	3.50	—	5.00	—
NAULAHKA	4.50	—	6.00	—

Har De Børn, som er henfaldne til slet Lekture, da giv dem **Kipling** i Stedet. Har De Sønner, som er slappe og dvaske og interesseløse, da giv dem **Kipling**. Han har en opdragende og belærende Magt som de færreste, og han er en uimodstaaelig Charmeur. Har De ikke Børn — ja saa giv Dem selv **Kipling**. De vil ikke angre paa det.

(Morgenbladet, Kristiania.)

„*Politiken*" skriver: Kipling bør kendes af alle, der interessere sig for Literatur. Hans „Jungle-Bog" er **henrivende**.

Der tales om at modvirke den daarlige Ungdomslekture. **Giv Ungdommen Kiplings Bøger at læse,** de er skrevne med et **Mesterskab som faa** i Verdensliteraturen.

(Social-Demokraten.)

„Kiplings Skildringer fra Dyrelivet er **rene Mesterværker,** og hans „Jungle-Bog" staar **uovertruffen** i Literaturen".

(Vort Land.)

„Hans Digtning er vidunderlig. Mellem alt det, der skrives mellem Aar og Dag, rager **Kiplings mesterlige Bøger** frem som noget rankt og stolt og sejrrigt".

(København.)

Faas i alle Boglader.

Rudyard Kipling

Stilk & Co

KIPLIN

ROMANER OG FORTÆLI

JUNGLE-BOGEN	3.00
DEN NYE JUNGLE-BOG	3.00
LYSET DER SLUKTES	4.50
HAVETS HELTE	3.00
SOLDATER-HISTORIER	3.00
ENGELSKMÆND I INDIEN	3.50
FRA INDIEN	3.25
UDV. FORTÆLLINGER	3.00
FIRE FORTÆLLINGER	4.50
STILK & Co.	4.00
KIM, to Bind	6.50
ÆVENTYR (kart. 2.00)	1.75
LILLE WILLIE WINKIE	4.50
TIL ORLOGS	2.00
MANGE SLAGS FOLK	4.50
NIS PUK FRA PUKSHØJ	3.50
NAULAHKA	4.50

Har De Børn, som er henfaldne til slet
dem **Kipling** i Stedet. Har De Sønner, sc
dvaske og interesseløse, da giv dem **Kipli**
opdragende og belærende Magt som de fæ
en uimodstaaelig Charmeur. Har De ikke B
Dem selv **Kipling**. De vil ikke angre paa
(Morgenbladet,

„*Politiken*" skriver: Kipling bør ken
interessere sig for Literatur. Hans „Jungle-Bog

Der tales om at modvirke den daarlige
Giv Ungdommen Kiplings Bøger at læs
med et **Mesterskab som faa** i Verdenslite
(Social-

„Kiplings Skildringer fra Dyrelivet er **ren**
og hans „Jungle-Bog" staar **uovertruffen** i

„Hans Digtning er vidunderlig. Me
skrives mellem Aar og Dag, rager **Kipl**
Bøger frem som noget rankt og stolt og s

Faas i alle Boglader.

JAKOB BADEN

